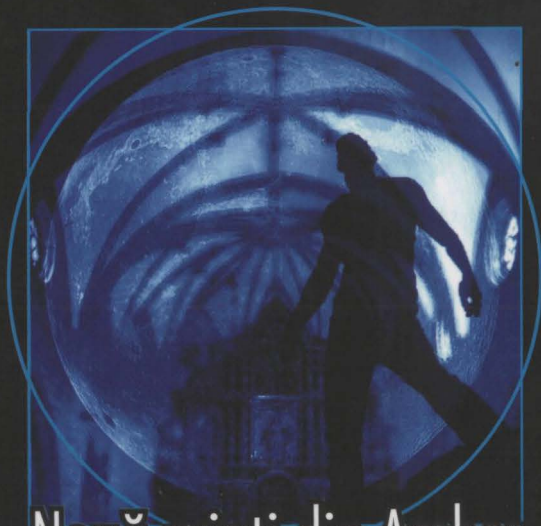

ROGER ZELAZNY

AMBER

Nouă prinți din Amber

Nouă prinți din Amber

Roger Zelazny

Nine Prices of Amber

Copyright © 1970 by Roger Zelazny

Copyright © TRITONIC 2007 pentru prezenta ediție în
limba română

TRITONIC Grup Editorial

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonic.ro

tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.fiction.ro

www.tritonic.ro

Colectia: fiction.ro

Coordonator: MICHAEL HAULICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZELAZNY, ROGER

Nouă prețuri din Amber / Roger Zelazny ; trad.:

Eugen Cristea - București : Tritonic, 2007

ISBN 978-973-733-121-2

I. Cristea, Eugen (trad.)

821.111(73)-311.9=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: IOANA STĂNESCU

Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 293 / februarie 2007

Bun de tipar: martie 2007

Tipărit în România: Monitorul Oficial R.A.

ROGER ZELAZNY

NOUĂ PRINȚI DIN AMBER

Traducere de EUGEN CRISTEA

TRITONIC
fiction.ro

Roger Zelazny (1937-1995) s-a născut în Euclid, Ohio. A absolvit Universitatea Columbia din New York cu o diplomă în teatrul elisabetan și iacobin, fapt reflectat și în scrierile sale.

Prima sa povestire a apărut în 1962, iar din 1969 s-a concentrat exclusiv asupra scrisului. S-a impus rapid, în anii '60, ca fiind unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai New Wave-ului, alături de scriitori ca Brian Aldiss, John Brunner, Philip José Farmer, M. John Harrison, Ursula K. LeGuin, Robert Silverberg și Philip K. Dick.

Literatura sa combină surse de inspirație foarte diverse, de la mitologie (greacă, hindusă, egipteană etc.) la clasicii francezi, britanici și americani ai sfârșitului de secol XIX și începutului de secol XX, pînă la romanele polițiste din anii '40 ale lui Raymond Chandler. A experimentat constant în materie de stil, trecînd adeseori granița dintre fantasy și science fiction.

Seria **Amber** cuprinde zece romane care au fost publicate între anii 1970 și 1991.

Romanele și nuvelele sale i-au adus, printre altele, șase premii Hugo, trei premii Nebula și două premii Locus.

În curînd în seria **Amber**
din colecția fiction.ro
vor apărea

Armele din Avalon
Semnul unicornului

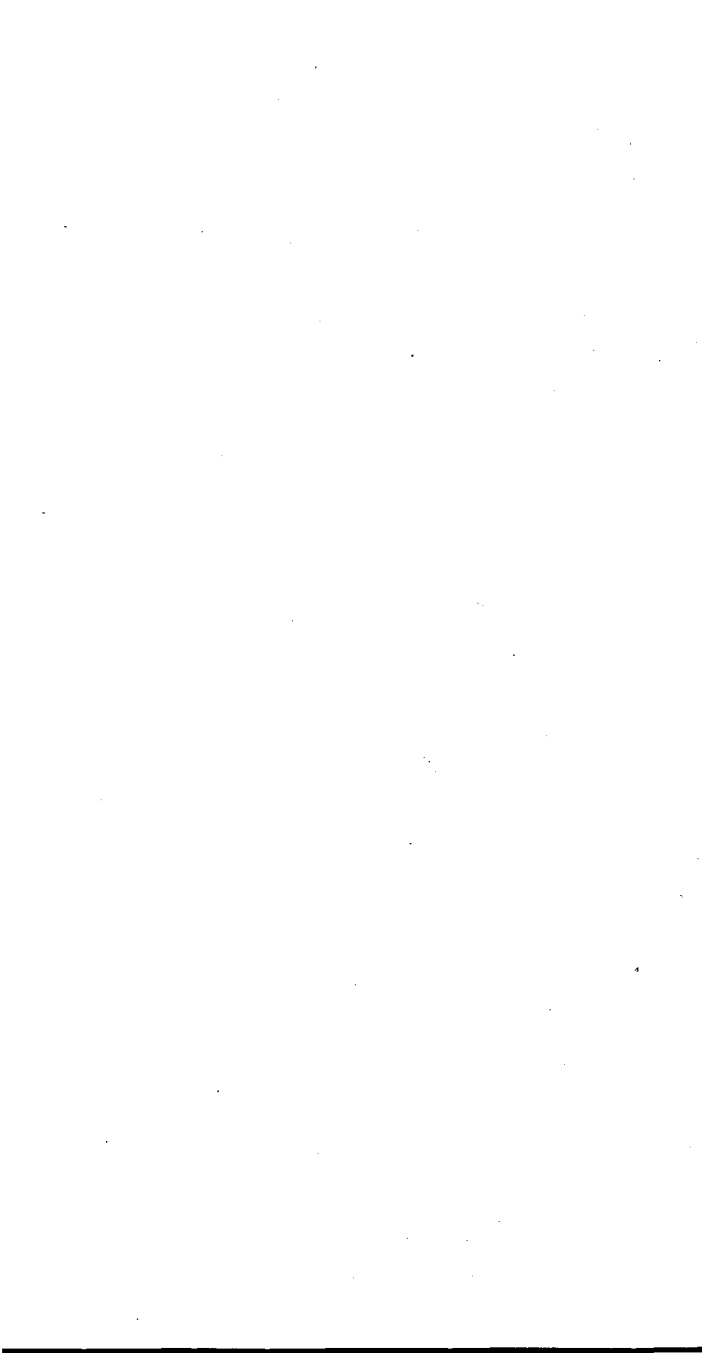
AMBER era lumea perfectă — lumea reală și unică. Existau multe lumi-umbră, ciudate imitații ale Amberului, Arden era una, Pământul alta, dar singura lume care are importanță e Amberul...

Fiii bătrînului Rege luptă între ei pentru tron, cu toată viclenia și iscusința machiavelică a superoamenilor — pentru că superoameni și sînt. Dar Corwin — a cărui poveste o veți citi — știe că pretenția sa la tron e îndreptățită... și e pregătit să-și apere acest drept cu propria-i viață și chiar cu viața celorlalți...

Prolog

S-a trezit într-un spital — își amintea foarte puține lucruri — fusese victima unui accident care n-a fost de fapt accident. A descoperit că-l cheamă Corwin și că e mai puternic decât orice ființă umană...

Mai târziu, într-o călătorie care a început la New York și s-a terminat într-o lume cu păduri și munți, monștri și iluzii, a descoperit cine e de fapt — Corwin, prinț de Amber... Corwin, ale cărui culori erau negru și argintiu — care fusese exilat în lumea-umbră a Pământului și care acum s-a întors să-și revendice tronul...

După ce mi se păruse că va dura o veşnicie, încet totul se sfîrşea.

Am încercat să-mi mişc degetele de la picioare, am reuşit. Eram tolănit pe un pat de spital, cu picioarele în ghips, dar erau încă ale mele.

Am închis ochii, apoi i-am deschis, de trei ori la rînd.

Încăperea nu se clintea din loc.

Unde dracu' mă aflu?

Apoi pîcla se risipi treptat şi îmi recăpătai o parte din ceea ce se cheamă memorie. Mi-am reamintit nopţi şi infirmiere şi injecţii. De fiecare dată cînd lucrurile începeau să se limpezească puţin, cineva intra şi-mi făcea o injecţie cu nu ştiu ce. Aşa trebuie să se fi întîmplat. Da. Totuşi acum mă simţeam pe jumătate normal. Trebuia odată şi odată să se oprească.

N-am dreptate?

Un gînd mă atacă violent: „*Poate că nu*“.

Mă năpădi o neîncredere firească în privinţa purităţii motivaţiilor umane. Fusesem supranarcotizat, mi-am dat seama brusc. Fără nici un motiv real, după cum mă simţeam, şi fără nici un motiv pentru ei să se oprească acum, mai ales dacă erau plătiţi pentru asta. Aşa că ia-o încet şi fă pe prostul, spuse o voce înțeleaptă care părea să fie a mea.

Şi i-am dat ascultare.

Vreo zece minute mai tîrziu, o infirmieră îşi iţi capul pe uşă, iar eu, fireşte, am făcut-o pe mortu-n păpuşoi. Infirmiera plecă.

După care am început să reconstitui cîte ceva din cele întîmplate.

Avusesem un fel de accident, mi-am amintit vag. Ce a urmat era încă nedefinit; cît priveşte ce se petrecuse înainte, n-aveam nici cea mai mică idee. Dar fusesem mai întîi într-un spital şi apoi adus în locul ăsta, mi-am reamintit. De ce? Habar n-aveam.

Totuşi picioarele erau într-o stare destul de bună. Destul cît să mă țină, deşi nu ştiam cît timp trecuse de la fractură — căci ştiam că fuseseră fracturate.

M-am înălţat în capul oaselor. Mi-a trebuit un efort mare, muşchii fiind anchilozati. Afară era întuneric şi un pumn de stele strălucea pe fereastră. Le-am făcut cu ochiul şi mi-am trecut picioarele peste marginea patului.

Eram ametit, dar după un timp mi-am revenit şi m-am ridicat, agăţîndu-mă de bara de la capătul patului, după care am făcut primul pas.

În regulă. Picioarele mă ţineau.

Deci, teoretic, eram în stare s-o iau din loc.

M-am întors la pat, m-am tolănit şi am început să reflectez. Transpiram şi tremuram. Viziuni cu bomboane şi altele de-astea*.

E ceva putred în Danemarca...

Brusc îmi amintii. Era vorba de un accident de maşină. Un afurisit de accident...

Apoi uşa se deschise, lăsînd lumina să pătrundă, şi printre gene am văzut o infirmieră cu o seringă hipodermică în mînă.

Se apropie de pat, o tipă planturoasă, cu păr negru şi braţe mari.

Cînd ajunse lîngă mine, m-am ridicat.

— Bună seara, am rostit.

— Ia te uită — bună seara, răspunse.

— Cînd o iau din loc? am întrebat.

— Va trebui să-l întreb pe Doctor.

— Fă-o! am zis.

* Vers din poezia „The Night before Christmas”, de Clement Clarke Moore (n. red.).

— Vă rog, ridicați-vă mîneca.

— Nu, mulțumesc.

— Trebuie să vă fac o injecție.

— Nu, nu trebuie. N-am nevoie.

— Mă tem că asta n-o poate decide decît Doctorul.

— Atunci trimite-l aici, să-mi spună chiar el. Dar, pînă atunci, nu accept.

— Regret, dar am ordine precise.

— Așa avea și Eichmann*, și uite ce-a pățit, și am clătinat ușor din cap.

— Prea bine, spuse. Va trebui să raportezi asta...

— Chiar te rog. Și, cînd o faci, zi-i că am hotărît s-o iau din loc mîine dimineață!

— Imposibil. Nici măcar nu puteți umbla — și ați avut cîteva leziuni interne...

— Mai vedem noi, am spus. Noapte bună!

Ieși din cameră fără să răspundă.

Rămas singur, am căzut pe gînduri. Se părea că eram într-un fel de clinică particulară — deci cineva plătea pentru asta. Cineva cunoscut? Nici o rudă nu-mi venea în minte. Prieteni, nici atît. Cine mai rămînea? Dușmanii?

M-am gîndit un timp.

Nimic.

Nimeni care să-mi facă o astfel de binefacere.

Deodată îmi apărui imaginea: eu sărind cu mașina peste o rîpă drept într-un lac. Altceva nu-mi aminteam.

Eram...

M-am încordat și am început să transpir din nou.

Nu știam cine sînt.

Pentru a nu sta degeaba, m-am ridicat și mi-am scos bandajele. Totul părea în ordine sub ele; acum știam ce am de făcut. Am spart ghipsul de pe piciorul drept cu o bară de metal scoasă

* Adolf Eichmann (1906-1962), nazist, locotenent-colonel în SS, însărcinat cu organizarea operațiunilor de logistică pentru deportările în masă spre lagărele de concentrare. A fost capturat de Mossad în Argentina și executat prin spînzurare (n. red.).

de la căpătiul patului. Mă cuprinse brusc senzația că trebuia să plec cît mai repede, că aveam ceva de făcut.

Mi-am cercetat piciorul drept. În regulă.

Am zdrobit și ghipsul de pe stîngul, m-am ridicat, am mers la dulap.

Nici o haină.

Atunci am auzit pașii. M-am întors în pat și am acoperit ghipsul și bandajele vechi.

Ușa se deschise iarăși.

Apoi lumina se aprinse în jurul meu și am văzut un tip vînjos, într-o bluză albă, cu o mînă pe întrerupătorul din perete.

— Ce-am auzit, te-ai purtat urît cu infirmiera? întrebă, și nu mai ținea s-o fac pe bolnavul adormit.

— Nu înțeleg, am spus. Despre ce e vorba?

Asta îl derută o clipă sau două, am dedus eu după cum se încruntase.

— E ora injectiei! zise.

— Sînteți medic?

— Nu, dar sînt autorizat să-ți fac injectia.

— Iar eu refuz, conform dreptului meu legal. Ce zici de asta?

— O să-ți fac injectia, spuse și se îndreaptă spre partea stîngă a patului. În mînă avea o seringă hipodermică, pe care n-o zărisem pînă atunci.

Urmă o lovitură urîță, cam patru degete sub centură, am socotit eu, care-l făcu să cadă în genunchi.

După cîteva secunde scoase un icnet stins.

— Mai apropie-te tu, am zis, și-o să vezi ce se-ntîmplă.

— Avem metode să tratăm pacienții ca tine, gîfii el.

Am știut că a venit clipa să acționez.

— Unde-mi sînt hainele? am întrebat, repetînd lovitura.

El icni din nou.

— Atunci cred că va trebui să le iau pe ale tale. Dă-mi-le!

Devenise plictisitor să-l lovesc și a treia oară, așa că i-am aruncat cearșafurile în cap și l-am zvîntat în bătaie cu bara metalică.

În mai puțin de două minute, aș zice, eram înțolit în alb, culoarea lui Moby Dick și a înghețatei de vanilie. Dezgustător.

Pe individ l-am înghesuit în dulap, apoi am privit prin fereastra zăbreliată. Am văzut Luna Veche în brațe cu Luna Nouă, plutind deasupra unui șir de plop. Iarba era argintie și strălucitoare. Noaptea se lupta ostenită cu soarele. Nici un indiciu care să-mi arate unde era plasat locul ăsta. După toate aparențele eram la etajul al treilea al clădirii; undeva în stînga, jos, se zărea o formă pătrată de lumină, probabil o fereastră de la primul etaj, cu cineva treaz în spatele ei.

Am ieșit din încăpere și am examinat coridorul. În stînga, în capăt, era un zid cu o fereastră zăbreliată și patru uși, cîte două pe fiecare parte. Probabil dădeau spre alte încăperi ca a mea. M-am dus și am privit pe fereastră, și am văzut alte etaje, alți copaci, noapte, nimic nou. M-am întors și m-am îndreptat în cealaltă direcție.

Uși și iarăși uși, nici o lumină care să vină de sub ele, iar singurul sunet era zgomotul pașilor mei în pantofii de împrumut prea mari.

Ceasul de mînă indica ora cinci patruzeci și patru. Bara metalică era la brîu, dedesubtul jachetei de infirmier, frecîndu-mi-se de șold în mers. Cam din cinci în cinci metri era cîte un neon fixat în tavan, care dădea o lumină chioară de vreo patruzeci de wați.

Am ajuns la o scară în dreapta, care cobora. Am luat-o pe acolo. Pașii mi se pierdeau în covorul care-o acoperea.

Al doilea etaj arăta ca și cel de deasupra, șiruri de uși, așa încît am coborît mai departe.

Cînd am ajuns la primul etaj, am luat-o la dreapta, căutînd ușa ce dădea spre încăperea cu lumină.

Am găsit-o chiar aproape de capătul coridorului și nu m-am mai ostenit să bat.

Tipul îmbrăcat cu un halat de baie de culoare țipătoare, așezat în spatele unui birou mare, lăcuit, se uita într-un fel de registru. Nu era un salon pentru pacienți. Mă privi cu ochii larg deschiși, încercă să scoată un strigăt, dar nu izbuti, poate din cauza expresiei mele hotărîte. Se ridică brusc.

Am închis ușa în spatele meu și i-am spus:

— Bună dimineată. Ai încurcat-o.

Se pare că oamenii devin întotdeauna curioși când le spui chestia asta, pentru că, în cele trei secunde cât mi-a luat să traversez camera, mă întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că o să fii dat în judecată pentru sechestrare de persoană, pentru malpraxis, pentru folosirea aiurea a narcoticelor. Deja intru în sevraj și s-ar putea să devin violent...

Se ridică.

— Cară-te de-aici! spuse.

Am văzut un pachet de țigări pe biroul lui. M-am servit și i-am spus:

— Stai jos și tacă-ți gura. Avem de discutat.

Se așază, dar de tăcut, nu tăcu:

— Încalci mai multe reguli.

— Tribunalul va hotărî cine e răspunzător, i-am replicat. Vreau hainele și obiectele mele personale. O iau din loc.

— Dar nu ești în stare să...

— Nu te-a-ntrebat nimeni. Dă-mi-le chiar acum sau o să răspunzi în fața legii.

Se întinse către un buton de pe birou, dar l-am plesnit peste mână.

— Acum! am repetat. Ar fi trebuit să-l apeși când am intrat. Te-ai trezit prea târziu.

— Domnule Corey, vă agravați situația...

Corey?

— N-am venit de capul meu aici, dar să fiu al dracu' dacă n-am dreptul să mă car. Și-acum e momentul. Așa că hai s-o terminăm.

— Evident, nu ești în stare să părăsești această instituție, se împotrivi el. Nu pot permite asta. O să chem pe cineva care să te ducă înapoi în cameră și să te pună în pat.

— Nu te sfătuiesc să-ncerci, altfel o să afli în ce stare sînt. Deocamdată am de pus mai multe întrebări. Prima: cine m-a adus aici și cine-mi plătește cheltuielile?

— Foarte bine, oftă el, și mustața subțire, roșiatică, i se pleoști.

Deschise un sertar, băgă mîna înăuntru, dar eram foarte atent.

L-am lovit înainte de a apuca să tragă piedica: un Colt 32, automat, foarte aspectuos. Am tras eu piedica atunci cînd i-am smuls pistolul; l-am îndreptat spre el.

— O să-mi răspunzi la întrebări. Evident, mă crezi un tip periculos. S-ar putea să ai dreptate.

Zîmbi slab și își aprinse o țigară, ceea ce era o greșeală dacă intenționa s-o facă pe durul. Mîinile îi tremurau.

— E-n regulă, Corey — dacă asta o să te facă fericit. Soră-ta te-a adus aici.

„Hopa!“, îmi zisei.

— Care soră? am întrebat.

— Evelyn, spuse.

Nici un bec aprins. Deci:

— E ridicol. N-am mai văzut-o pe Evelyn de ani de zile. Nici măcar nu știa că sînt prin partea asta a țării.

Ridică din umeri.

— Cu toate astea...

— Unde locuiește acum? Vreau să-i telefonez.

— N-am adresa ei la-ndemîină.

— Ia-o de unde știi!

Se ridică, traversă încăperea către un fișier, îl deschise, cotrobăi și trase o fișă.

Am cercetat-o cu atenție. *D-na Evelyn Flaumel...* Nici adresa din New York nu-mi părea familiară, dar am reținut-o. După cum scria acolo, prenumele meu era Carl. Bun. Încă o informație.

Mi-am pus arma la brîu, lîngă bara metalică, după ce am tras la loc piedica, bineînțeles.

— O.K. Unde-mi sînt hainele și cît ai de gînd să-mi plătești?

— Hainele au fost distruse în accident, spuse, și trebuie să știi că picioarele chiar au fost fracturate — stîngul în două locuri. Cîstit vorbind, nu-mi dau seama cum reușești să te ții pe picioare. N-au trecut decît două săptămîni...

— Totdeauna mă vindec repede. Acum, despre bani...

— Ce bani?

— Banii pentru înțelegerea în afara tribunalului în cazul plîngerii mele pentru malpraxis, și toate celelalte.

— Nu fi caraghios!

— Cine e caraghios? Mă mulțumesc cu o mie de dolari, bani gheață, imediat!

— Nici nu discut despre așa ceva.

— Uite ce e, mai bine ascultă ce-ți spun: orice-ar fi, gîndește-te la renumele pe care-l va căpăta locul ăsta dacă m-apuc să fac publicitate înainte de proces. În mod sigur o să iau legătura cu Asociația Medicală Americană, cu ziarele, cu...

— Șantaj; nu vreau să am de-a face cu așa ceva.

— Plătește acum sau mai tîrziu, după hotărîrea tribunalului. Mi-e indiferent. Numai că acum ieși mai ieftin.

Dacă pune banul jos, însemna că bănuielile mele se confirmau și că era ceva necurat la mijloc.

Se holbă la mine multă vreme.

Într-un tîrziu spuse:

— N-am o mie aici.

— Propune tu un compromis.

După altă pauză:

— Țasta-i furt!

— Nu și dacă achiți și plec, puiule. Deci, zi.

— S-ar putea să am cinci sute în seif.

— Adu-i.

După ce examinează conținutul unui mic seif din perete, îmi spuse că erau doar patru sute treizeci; nu aveam chef să las amprente pe seif numai ca să-l verific. Așa că am acceptat și am îndesat bancnotele în buzunarul lateral.

— Acum, care este cea mai apropiată stație de taxiuri care deservește locul ăsta?

Îmi spuse, iar eu am verificat în cartea de telefon, aflînd astfel că mă aflam undeva în provincie.

L-am pus să telefoneze și să cheme un taxi, pentru că eu nu știam numele locului și nu voiam să constate starea

memoriei mele. Unul dintre bandajele pe care le scosesem fusese în jurul capului.

În timp ce vorbea, l-am auzit spunînd numele locului: Clinica Particulară Greenwood.

Am aruncat țigara, am luat alta și am urnit cele aproape o sută de kilograme din picioarele mele, așezîndu-mă pe un scaun de piele maro aflat lîngă bibliotecă.

— Așteptăm aici și dup-aia mă conduci la ușă, i-am zis. N-a mai scos nici un cuvînt.

II

Era aproape opt cînd taxiul mă lăsă la întîmplare, la un colț al celui mai apropiat oraș. Am plătit șoferului și m-am învîrtit prin zonă vreo douăzeci de minute. Apoi m-am oprit într-un mic local, am găsit un loc liber și am comandat suc, două ouă, pîine prăjită, șuncă și trei cești cu cafea. Șunca era prea grasă.

După ce am mîncat vreo oră am pornit-o iar la drum, am găsit un magazin de îmbrăcăminte și am așteptat pînă la nouă jumătate să se deschidă.

Mi-am cumpărat o pereche de pantaloni largi, trei cămăși sport, o curea, lenjerie de corp și o pereche de pantofi numărul meu. Am mai luat o batistă, un portofel și un pieptene de buzunar.

Apoi am găsit stația de autobuze Greyhound și m-am îmbarcat pentru New York. Nimeni nu încercă să mă oprească. Nimeni nu părea să mă caute.

Sezînd pe locul meu și privind peisajul în culorile toamnei, mîngîiat de vîntul vioi sub cerul luminos, rece, am trecut în revistă tot ce știam despre mine și despre situația mea.

Fusesem înregistrat la Greenwood drept Carl Corey de către sora mea Evelyn Flaumel. Asta, ca o consecință a unui accident de mașină petrecut în urmă cu cincisprezece zile sau cam așa ceva, de pe urma căruia mă alesesem cu cîteva oase zdrobite care acum nu mă mai supărau. Nu-mi aminteam de sora mea Evelyn. Cei de la Greenwood fuseseră instruiți să mă țină pasiv, și nu mi-a fost greu să pricep că se temeau de lege după felul în care a reacționat individul atunci cînd mi-am

pierdut cumpătul și i-am amenințat cu tribunalul. Bun. Cineva se temea de mine, dintr-un anumit motiv. M-am hotărît să profit de asta cât de mult puteam.

Mi-am căznit memoria, încercînd să o întorc înapoi la accident, și m-am forțat pînă a început să mă doară capul. Nu fusese un accident. Asta era impresia mea, deși nu știam de ce. O să aflu eu, și cineva o să plătească pentru asta. O să plătească din greu. O furie teribilă răbufni de undeva din trup. Oricine a încercat să-mi facă vreun rău, să se folosească de mine, a făcut-o pe riscul lui și de-acum își va primi răsplata, oricine ar fi acela. Am simțit o dorință puternică de a ucide, de a-l distruge pe cel care era vinovat, și știam că nu era prima dată în viață cînd simțeam asta și mai știam că făcusem așa ceva și în trecut. Și nu numai o dată.

Am privit pe geam, uitîndu-mă cum cad frunzele moarte.

Cînd am ajuns în Marele Oraș, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă bărbieresc și să mă tund la cea mai apropiată frizerie, iar al doilea să-mi schimb cămașa și maioul într-un closet public, asta pentru că nu suport să-mi rămîină păr pe ceafă. Automatul 32 care aparținuse necunoscutului din Greenwood era în buzunarul din dreapta al jachetei. Îmi ziceam că dacă Greenwood sau soră-mea ar fi dorit să mă salte rapid, o violare a legii Sullivan* ar fi picat la țanc. Dar am hotărît să-l păstrez. Mai întîi trebuiau să mă găsească, dar voiam să înțeleg motivul. Am mîncat ceva la repezeală, m-am fițit cu metrou-urile și autobuzele vreo oră, apoi am luat un taxi să mă ducă la adresa din Westchester a lui Evelyn, presupusa mea soră, cea în care-mi puneam speranța că-mi va reîmprospăta memoria.

Mă hotărîsem ce tactică să folosesc încă înainte de a ajunge.

Astfel că atunci cînd, după o așteptare de vreo treizeci de secunde, poarta clădirii vechi și imense se deschise, ca răspuns la bătaia mea, știam ce să spun. Mă gîndisem la asta mergînd pe aleea lungă, șerpuitoare, cu prundiș alb, printre stejari

* În statul New York, lege care interzice deținerea sau purtarea, fără permis, a armelor considerate destul de mici încît să poată fi ascunse (n. red.).

întunecați și artari luminoși, cu frunzele foșnitoare sub picioare și vîntul rece pe gîtul proaspăt ras sub gulerul ridicat al ja-chetei. Mirosul loțiunii de păr se contopea cu izul de mucegai răspîndit de vrejurile de iederă care se întindeau pretutindeni pe zidurile de cărămidă ale vechii clădiri. Nimic nu-mi părea familiar. Probabil că nu mai fusesem niciodată aici.

Am bătut la ușă și mi-a răspuns ecoul.

Apoi mi-am înfundat mîinile în buzunare și am așteptat.

Ușa s-a deschis și eu am zîmbit și am înclinat capul către servitoarea pistruiată, cu tenul oacheș și cu accent portorican.

— Da?

— Aș dori s-o văd pe d-na Evelyn Flaumel, dacă ești amabilă.

— Cine să-i spun c-o caută?

— Fratele ei, Carl.

— Oh, poftiți înăuntru, vă rog!

Am intrat într-un hol cu pardoseala dintr-un mozaic de bucăți fine, roz-portocalii și turcoaz, pereții de mahon și o grămadă de chestii cu frunze mari, verzi, care serveau drept perete despărțitor al salonului. Deasupra, un cub de sticlă și email răspîndea o lumină galbenă.

Fata se retrase, iar eu am privit de jur-împrejur, sperînd să găsesc ceva familiar.

Nimic.

Așa că am așteptat.

Fata reveni iute, zîmbi, dădu din cap și spuse:

— Vă rog să mă urmați. Doamna vă așteaptă în bibliotecă.

Am urmat-o, urcînd trei trepte, apoi continuînd de-a lungul unui coridor, pe lîngă două uși închise. A treia din stînga era deschisă și fata îmi făcu semn să intru. Așa am făcut, dar m-am oprit în prag.

Ca toate bibliotecile, încăperea era plină de cărți. Mai erau trei tablouri, două înfățișînd peisaje liniștite, iar unul un peisaj marin plin de pace. Podeaua era acoperită cu un covor gros de culoare verde. Lîngă biroul mare se afla un glob enorm, întors cu Africa spre mine, și în spate, o fereastră din perete în perete, opt scări din sticlă. Dar nu din cauza asta m-am oprit.

Femeia din spatele biroului purta o rochie albastru-verzui, cu guler larg și decolteu în „V”, avea părul lung, cu breton, ceva între norii asfințitului și lumina unei lumînări într-o odaie întunecată, culoare naturală, știam cumva; ochii ei, în spatele unor ochelari de care cred că n-avea nevoie, erau la fel de albaștri ca Lacul Erie la ora trei într-o după-amiază de vară, fără pic de nor, iar nuanța zîmbetului ei reținut se potrivea cu părul. Dar nu din cauza asta m-am oprit în prag.

O știam pe femeia asta de undeva, deși nu puteam spune de unde.

Am înaintat zîbind.

— Bună, am rostit.

— Stai jos, te rog, și îmi arată un fotoliu portocaliu cu spătar înalt și brațe mari, exact genul în care doream să mă afund.

Asta am și făcut, iar ea mă studie.

— Mă bucur că ești iar bine!

— Și eu. Cum îți mai e?

— Bine, mulțumesc. Trebuie să recunosc că nu mă așteptam să te văd aici.

— Știu, am mințit, dar uite, am venit să-ți mulțumesc pentru amabilitatea și grija ta de soră.

Am pus o ușoară nuanță de ironie în frază, ca să-i observ reacția.

În clipa aceea, un câine enorm intră în cameră — un câine de vînătoare irlandez — și se ghemui în fața biroului. Mai apărură unul, care se roti în jurul globului de două ori înainte de a se tolăni pe podea.

— Ei bine, spuse ea, întorcîndu-mi ironia, am făcut tot posibilul pentru tine. Trebuia să fi condus mai atent.

— Pe viitor voi fi mai grijuliu, promit solemn.

Habar n-aveam de jocul în care intrasem, dar, din moment ce ea nu știa că nu știu, hotărîsem să scot de la ea toate informațiile pe care le puteam scoate, așa că am continuat:

— Mi-am închipuit că ești dornică să vezi în ce formă sînt, și iată-mă, am venit să-ți arăt!

— Chiar eram dornică, răspunse ea. Ai mîncat?

— Un dejun frugal, acum vreo cîteva ceasuri, am spus.

Sună după servitoare și comandă ceva de mâncare. Apoi:

— Știam că o să hotărăști singur când să părăsești Greenwood-ul, atunci când te vei simți în stare. Totuși nu credeam că o să fie atât de curînd și nu credeam c-o să vii aici.

— Știu, de-asta am și făcut-o.

Îmi oferi o țigară, am luat-o, am aprins-o pe a ei și apoi pe a mea.

— Totdeauna ai fost imprevizibil, spuse într-un târziu. Chiar dacă asta te-a ajutat adesea înainte, acum n-aș mai conta pe-așa ceva.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Riscurile sînt prea mari pentru un bluf și cred că asta ai încercat, venind pînă aici. Ți-am admirat întotdeauna curajul, Corwin, dar nu face pe nebunul. Știi care-i miza.

Corwin? Trece-l la dosar, sub „Corey“.

— Poate că nu, am cam dormit ceva, îți amintești?

— Vrei să spui că nu ești la curent?

— De cînd m-am trezit, cu absolut nimic.

Își lăsă capul într-o parte și-și îngustă minunații ei ochi.

— Ciudat, zise, dar posibil. Destul de posibil. S-ar putea să fie adevărat. *S-ar putea*. Deocamdată, o să mă prefac că te cred. În cazul ăsta, s-ar putea să fi făcut un lucru inteligent. Sigur. Lasă-mă să mă gîndesc.

Am tras din țigară, sperînd că va spune ceva mai mult. Dar n-o făcu, așa încît am hotărît să profit de avantajul pe care se părea că-l obținusem în acest joc pe care nu-l înțelegeam, cu jucători pe care nu-i cunoșteam, pentru o miză pe care nici măcar n-o bănuiam.

— Faptul că mă aflu aici înseamnă ceva, am spus.

— Da, răspunse ea, știu. Numai că tu ești un tip inteligent, așa încît ar putea însemna mult mai mult. Om aștepta și om mai vedea.

Să așteptăm ce? Să vedem ce?

Sosiră fripturile și o cană mare de bere, astfel că pentru o vreme am scăpat de obligația de a face remarce criptice sau generalizări subtile sau viclene. Friptura mea era roz înăuntru și zemoasă; am înfulecat din piinea proaspătă cu coajă tare,

am înghițit berea cu înghițituri mari, atît eram de înfometat și însetat. Îmi aruncă o privire și izbucni în rîs, în timp ce-și tăia friptura în bucățele mici.

— Ador ardoarea cu care ataci viața, Corwin. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care nu mi-ar plăcea să te desparți de ea.

— Nici mie, am mormăit.

Și, în timp ce mîncam, m-am gîndit la Evelyn. Mi se păru că o văd într-o rochie decoltată, foarte largă, verde ca verdele mării. Muzică, dans, voci undeva în spatele nostru. Purtam ceva negru și argintiu și... Viziunea se topi. Dar era un fragment real al memoriei mele, știam asta; am tras o înjurătură în gînd, pentru că nu reușisem pînă la capăt. Ce-mi spusese atunci, ea în verde, eu în negru și argintiu, atunci, noaptea, dincolo de muzică, de dans, de voci?

Am mai turnat în pahar bere din cană și am hotărît să verific viziunea.

— Îmi amintesc de o noapte în care tu erai în verde, iar eu în culorile mele. Ce frumos era — și muzica...

Chipul îi deveni ușor melancolic, trăsăturile i se îmblînziră.

— Da, zise. Ce zile frumoase!... Și chiar n-ai luat contact cu nimeni?

— Pe cuvînt de onoare, am spus, deși nu știam la ce se referă.

— Lucrurile au mers din ce în ce mai rău, spuse, iar Umbrele conțin mai multe grozăvii decît s-ar fi gîndit cineva...

— Și? am îndemnat-o.

— El are încă necazurile lui, termină ea.

— Oh.

— Da, continuă, și ar dori să știe unde ești.

— Exact aici, am spus.

— Vrei să spui că...?

— Pentru moment, i-am răspuns, poate prea repede, pentru că i se măriră ochii. Atîta vreme cît încă nu știu totul, am adăugat, orice-ar fi însemnat asta.

— Oh, făcu.

Am isprăvit cotletele și berea și am dat cele două oase cînilor.

Am sorbit cafeaua și am început să mă simt mai bine, dar m-am stăpînit să arăt asta.

— Și ce e cu ceilalți? am întrebat, ceea ce putea însemna orice, dar măcar suna neprimejdios.

M-am temut o clipă că o să mă-ntrebe la ce mă refer. În loc de asta, se lăsă pe spate în fotoliu, privi tavanul și spuse:

— Ca-ntotdeauna, nici o veste despre vreunul. Poate calea ta a fost cea mai înțeleaptă. Mie îmi place mult. Dar cum poate uita cineva gloria?

Am coborît privirea, pentru că nu știam ce ar fi trebuit să exprime.

— Nimeni nu poate, am încuviințat. Nimeni, niciodată. Urmă o tăcere lungă, stînjenitoare, după care spuse:

— Mă urăști?

— Firește că nu, am răspuns. Cum aș putea, ținînd seama de împrejurări?

Asta păru s-o mulțumească și zîmbi, dezvelindu-și dinții foarte albi.

— Bine, și îți mulțumesc, spuse. Orice s-ar zice, ești un gentleman.

Am făcut o plecăciune și am zîmbit afectat.

— O să-mi iei mințile!

— E greu, ținînd seama de împrejurări, spuse ea.

M-am simțit stînjenit.

Eram furios, și mă întrebam dacă știa pe cine trebuia să mă descarc. Aveam impresia că știe. M-am luptat cu dorința de a o întreba de-a dreptul.

— Ei bine, ce propui să facem? mă iscodi într-un tîrziu, iar eu, fiind pe fază, i-am replicat:

— Firește, n-ai încredere în mine...

— Cum am putea noi...?

De reținut acel *noi*.

— Bine, în regulă. Deocamdată vreau să mă plasez sub supravegherea ta. Aș fi bucuros să rămîn aici, unde mă poți avea sub ochi.

— Și după aceea?

— După aceea? Vom vedea...

— Inteligent, spuse, foarte inteligent. Și mă pui într-o situație dificilă.

(Spusesem asta pentru că n-aveam nici un loc unde să merg, iar banii obținuți din șantaj nu-mi puteau ajunge prea mult.)

— Da, firește, continuă ea, poți să rămii. Dar te avertizez — și-mi arată ceea ce crezusem că e un pandativ pe lanțul din jurul gîtului — asta e un fluier ultrasonic pentru câini. Donner și Blitz, cei de-aici, mai au patru frați, și toți sînt dresați să aibă grijă de tipii obraznici și toți acționează la fluierul meu. Așa că nu te apuca să mergi prin locuri în care nu ești dorit. Un fluierat, și pînă și tu o să fii doborît. Datorită rasei lor nu mai există lupi în Irlanda, să știi.

— Știu, am spus, și chiar nu mințeam — știam.

— Da, continuă ea, lui Eric o să-i placă ideea că tu ești oaspetele meu. Asta-l va face să te lase în pace, doar asta-ți dorești, *n'est-ce pas*?

— *Oui*, am răspuns.

Eric! Numele aprindea un bec în mintea mea! Cunoscusem un Eric și faptul acesta avusese mare importanță. Nu recent. Dar acel Eric pe care-l cunoscusem era încă prin preajmă și asta conta în clipa de față.

De ce?

Îl uram, iată unul dintre motive. Îl uram îndeajuns încît să mă văd ucigîndu-l. Poate chiar încercasem.

Mai exista, de asemenea, o altă legătură între noi, eram sigur.

De rudenie?

Da, asta era. O realitate care nu era pe placul nici unuia dintre noi — frați... îmi aminteam, îmi aminteam...

Marele, puternicul Eric, cu barba lui cîrlionțată și udă, și ochii lui — exact ca ai lui Evelyn!

Eram torturat de această nouă trezire a memoriei, ceea ce-mi făcu tîmplele să zvîcnească, iar ceafa să mi se înfierbînte brusc.

* „nu-i așa?” (în lb. franceză, în original) (n. tr.).

N-am lăsat nimic din toate astea să mi se zugrăvească pe chip și m-am străduit să mai trag o dată din țigară, să mai iau o sorbitură de bere; îmi dădeam seama că Evelyn este, într-adevăr, sora mea! Numai că n-o chema Evelyn. Nu știam numele exact, dar în nici un caz nu era Evelyn. Am hotărât că trebuie să fiu atent. Când o să mă adresez ei n-am să mai folosesc nici un nume, pînă nu mi-l amintesc pe cel exact.

Dar eu? Cum rămîne cu mine? Și ce se va întîmpla de fapt în jurul meu?

Și deodată am simțit că Eric avea o anumită legătură cu accidentul meu. Ar fi trebuit să fie un accident fatal, numai că eu reușisem să scap. *El* era vinovatul, nu-i așa? Da, îmi răspunseră simțurile. Eric trebuia să fie. Și Evelyn era mîină-n mîină cu el, îi plătise pe cei de la Greenwood să mă țină în comă. Mai bine așa decît mort, dar...

Am înțeles că, într-un fel, venind la Evelyn, nu făcusem decît să mă predau de bunăvoie în mîinile lui Eric și, dacă rămîneam aici, puteam deveni prizonierul lui, eram chiar expus unui nou atac.

Numai că ea îmi spusese că, fiindu-i oaspete, o să fiu lăsat în pace. Eram derutat. Nu puteam judeca după aparențe. Trebuia să fiu în permanență cu ochii în patru. Poate c-ar fi fost mai bine să plec, să-mi las memoria să-mi revină încet-încet.

Pe de altă parte însă, mai era și dorința asta febrilă de a afla toată povestea cît mai repede cu putință și abia apoi să acționez. Mă apăsa ca un viciu. Dacă pericolul e prețul memoriei și riscul — costul ocaziei favorabile — așa să fie. Rămîn.

— Și-mi amintesc, spuse Evelyn.

Mi-am dat seama că vorbea de mult și eu nici n-o ascultasem. Poate din cauza notei meditative din cuvintele ei, care nu cereau neapărat un răspuns — dar și din cauza avalanșei din gîndurile mele.

— Și-mi amintesc de ziua în care l-ai bătut pe Julian la jocul lui preferat, iar el a aruncat în tine cu un pahar cu vin și te-a blestemat. Dar ai luat premiul. Și lui deodată i s-a făcut teamă că poate a mers prea departe. Totuși tu ai izbucnit în rîs și ai băut un pahar cu el. El s-a rușinat de această demon-

stratie de forță, fiind de obicei atît de liniștit, și cred că în ziua aia te invidia. Ții minte? Cred că, într-un fel, a imitat felul tău de a fi încă de atunci. Dar încă îl urăsc și sper că se va prăbuși repede. Simt că e așa...

Julian, Julian, Julian. Da și nu. Îmi aminteam ceva despre un joc și despre un individ care nu-mi dădea pace și despre explozia unei stăpîniri de sine aproape legendare. Da, era un sentiment legat de cineva cunoscut, dar nu puteam spune cu siguranță ce se întîmplase.

— Și Caine, cum l-ai mai tras pe sfoară! Încă te urăște, știi...

Concluzia firească: nu prea eram iubit. Într-un fel, sentimentul mă mulțumea.

Și numele de Caine îmi suna familiar. Foarte.

Eric, Julian, Caine. Corwin. Toate mi se învîrteau în cap, simțeam că e prea mult, că nu mai suport.

— A trecut atîta vreme, am spus mai mult involuntar, și eram aproape sigur că nu greșeam.

— Corwin, hai să n-o mai scăldăm! Vrei mai mult decît siguranță, știu. Și ești destul de puternic ca să scoți ceva din asta, dacă joci cum trebuie. Nu pot ghici ce-ai în minte, dar cred că am putea face un tîrg cu Eric.

Acest *am putea* părea să indice altceva decît pînă acum. Ajunsese la un fel de concluzie în legătură cu valoarea mea și cu ceea ce urma să se întîmple. Bănuiam că întrevedea o șansă de a cîștiga ceva pentru ea. Am schițat un zîmbet.

— De asta ai venit aici? continuă ea. Ai vreo propunere pentru Eric, ceva care să necesite un mesager?

— S-ar putea, i-am răspuns, dar trebuie să mă gîndesc mai mult. Abia mi-am revenit, mai am de meditat. Mi-aș fi dorit totuși să fiu în cel mai bun loc, unde să pot acționa rapid, dacă aș hotărî că interesele mele se leagă de Eric.

— Ai grijă! Știi doar că voi transmite fiecare cuvînt.

— Firește, am spus, nepricepînd ce vrea să zică și bîjbîind după un răspuns echivoc. Numai dacă interesele tale se conjugă cu ale mele.

Se încruntă și cute fine îi apărură între sprîncene.

— Nu prea înțeleg ce-mi propui.

— Nu propun nimic, deocamdată, am zis. Sînt doar sincer cu tine și îți spun că nu știu. Nu prea sînt convins că vreau să fac un tîrg cu Eric. La urma urmei...

Am lăsat deliberat fraza în suspensie, pentru că nu mai aveam cu ce s-o continui, deși simțeam că ar fi trebuit.

— Ți s-a oferit o alternativă? (Se ridică brusc, înșfăcînd fluierul.) Bleys! Desigur!

— Stai jos și nu fi ridicolă. Crezi că m-aș fi dat pe mîinile tale atît de liniștit, de grăbit, doar ca să ajung hrană pentru cîini, numai pentru că se-ntîmplă să te gîndești la Bleys?

Se relaxă, umerii chiar îi căzură puțin, apoi își reveni.

— Poate că nu, spuse într-un tîrziu, dar știu că ești un aventurier, și mai știu că ești lipsit de loialitate. Dacă ai venit aici să scapi de un aliat, nici măcar nu te obosești să încerci. Nu sînt chiar atît de importantă. Ar fi trebuit să știi asta pînă acum. Ca să nu mai spun că am crezut întotdeauna că mă plăci.

— Mi-ai plăcut și-mi plăci și n-ai de ce să-ți faci griji. Interesant totuși că ai amintit de Bleys!

Momeală, momeală, momeală! Voiam să aflu atîtea!

— De ce? Te-a abordat el cumva?

— Aș prefera să nu spun, i-am răspuns sperînd că-mi va da un capăt de care să mă pot agăța, și acum că știam că Bleys e un bărbat: Dacă ar fi făcut-o, i-aș fi răspuns și lui la fel ca lui Eric... „o să mă mai gîndesc“.

— Bleys, repetă ea, și *Bleys* am rostit și eu în minte.

Bleys, îmi place de tine, am uitat de ce, și știu că sînt motive pentru care n-ar trebui... dar îmi place de tine. Știu asta.

Am tăcut o vreme, mă simțeam obosit, dar nu voiam s-o arăt. Trebuia să fiu tare. Știam că trebuie să fiu tare.

Am zîmbit și am spus:

— Frumoasă bibliotecă.

— Mulțumesc.

— Bleys, repetă ea meditativ, apoi, după cîteva momente de tăcere continuă: Chiar crezi că are vreo șansă?

Am ridicat din umeri.

— Cine știe? Eu nu, în nici un caz. Poate el. Sau nici el. Mă privi lung, cu ochii ușor măriți și cu gura deschisă.

— Tu nu? făcu uimită. Doar nu vrei să-ncerci, nu?

Am izbucnit în râs, dar numai ca să-i domolesc surescitarea.

— Nu spune tîmpenii, am muștrat-o cînd m-am potolit. Eu?!

Vorbele ei însă atinseră o coardă adînc îngropată în mine, căci am auzit de undeva un „de ce nu?”

Dintr-o dată mi se făcu frică.

Părea totuși ușurată de tăgăduirea mea, orice ar fi fost ceea ce negam. Zîmbi și-mi arătă un bar în perete, jos, în stînga mea.

— Aș bea un *Irish Mist* mic, spuse ea.

— Și eu aș vrea, dacă e vorba pe-așa, am răspuns și m-am ridicat și am umplut două pahare.

— Știi ceva, am spus, după ce am revenit la loc. E plăcut să stau cu tine astfel, chiar dacă numai pentru scurt timp. Îmi trezește amintirile.

Ea zîmbi; era drăguță cînd zîmbea.

— Ai dreptate, spuse, sorbind din băutură. Cu tine aici, mă simt de parc-aș fi în Amber.

Aproape c-am scăpat paharul din mînă.

Amber! Cuvîntul îmi provocă un fulger prin șira spinării!

Atunci începu să plîngă; m-am ridicat și am cuprins-o cu brațul pe după umeri ca s-o liniștesc.

— Nu plînge, fetițo. Te rog, nu plînge. Mă întristează și pe mine.

Amber! Acolo era ceva, ceva puternic și electrizant!

— Vor reveni iar zilele bune, am spus cu blîndețe.

— Chiar crezi asta? întrebă.

— Da, am spus cu convingere. Da, cred!

— Ești nebun. Poate de-asta ai fost întotdeauna fratele meu favorit. Aproape că pot crede tot ce-mi spui, cu toate că știu că ești nebun.

Mai plînsese un pic și apoi se opri.

— Corwin, dacă reușești — dacă prin cine știe ce șansă, ce capriciu al șansei din Umbră, reușești — îți vei aminti de surioara ta, Forimel?

— Da, am spus, recunoscînd în sfîrșit numele. Da, îmi voi aminti.

— Îți mulțumesc. Am să-i spun lui Eric numai esențialul, n-o să spun nimic de Bleys, nici de suspiciunile mele.

— Îți mulțumesc, Flora.

— Dar nu am nici un fel de încredere în tine, adăugă ea. Să ții minte asta.

— Nici nu mai era nevoie să-mi spui.

Chemă servitoarea să mă conducă într-o cameră, iar eu, după ce am reușit să mă dezbrac, m-am prăbușit pe pat și am dormit unsprezece ore.

III

Dimineata, am descoperit ca Flora plecase fara sa lase nici un mesaj. Servitoare mi-a adus micul dejun in bucatarie, dupa care s-a dus sa trebăluiasca. Am respins ideea de a o pisa cu intrebări ca sa scot vreo informatie de la ea, pentru ca ori nu stia, ori n-ar fi vrut sa-mi spună lucrurile pe care as fi dorit eu sa le aflu, si fara indoiala i-ar fi povestit mai apoi Florei despre tentativa mea. Aşa încît, dacă tot eram stăpîn pe casă, am hotărît sa revin în bibliotecă si sa văd ce puteam afla acolo, mai cu seamă ca oricum îmi plac bibliotecile. Mă fac sa mă simt bine si în siguranță, înconjurat de pereți de cuvinte frumoase si pline de înțelepciune. Întotdeauna mă simt mai bine cînd văd ca există ceva care stăvilește umbrele.

Donner, sau Blitz, sau vreuna din rudele lor, apărău nu se știe de unde si mă urmă în hol, pășind țeapăn si adulmecîndu-mi urma. Am încercat sa mă împrietenesc cu el, dar era ca si cum ai fi încercat sa faci glume cu polițistul care tocmai ți-a semnalizat sa tragi pe dreapta. Mi-am aruncat privirea si în alte camere prin dreptul căroră treceam, dar nu păreau interesante.

Aşa ca am intrat în bibliotecă, iar Africa era tot în fața mea. Am închis ușa în urmă ca sa nu intre vreunul dintre cîini si m-am plimbat tacticos prin încăpere, citind titlurile din rafturi.

Erau o mulțime de cărți de istorie. De fapt, acestea păreau sa domine colecția Florei. Erau, de asemenea, multe cărți de artă, mari ca dimensiune si scumpe; am răsfoit cîteva. De obicei, cel mai bine mă gîndesc la problemele mele atunci cînd mă ocup de cu totul altceva.

M-am întrebat care era oare sursa bogăției evidente a Florei. Dacă eram rude, asta să însemne că și eu mă bucuram de oarecare opulență? M-am gândit la statutul meu economic și social, la profesie, la origini. Aveam sentimentul că nicio dată nu-mi păsase prea mult de bani și că întotdeauna avusem destule căi de a-i obține, ca să-mi satisfac toate gusturile. Oare aveam și eu o casă la fel de mare ca asta? Nu-mi puteam aminti.

Cu ce mă ocupasem înainte?

M-am așezat în spatele biroului și mi-am scormonit memoria după vreun depozit secret de cunoștințe pe care să le fi posedat. E dificil să te autoexaminezi așa, ca și cum ai fi un străin. Poate că din cauza asta n-am reușit să scot nimic la suprafață. Ce-i al tău e-al tău, e o parte din tine și pare să aparțină ființei tale interioare, acolo, undeva în adânc. Asta-i tot.

Fusesem doctor? Asta-mi veni în minte când am dat cu ochii de câteva schițe anatomice ale lui Da Vinci. Aproape din reflex, am început să desfășor în minte fazele unor intervenții chirurgicale. Mi-am dat seama atunci că, în trecut, operasem oameni.

Dar nu era asta. Când mi-am dat seama că aveam cunoștințe medicale, am înțeles că era doar o parte din cu totul altceva. Eram sigur că nu fusesem chirurg practician. Și-atunci? Ce elemente mai erau implicate?

Ceva îmi atrase atenția.

Stînd la birou, privirea îmi alunecă pe peretele din față, pe care, printre alte lucruri, atîrna o spadă antică de cavalerie, pe care o trecusem cu vederea la primul tur al încăperii. M-am ridicat, m-am dus la perete și am luat spada din cui.

În mintea mea, eram nemulțumit de felul în care arăta. Mi-aș fi dorit o cîrpă cu ulei și o gresie, ca s-o fac să arate cum arătase odată. Știam cîte ceva despre armele vechi, în special despre cele tăioase.

Spada era ușoară și de bună calitate, iar eu mă simțeam puternic ținînd-o în mînă. Am schițat un *en garde*. Am parat și am atacat de cîteva ori. Da, mă pricepeam la obiectul ăsta.

Deci, ce fel de cunoștințe erau astea? Am privit în jur după alte obiecte care să-mi împrăspăteze memoria.

Nimic altceva nu mi-a mai trezit vreo reacție deosebită, așa că am pus spada la loc și am revenit la birou. Așezându-mă, am hotărît să scotocesc prin el.

Sertar după sertar, pe rînd, le-am cercetat pe toate, începînd cu cel din mijloc și continuînd pînă în stînga sus și dreapta jos.

Articole de papetărie, plicuri, mărci poștale, agrafe pentru hîrtie, cioturi de creioane, bandă adezivă, nimic neobișnuit.

Trăgeam fiecare sertar afară, ținîndu-l pe genunchi, în vreme ce îi examinam conținutul. Nu acționam doar sub impulsul unui gînd. Era o parte dintr-un fel de antrenament pe care-l făcusem odată, care mă învățase că trebuie să inspectez totul pe toate părțile.

Un amănunt aproape că-mi scăpă, dar l-am observat în ultima clipă: spatele sertarului de jos, din dreapta, nu era așezat la aceeași distanță ca celelalte.

Asta însemna ceva și, cînd am îngenuncheat și am privit locul gol al sertarului din birou, am văzut un fel de cutiuță atașată în partea de sus.

Era chiar un mic sertăraș, încuiat.

Mi-a trebuit un minut de încercări cu agrafe, ace de siguranță și, în sfîrșit, cu o limbă de pantofi metalică peste care dădusem într-un alt sertar. Cu limba de pantofi am reușit să-l deschid.

Sertarul cel mic conținea un pachet de cărți de joc.

Iar pachetul purta un semn care mă făcu mai întîi să încremenesc, apoi să cad în genunchi, brusc transpirat și respirînd agitat.

Era un inorog alb pe o cîmpie verde, dezlăntuit, agresiv, cu capul întors spre dreapta.

Iar eu știam acel semn și vederea lui mă tulbură cumplit.

Am desfăcut pachetul și-am scos cărțile. Erau cărți de tarot, cu bîtele, cupele, spadele și monedele lor, numai că Marile Atuuri erau total diferite.

Înainte de a continua inspectia am pus la loc ambele sertare, avînd grijă să nu-l încui pe cel mic.

Marile Atuuri parcă erau vii, gata să pășească afară de pe suprafețele strălucitoare. Cărțile erau destul de reci la atin-

gere, era o adevărată plăcere să le pipăi. Mi-am amintit deodată că și eu avusesem un pachet ca ăsta.

Am început să înșir fiecare carte pe sugativa din fața mea.

Una înfățișa un tip mic de statură, viclean, cu nasul ascuțit, gura întinsă într-un rînjete și părul de culoarea paiului. Era îmbrăcat într-un fel de costum din Renaștere, portocaliu, roșu și maro. Purta ciorapi lungi și o vestă strîmtă, brodată. Și-l cunoșteam. Numele lui era Random.

Următoarea, expresia pasivă a lui Julian, păr lung, negru, atîrnînd, ochi albaștri în care nu se citea nici pasiune, nici milă. Era complet îmbrăcat într-o armură albă, nu de nuanță argintie sau metalică, arătînd însă ca și cum ar fi fost satinată. Știam totuși că era extraordinar de dură și de rezistentă la lovituri, în ciuda aspectului decorativ, de paradă. El era cel pe care-l bătușem la jocul lui favorit, drept care îmi aruncase în față un pahar cu vin. Îl știam și-l uram.

Urma chipul oacheș, cu ochi căprui, al lui Caine, care era înveșmîntat de sus pînă jos în satin negru și verde; purta dezinvolt pe cap un tricorn negru cu un panaș verde care atîrna pe spate. Stătea în profil, cu o mîină în șold, cu vîrfurile cizmelor curbate în sus, și avea prins la centură un stilet bătut în smaralde. Sufletul îmi era bîntuit de sentimente contradictorii.

Apoi venea Eric. Chipeș, orice s-ar spune, părul îi era atît de negru încît bătea în albastru. Barba creată din jurul gurii permanent zîmbitoare; îmbrăcat într-o jachetă de piele, jambiere, o mantie largă, cizme negre, înalte, purtînd o centură roșie și o sabie argintie, lungă, încrustată cu un rubin. Gulerul înalt al mantiei era tivit cu roșu, asortat cu ornamentația mîneilor. Mîinile, cu degetele mari vîrite în centură, erau extraordinar de puternice și de late. O pereche de mînuși negre sub centură, lingă șoldul drept. El era, eram sigur, cel care încercase să măucidă în ziua aceea în care aproape am murit. Uitîndu-mă la el, m-am simțit într-un fel cuprins de spaimă.

Apoi venea Benedict, înalt și sever, subțirel; subțire la trup, supt la față, cu mintea largă. Îmbrăcat în portocaliu și galben și maro, îmi amintea de o șură de paie, de un dovleac, de o

sperietoare de ciori și de „Legenda Călărețului Fără Cap”*. Falca prelungă, puternică, ochii căprui, păr castaniu drept. Stătea lângă un cal cafeniu și se sprijinea într-o sulită pe care era împletit un șirag de flori. Dădea să rîdă. Mi-a plăcut de el.

M-am oprit cînd am descoperit următoarea carte inima îmi zvîcni brusc și se zbatu de parcă ar fi vrut să-mi spargă pieptul.

Eram eu.

Îmi știam chipul de cînd mă bărbierisem, și asta era chiar tipul din oglindă. Ochi verzi, brunet, îmbrăcat în negru și argintiu, da. Purtam o mantie, ușor încrețită, ca bătută de vînt. În picioare cizme negre, ca ale lui Eric, și aveam și eu o spadă, numai că a mea era mai grea, deși nu era la fel de lungă. Purtam mănuși argintii, din zale, lungi pînă la cot. Agrafa de la gît avea forma unui trandafir de argint.

Eu, Corwin.

De pe cartea care urma, mă privea un bărbat solid, puternic. Semăna destul de tare cu mine, numai că falca îi părea mai grea, și știam că era mai solid ca mine, deși mai încet în mișcări. Puterea lui era legendară. Purta o mantie albastru cu cenușiu, strînsă în jurul mijlocului cu o centură lată, neagră. Rîdea. La gît, de un șnur gros, atîrna un corn de vînătoare din argint. Barba îi era îngrijită, mustața subțire. În mîna dreaptă ținea un pocal cu vin. Am simțit o afecțiune bruscă pentru el. Apoi mi-am amintit și numele. El era Gérard.

Și iată un bărbos cu privirea fîroasă, cu părul galben-roșcat, îmbrăcat în roșu și portocaliu, mai ales mătase, ținînd în mîna dreaptă o sabie, iar în stînga un pahar cu vin. Diavolul însuși îi lucea în ochii la fel de albaștri ca ai Florei sau ai lui Eric. Bărbia îi era subțire, dar acoperită de barbă. Avea o sabie încrustată în filigran lucrat minuțios din fir auriu. Pe mîna dreaptă purta două inele enorme și un altul pe stînga: un smarald, un rubin și, al treilea, un safir. Știam: asta era Bleys.

După Bleys urma o figură care semăna atît cu el, cît și cu mine. Trăsăturile mele, deși mai mici, ochii mei, părul lui Bleys,

* „The Legend of Sleepy Hollow” (1820), nuvelă de Washington Irving (n. red.).

fără barba lui însă. Purta un costum verde de călărie și stătea pe un cal alb, privind către partea dreaptă a cărții. Degaja în același timp forță și slăbiciune, căutare și abandonare. Îl aprobam și nu-l aprobam, îmi plăcea și-l găseam respingător. Numele lui era Brand, știam. De îndată ce mi-au căzut ochii pe el am știut.

De fapt, mi-am dat seama că-i știam bine pe toți, mi-i aminteam pe toți, cu puterile lor, cu slăbiciunile, cu victoriile și înfrîngerile lor.

Pentru că ei erau frații mei.

Mi-am aprins țigara pe care o șterpelisem din cutia de pe biroul Florei, m-am înfundat în fotoliu și m-am gândit la lucrurile pe care mi le reamintisem.

Erau frații mei, acești opt bărbați ciudați, înveșmîntați în costumele lor ciudate. Și știam că era corect și potrivit să se îmbrace așa cum se îmbrăcau, exact cît de corect era și pentru mine să port negru și argintiu. Și am chicotit cînd mi-am dat seama ce purtam, ce cumpărasem în micul magazin din orășelul unde mă oprisem după plecarea mea din Greewoond: pantaloni negri, iar cămășile, toate trei, erau gri-argintii. Și jacheta era tot neagră.

Am revenit la cărți și am văzut-o pe Flora într-o rochie verde ca marea, exact așa cum mi-o reamintisem noaptea trecută; apoi, o fată cu păr negru care atîrna pe umeri, cu aceiași ochi albaștri, îmbrăcată tot în negru, cu o cingătoare de argint în jurul taliei. Ochii mi se umplură de lacrimi, nu știu de ce. Numele ei era Deirdre. Apoi Fiona, cu părul ca al lui Bleys, ochii mei și tenul ca sideful. Am urît-o din clipa în care am întors cartea. Următoarea era Llewella, al cărei păr se potrivea cu ochii de culoare jadului, îmbrăcată în gri strălucitor și verde, cu o centură violetă, arătînd jilavă și tristă. Dar și ea era sora mea.

Am avut o îngrozitoare senzație de înstrăinare, de îndepărtare față de toți acești oameni. Deși, într-un fel, din punct de vedere fizic părea să fiu aproape de ei.

Cărțile erau atît de reci la atingere, încît le-am lăsat iarăși din mînă, deși simțeam un anume regret la gîndul de a le abandona.

Altele nu mai erau însă. Toate celelalte erau cărți mici. Și știam — nu știu cum se făcea că iarăși știam — că lipseau cîteva.

Dar nu puteam sub nici o formă să îmi amintesc ce reprezentau Atuurile lipsă.

Faptul acesta m-a întristat și, trăgînd un fum din țigară, am căzut pe gînduri.

De ce au revenit cu ușurință toate lucrurile astea cînd am văzut cărțile — au revenit fără să-și destăinuie încă înțelesul? Știam mai multe acum decît înainte, în ceea ce privește numele și chipurile. Dar cam asta era totul.

Nu-mi dădeam seama de semnificația faptului că eram cu toții înfățișați astfel pe cărți. Aveam însă o puternică dorință de a avea și eu un pachet ca acesta, numai al meu. Deși, dacă l-aș fi furat pe-al Florei, știam că și-ar fi dat imediat seama că lipsește și aș fi avut necazuri. Astfel că le-am pus înapoi în sertărașul din spatele celui mare și le-am încuiat. Apoi, Doamne, cît mi-am mai torturat creierii! Dar fără nici un folos.

Pînă cînd mi-am amintit de cuvîntul magic.

Amber.

Fusesem adînc tulburat de cuvîntul acesta cu o seară înainte. Fusesem îndeajuns de tulburat ca să evit să mă mai gîndesc la el de-atunci. Dar acum nu mai țineam seama. Acum mă gîndeam numai la el și studiam toate asociațiile pe care mi le sugera.

Cuvîntul era încărcat cu un dor puternic și o imensă nostalgie. Avea, învăluit în adîncuri, un sens de frumusețe abandonată, de mare împlinire, și un sentiment de putere cumplită și aproape supremă. Cumva, cuvîntul făcea parte din vocabularul meu. Cumva, eram o parte din el, iar el era o parte din mine. Era numele unui loc. M-am luminat deodată. Era numele unui loc pe care-l știusem cîndva. Însă în minte nu-mi reveneau imagini, ci numai emoții.

Cît am rămas așa, nu știu. Timpul se distanțase parcă de reveriile mele.

Într-un târziu, un ciocănit ușor în ușă mă smulse din gândurile în care eram cufundat. Clanța se roti încet și servitoarea, al cărei nume era Carmella, intră și mă întrebă dacă nu vreau prînzul.

Ideea nu era rea, așa încît am urmat-o în bucătărie, am mîncat jumătate de pui și am băut un sfert de litru de lapte.

Am luat un vas cu cafea și m-am întors în bibliotecă, evitînd cîinii. Eram la a doua ceașcă atunci cînd sună telefonul.

M-am gîndit să-l ridic, dar mi-am închipuit că trebuie să existe derivații în toată casa și că o să răspundă Carmella de pe undeva.

M-am înșelat. Telefonul continuă să sune.

În cele din urmă, n-am mai putut rezista.

— Alo, aici reședința Flaumel.

— Vă rog, aș putea vorbi cu d-na Flaumel?

Era o voce de bărbat, grăbită și ușor tensionată. Gîfîia, iar cuvintele erau înăbușite și învăluite de un țîrîit slab și de voci fantomatice care indicau o convorbire interurbană.

— Îmi pare rău, i-am spus, acum nu e aici. Să-i transmit vreun mesaj, sau să îi spun să vă sune?

— Cu cine vorbesc? întrebă.

Am ezitat, apoi:

— Mă numesc Corwin.

— Dumnezeuule! spuse, și urmă o lungă tăcere.

Începusem să cred că a închis. Am spus din nou „Alo“ exact cînd începu să vorbească:

— Ea mai e în viață? întrebă.

— Bineînțeles că e în viață! Dar cine dracu' e la telefon?

— Nu-mi recunoști vocea, Corwin? Sînt Random. Ascultă, sînt în California și am neazuri. Am sunat s-o rog pe Flora să mă adăpostească. Stai la ea?

— Deocamdată, am spus.

— Înțeleg. O să mă aperi, Corwin? Pauză, apoi: Te rog?

— Cît îmi stă în puteri, dar nu pot s-o oblig pe Flora la nimic fără s-o consult.

— O să mă aperi de ea?

— Da.

— Atunci ești omul meu! O să-ncerc acum să ajung la New York. O să vin pe un drum ocolit, așa că nu știu cît o să-mi ia. Dacă reușesc să evit umbrele cele rele, ne vedem. Urează-mi noroc.

— Noroc!

Apoi se auzi un declic și din nou țîrîitul îndepărtat și vocile fantomelor.

Așadar, micuțul infatuat Random avea necazuri! Aveam senzația că nu trebuie să mă preocupe în mod deosebit. Numai că acum el era una dintre cheile către trecutul meu și, destul de posibil, către viitor. Așa că trebuia să încerc să-l ajut cum o să pot, pînă o să aflu de la el tot ce doream. Știam că între noi nu prea există o dragoste frățească. Dar știam că, pe de o parte, nu era prost; era descurcăreț, viclean, ciudat de sentimental față de cele mai aiurea lucruri; dar, pe de altă parte, nu prea puteai pune bază pe cuvîntul lui și, probabil, mi-ar fi vîndut cadavrul la școala de medicină dacă din asta i-ar fi ieșit un ban frumos. Îmi aminteam de micul trădător doar cu o umbră de afecțiune, poate din pricina celor cîtorva clipe plăcute petrecute cîndva împreună. Dar să am încredere în el? Niciodată. Am hotărît să nu-i spun Florei de sosirea lui decît în ultima clipă. Trebuia silit să servească drept as, sau măcar valet, în locul rămas liber.

Am mai turnat cafea fierbinte peste ce mai rămăsese în ceașcă și am sorbit-o încet.

Oare de cine fugea?

În nici un caz de Eric, altfel n-ar mai telefonat aici. M-am oprit asupra întrebării dacă Flora era moartă și asta numai pentru că se întîmpla să fiu eu prezent aici. Oare era atît de puternică alianța dintre ea și fratele pe care știam că-l urăsc, încît să fie de la sine înțeles în familie că i-aș face felul și ei cu prima ocazie? Părea ciudat, dar el pusese întrebarea.

Și pentru ce erau aliați? Care era sursa acestei tensiuni, a acestei dușmăanii? De ce fugea Random?

Amber.

Åsta era rÅspunsul.

Amber. Cum-necum, cheia tuturor explicaÅiilor era Ån Amber, Åtiam asta. Secretul Åntregii ÅncurcÅturi era Ån Amber, Åntr-un anume eveniment care se petrecuse acolo, Åi destul de recent, mai mult ca sigur. Trebuia sÅ fiu foarte atent. Trebuia sÅ mÅ prefac cÅ Åtiu ceea ce nu Åtiam, urmÅnd sÅ reconstitui piesÅ cu piesÅ ceea ce urma sÅ aflu de la alÅii. Nu mÅ Åndoiam cÅ aveam sÅ reuÅesc. Era destulÅ neÅncredere Ån jur cÅt sÅ Åi facÅ pe toÅi sÅ fie precauÅi. SÅ speculez exact acest lucru. O sÅ aflu ce-mi trebuie Åi o sÅ iau ce vreau Åi o sÅ-mi amintesc de cei care m-au ajutat, iar de ceilalÅi n-o sÅ Åin seama. Pentru cÅ asta, Åtiam, era legea dupÅ care trÅia familia noastrÅ, iar eu eram un adevÅrat fiu al tatÅlui meu...

Durerea de cap reveni brusc, sÅ-mi spargÅ tÅmplele.

Ceva ce am gÅndit, am ghicit, am simÅit Ån legÅturÅ cu tatÅl meu a adus la suprafaÅÅ durerea. Dar nu Åtiam de ce sau cum.

DupÅ un timp, durerea scÅzu Åi am adormit acolo, Ån fotoliu. DupÅ alt timp, mult mai lung, uÅa se deschise Åi intrÅ Flora. AfarÅ era noapte, altÅ noapte.

Era ÅmbrÅcatÅ cu o bluzÅ de mÅtase verde Åi o fustÅ lungÅ de linÅ gri. Ån picioare avea bocanci Åi ciorapi groÅi. PÅrul Åi era dat peste cap Åi obraÅii Åi erau uÅor palizi. La gÅt avea atÅrnat fluierul pentru cÅini.

— BunÅ seara, am spus, ridicÅndu-mÅ.

Dar ea nu-mi rÅspunse. TraversÅ ÅncÅperea spre bar, ÅÅi turnÅ o porÅie de *Jack Daniels* Åi o dÅdu pe gÅt ca un bÅrbat. Apoi ÅÅi turnÅ ÅncÅ una Åi, cu paharul Ån mÅnÅ, se aÅezÅ Ån fotoliu.

Am aprins o ÅigarÅ Åi i-am dat-o.

DÅdu din cap, apoi spuse:

— Drumul cÅtre Amber e greu.

— De ce?

MÅ privi nedumeritÅ.

— CÅnd l-ai Åncercat ultima oarÅ?

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi amintesc.

— MÅ rog, fie Åi-aÅa, spuse. MÅ Åntrebam doar cÅt din asta e opera ta.

N-am răspuns, pentru că nu știam despre ce vorbește. Dar pe urmă mi-am amintit că era o cale mai ușoară decît Drumul pentru a ajunge la locul numit Amber. Era limpede că ea nu știa de el.

— Îți lipsesc cîteva Atuuri — am spus deodată, cu o voce care aproape era a mea.

Țîșni brusc în picioare, vărsîndu-și jumătate de băutură pe dosul mîinii.

— Dă-mi-le-napoi! strigă, întinzînd mîna după fluier.

Am pășit înainte și am prins-o de umeri.

— Nu le am, i-am spus. Pur și simplu am făcut o constatare.

Se liniști puțin, apoi începu să plîngă, iar eu am împins-o ușor înapoi, în fotoliu.

— Credeam că vrei să spui că le-ai luat pe cele pe care le-am lăsat aici, spuse. Mai degrabă decît să faci un comentariu obraznic și evident.

Nu mi-am cerut scuze. Nici nu părea să fie nevoie.

— Cît de departe ai ajuns?

— N-am ajuns deloc!

Apoi izbucni în rîs și mă privi cu o altfel de strălucire în ochi.

— Văd ce-ai făcut acum, Corwin, spuse, iar eu îmi aprinsei o țigară, ca să nu fiu nevoit să răspund.

— Unele din lucrurile alea erau ale tale, nu? Mi-ai blocat drumul spre Amber înainte să vii aici, nu? Știai că o să mă duc la Eric. Dar acum nu mai pot. Trebuie să aștept pînă va veni el la mine. Inteligent. Vrei să-l ademenеști aici, nu? Numai că el o să trimită un mesager. N-o să vină personal.

Era un ton ciudat de admirație în vocea acestei femei, care recunoștea că încercase să mă vîndă dușmanului meu, și încă ar fi făcut-o — dacă i s-ar fi ivit ocazia —, în timp ce vorbea despre faptul că făcusem ceva ce-i încurcase planurile. Cum poate cineva să fie atît de fățiș machiavelic în prezența presupusei victime? Răspunsul veni imediat din adîncurile minții: așa acționez noi. Nu trebuia să umblăm cu subtilități unul cu celălalt. Cu toate că aveam senzația că-i lipsea întrucîtva rafinamentul unui profesionist adevărat.

— Crezi că sînt prost, Flora? am întrebat-o. Crezi că am venit aici numai ca să te-aştept să mă dai pe mîna lui Eric? Orice ți s-ar fi întîmplat, ai meritat-o.

— E-n regulă, nu sînt în echipa ta! Dar și tu ești în exil! Asta demonstrează că n-ai fost chiar atît de deștept!

Cuvintele ei mă afectară, deși știam că n-avea dreptate.

— Sînt în exil pe naiba! i-am zis.

Izbucni din nou în rîs.

— Știam eu că asta o să te stîrnească. E-n regulă, atunci mergi în Umbră dinadins. Ești nebun!

Am ridicat din umeri.

— Ce vrei? mă întrebă. De fapt, de ce-ai venit aici?

— Eram curios să văd de partea cui ești, am zis. Asta-i tot. Nu mă poți ține aici dacă nu vreau eu să rămîn. Nici măcar Eric n-ar putea face asta. Poate că, de fapt, nu voiam decît să te vizitez. Poate că am devenit un sentimental, din pricina vîrstei. În orice caz, acum am să mai rămîn un pic, apoi o să plec de-a binelea. Dacă nu te-ai fi grăbit să vezi ce poți scoate de la mine, ai fi putut profita mult mai mult, doamnă. Mi-ai cerut să-mi amintesc de tine, dacă se va întîmpla un anumit lucru...

Îi luă cîteva secunde ca să se prindă ce insinuiam. Apoi spuse:

— Văd că vrei să-ncerci! Cu adevărat ai de gînd să-ncerci!

— Că bine zici, chiar că am să-ncerc! am spus știind că o voi face, indiferent despre ce-ar fi fost vorba. Și poți să-l anunți și pe Eric dacă vrei, dar ține minte că s-ar putea să reușesc. Ține minte că, dacă reușesc, s-ar putea să fie bine să-mi fii prietenă..

Firește că aș fi vrut să știu despre ce naiba vorbeam, dar ciupisem destule date și intuisem cît de importante erau, astfel că le puteam folosi cum trebuie, chiar fără să știu ce semnificație aveau. Dar *păreau* corecte, atît de corecte...

Brusc, mă sărută.

— N-o să-i spun. Serios, n-o să-i spun, Corwin! Cred c-o să reușești. Cu Bleys o să fie mai greu, dar probabil că Gérard

o să te ajute, și poate și Benedict. Iar Caine o să oscileze când o să vadă ce s-a-ntîmplat...

— Pot să mă descurc și singur, am spus.

Flora se duse la bar, umplu două pahare cu vin și-mi dădu unul mie.

— Pentru viitor, spuse

— Voi bea mereu pentru asta.

Și am băut.

Apoi îmi umplu numai mie paharul și rămase cu ochii ațintiți asupra mea.

— Trebuia să fie Eric, Bleys, sau tu, spuse. Voi sînteți singurii care aveți curaj și minte. Dar tu ai dispărut din peisaj de-atîta vreme, încît am crezut că ai abandonat afacerea.

— Totdeauna există un „nu se știe niciodată“!

Am sorbit din vin sperînd în sinea mea că va tăcea măcar un minut. Mi se părea că fusese puțin prea demonstrativă când încercase să accepte fiecare idee. Ceva nu-mi plăcea în povestea asta și voiam să mă gîndesc în liniște.

Cîți ani aveam?

Știam că întrebarea asta era o reacție la cumplitul sentiment al distanței și îndepărtării pe care îl simtisem față de toate personajele înfățișate pe cărțile de joc. Eram mai bătrîn decît păream. (Treizeci, am socotit când m-am privit în oglindă — dar acum știam că era așa din cauza Umbrelor care mințiseră în locul meu). Eram mult, mult mai bătrîn și trecuse destulă vreme de cînd îmi văzusem frații și surorile, toți împreună și prietenoși, unul lîngă altul exact ca în cărți, fără încordare, fără conflicte între ei.

Am auzit sunetul clopoțelului și pe Carmella ducîndu-se să răspundă la ușă.

— Ar trebui să fie fratele Random, am spus, știînd că el era. E sub protecția mea.

Flora făcu ochii mari, apoi zîmbi ca și cum ar fi apreciat lucrul inteligent pe care-l făcusem.

Nu făcusem nimic de felul ăsta, firește, dar îmi plăcea s-o las să creadă așa.

Mă făcea să mă simt mai în siguranță.

IV

M-am simțit în siguranță vreo trei minute.

Am ajuns la ușă înaintea Carmellei și am deschis eu în locul ei.

În casă intră un tip abia ținându-se pe picioare, închise imediat ușa în spatele lui și trase zăvorul. Avea cearcăne sub ochii luminoși și nu purta vesta deschisă și ciorapii lungi. Era neras și îmbrăcat într-un costum de lână cafenie. Pe braț ducea un pardesiu de gabardină și purta pantofi negri de antilopă. Dar era Random, da — același Random pe care-l văzusem pe carte — numai gura surîzătoare arăta obosită și unghiile îi erau murdare.

— Corwin! exclamă el și mă îmbrățișă.

L-am strâns pe după umeri.

— Arăți ca și cum ți-ar trebui ceva de băut! am zis.

— Da. Da. Da... aprobă el.

L-am condus spre bibliotecă.

Trei minute mai târziu, după ce se așeză cu băutura într-o mînă și o țigară în cealaltă, îmi spuse:

— Mă urmăresc. Vor fi în curînd aici.

Flora scoase un mic țipăt, pe care nici unul dintre noi nu-l luă în seamă.

— Cine? am întrebat.

— Oameni din Umbre, spuse. Nu știu cine sînt, sau cine i-a trimis. Sînt patru sau cinci, poate chiar șase. Erau în același avion cu mine. Am luat unul cu reacție. Au apărut la Denver. Am mișcat avionul de mai multe ori ca să scap, dar n-a ținut — și nu voiam să mă îndepărtez prea mult de rută. M-am

descotorosit de ei în Manhattan, dar e doar o chestiune de timp. Cred că vor fi aici în curînd.

— Și chiar nu bănuiești cine i-a trimis?

Zîmbi o clipă.

— Ei bine, cred că n-am greși să ne limităm doar la familie. Poate Bleys, poate Julian, poate Caine. Poate chiar tu, ca să m-aduci aici. Sper totuși că nu. Nu ai făcut-o, nu?

— Mă tem că nu, am răspuns. Cît de duri păreau?

Ridică din umeri.

— Dacă ar fi fost numai doi sau trei, aș fi încercat să-i surprind. Dar nu cu toată mulțimea aceea!

Era un tip mic de statură, nu mai mult de un metru șaptezeci, iar ca greutate să zicem că avea vreo șaiszeci de kilograme. Dar vorbea ca unul hotărît să ucidă. Eram sigur că fusese foarte serios cînd spusese că le-ar fi atacat cu mîinile goale pe cele două sau trei brute. Și în acea clipă m-am gîndit la propria mea condiție fizică, pur și simplu pentru că eram fratele lui. Mă simțeam destul de puternic. Știam că pot învinge pe oricine în luptă dreaptă fără prea mare efort. Cît de puternic eram în realitate?

În clipa următoare am înțeles că aveam să aflu.

Se auzi o bătaie la ușa din față.

— Ce facem? întrebă Flora.

Random izbucni în rîs, își desfăcu cravata, o puse peste pardesiul de pe birou. Își scoase și haina de la costum, apoi privi prin încăpere. Ochii îi căzură pe spadă și din doi pași fu lîngă ea luînd-o în mînă. Am simțit greutatea 32-ului în buzunarul vestei și am tras piedica.

— Ești pregătit? întrebă Random. Este foarte posibil să reușească să intre, spuse. Deci, vor intra. Cînd te-ai luptat ultima oară, surioară?

— E mult de atunci, răspunse ea.

— În cazul ăsta, ar fi bine să-ți reamintești cît mai repede, pentru că nu e timp. Sînt programați, sînt sigur de asta. Numai că noi sîntem trei, iar ei cel mult șase. De ce să stăm cu sufletul la gură?

— Nu știm încă ce sînt, spuse ea.

Bătaia răsună iar.

— Asta contează?

— Tocmai, nu contează, am spus. Să le dau drumul înăuntru?

Amîndoi pălră ușor.

— N-ar fi mai bine să așteptăm...

— Ar trebui să chem poliția, am continuat.

Amîndoi izbucniră într-un rîs aproape isteric.

— Sau pe Eric, am spus și m-am uitat brusc la Flora.

Dar ea clătină din cap

— Pur și simplu nu mai avem timp. Avem Atuul, dar atunci cînd ar putea acționa — dacă vrea s-o facă — s-ar putea să fie prea tîrziu.

— Și s-ar putea totuși să fie acțiunea lui, nu? spuse Random.

— Mă îndoiesc foarte tare, răspunse ea. Nu e stilul lui.

— E-adevărat, am răspuns doar de-al dracului, ca să creadă că știi despre ce e vorba.

Bătaia se repetă mult mai tare de data asta.

— Dar Carmella unde e? am întrebat pradă unui gînd brusc.

Flora clătină din cap.

— Nu prea cred că va răspunde ea la ușă.

— Dar nu știi cu cine te pui, strigă Random, și ieși brusc din cameră.

L-am urmat pe coridor pînă la intrare, exact la timp ca s-o oprim pe Carmella să deschidă ușa.

Am trimis-o înapoi la ea în cameră, cu instrucțiuni să se încuie pe dinăuntru, iar Random remarcă:

— Asta demonstrează cît de puternici sînt dușmanii. Cum stăm, Corwin?

Am ridicat din umeri.

— Dacă aș ști, ți-aș spune. Pentru moment, cel puțin, Sîntem în belea amîndoi. Ferește-te!

Și am deschis ușa.

Primul încercă să mă dea la o parte, dar l-am împins înapoi.

Erau șase, atît am putut observa.

— Ce vreți? i-am întrebat.

N-am auzit nici un cuvînt, în schimb am văzut arme.

Am trîntit ușa și am tras zăvorul.

— Așa care va să zică, au sosit, am zis. Dar de unde știu că nu e ceva pus la cale chiar de tine?

— Nu e, răspunse, deși tare mi-aș fi dorit. Țștia par fioroși.

Trebuia să recunosc că așa era. Tipii de la intrare erau de categorie grea și aveau pălării trase mult pe frunte ca să le acopere ochii. Fețele le erau complet în umbră.

— Tare mi-aș dori să știu cum stăm, spuse Random.

Am simțit un țuiut ascuțit în timpane. Mi-am dat seama că Flora suflase în fluier. Cînd am auzit sunetul unei ferestre sparte, undeva în dreapta mea, n-am fost surprins să aud un mîrîit amenințător și cîteva lătrături, de data asta în stînga.

— Și-a chemat cîinii, am spus, șase javre mîrșave și sâlbatice care, în alte împrejurări, ar fi putut sări pe noi.

Random încuviință și ne îndreptarăm amîndoi în direcția zgomotului.

Cînd am ajuns în sufragerie doi tipi erau deja înăuntru, înarmați amîndoi.

Am tras în primul și m-am azvîrlit la podea, trăgînd din mișcare asupra celui de-al doilea. Random sări peste mine, fluturîndu-și spada, și am văzut capul celui de-al doilea părăsindu-i umerii.

În clipa următoare apărură alți doi pe fereastră. Mi-am golit încărcătorul asupra lor și am auzit mîrîiturile cîinilor, amestecate cu focuri de armă care nu erau ale mele.

Am văzut trei bărbați pe podea și un număr egal de cîini. M-am bucurat la gîndul că ucisesem jumătate din agresori, iar cînd au năvălit și ceilalți pe fereastră, am mai omorît unul într-un mod care m-a surprins.

Brusc, fără să mă gîndesc la ce fac, am luat un scaun foarte greu și l-am zvîrlit în cealaltă parte a camerei, cam la nouă metri distantă. Nimeri în spatele unuia dintre indivizi și-i frînse coloana.

M-am repezit spre cei doi care mai rămăseseră, dar, înainte de a ajunge eu, Random îl și străpunsese pe unul cu spada, lăsînd cîinii să termine treaba începută de el, și se îndrepta deja spre ultimul.

Acesta fu doborât înainte de a apuca să reacționeze serios. Izbuti totuși să ucidă un câine, dar asta a fost tot. Random îl sugrumă.

Am constatat că doi câini erau morți, iar al treilea grav rănit. Random îl ucise pe cel vătămat cu o împusătură de sabie, apoi ne îndreptarăm atenția spre agresori.

Era ceva neobișnuit în înfățișarea lor.

În același timp intră și Flora și ne apucarăm să-i cercetăm.

În primul rînd, toți șase aveau ochii injectați. Foarte, foarte injectați. În starea în care erau, să zicem că era un lucru normal...

Apoi, toți aveau o articulație în plus la degetele mâinilor și gheare ascuțite, încovoiate, pe dosul mâinilor.

Fălcele erau proeminente, și, deschizînd una cu forța, am numărat patruzeci și patru de dinți, mulți dintre ei mai lungi decît dinții umani și pîrînd și mult mai ascuțiți. Carnea era cenușie, tare și lucioasă.

Fără îndoială că mai existau și alte diferențe, dar cele de pînă acum erau suficiente pentru a dovedi ceva.

Le-am luat armele, trei pistoale mici, plate.

— Au ieșit din Umbre, e clar, spuse Random, iar eu am încuviințat. Și eu am avut noroc. Mai mult ca sigur că nu se așteptau să dea nas în nas cu întăririle pe care le-am avut — un frate războinic și aproape o jumătate de tonă de câini.

Se apropie de fereastra spartă și privi afară; nu l-am oprit.

— Nimic, spuse după un timp. Sînt sigur că i-am ucis pe toți — și trase draperiile portocalii grele, apoi împinse în fața lor cîteva scaune cu spătarul înalt; între timp eu cotrobăiam prin buzunare.

N-am fost deloc surprins cînd n-am găsit nimic ce ne-ar fi ajutat să-i identificăm.

— Hai să ne întoarcem în bibliotecă, spuse, să-mi termin băutura.

Cînd ajunse acolo, înainte de a se așeza, curăță grijuliu spada și o puse la loc în cui. În acest timp, eu i-am adus Florei ceva de băut.

— Așadar, oftă Random, s-ar părea că pentru un timp sînt în siguranță, din moment ce sîntem împreună.

— Așa s-ar părea, încuviință Flora.

— Doamne, n-am mîncat de ieri, se trezi Random deodată.

Flora se duse să-i spună Carmellei că acum poate să iasă liniștită din cameră, drept care putea să ne și aducă mîncare multă în bibliotecă.

Imediat după plecarea Florei, Random se întoarse spre mine și mă întrebă:

— Ascultă, ce e între voi?

— Să nu stai niciodată cu spatele la ea!

— E încă de partea lui Eric?

— Așa s-ar zice.

— Atunci ce cauți aici?

— Încercam să-l fac pe Eric să vină el însuși după mine. Știe că numai așa mă poate prinde și aș fi vrut să văd cît de tare își dorește acest lucru.

Random clătină din cap.

— Nu cred că are s-o facă. Nu merită osteneala. Atîta vreme cît tu ești aici și el acolo, de ce să se mai obosească să-și scoată nasul afară? Deocamdată el e cel mai tare pe poziție. Dacă-l vrei, va trebui să te duci tu după el.

— Tocmai ajunsesem la aceeași concluzie.

Ochi îi luciră și vechiul zîmbet îi reapăru. Își trecu o mînă prin părul de culoarea paiului, fără să-și ia ochii de la mine.

— Ai de gînd s-o faci? întrebă.

— Poate, am spus.

— Nu mă lua pe mine cu „poate“, pușor. Se vede pe fața ta. Aproape că mi-aș dori și eu să vin, știi. Dintre toate, sexul îmi place cel mai mult, iar Eric cel mai puțin.

Mi-am aprins o țigară și am căzut pe gînduri.

— Știu la ce te gîndești, spuse el. Cîtă încredere pot avea în Random* de data asta? E ticălos și viclean, cum îl arată și numele, și nu încapе îndoială că o să mă trădeze dacă cineva îi oferă un tîrg mai bun. Corect?

Am încuviințat.

* random = (ca adjectiv) întîmplător, aleator (n. tr.)

— Cu toate astea, frate Corwin, amintește-ți că, deși nu ți-am făcut vreodată prea mult bine, nici vreun rău deosebit nu ți-am făcut. Oh, câteva glume acolo, recunosc. Dar, una peste alta, se poate spune că noi doi ne-am înțeles cel mai bine dintre toți membrii familiei — adică n-am stat unul în calea celuilalt. Gîndește-te la asta. Cred c-o aud pe Flora sau pe Carmella venind, așa că hai să schimbăm subiectul... Dar repede! Nu cred că ai pe-aici vreun pachet cu cărțile preferate ale familiei, nu?

Am clătinat din cap.

Flora intră în încăpere și spuse:

— Carmella o să aducă imediat ceva de mîncare.

Am băut pentru asta și Random, din spatele ei, îmi făcu cu ochiul.

A doua zi dimineată, cadavrele dispăruseră din sufragerie, pe covor nu era nici o pată, iar fereastra fusese reparată, Random explicîndu-mi că „se ocupase el de asta“. Am considerat că nu mai era nevoie să-i pun alte întrebări.

Am împrumutat Mercedes-ul Florei și am plecat într-o plimbare. Aveam impresia că peisajul era schimbat în chip straniu. Nu puteam spune exact dacă lipsea ceva sau dacă era ceva nou, numai că lucrurile arătau parcă altfel. Și, cînd am încercat să înțeleg ce se întîmplă, m-a cuprins o asemenea durere de cap, încît am hotărît să renunț pentru moment.

Eram la volan, cu Random lîngă mine. La un moment dat i-am spus că mi-ar fi plăcut să fiu din nou în Amber — numai ca să văd ce-mi răspunde.

— Tocmai mă întrebam, răspunse el, dacă ai ieșit pentru răzbunare, pur și simplu, sau pentru ceva mai mult.

Îmi trimitea mînea înapoi, și acum aștepta răspuns.

— Și eu mă gîndeam tot la asta, culmea, am zis, folosind o frază comună prin care încercam să-mi cîntăresc șansele. Știi, s-ar putea să încerc.

Se întoarse spre mine (pînă atunci se uitase pe fereastră) și spuse:

— Cred că toți am avut ambiția asta, sau cel puțin gîndul ăsta — eu știu că l-am avut, deși am ieșit din joc devreme — și după felul în care văd eu situația, merită încercat. Știu c-o

să mă-ntrebi dacă vreau să te ajut. Răspunsul este „da“. O s-o fac numai ca să-i încurec pe ceilalți.

După cîteva clipe mă întrebă:

— Ce părere ai despre Flora? Ne-ar putea fi de vreun ajutor?

— Mă-ndoiesc foarte mult, am spus. S-ar arunca numai dacă lucrurile ar fi sigure. Dar ce poate fi sigur în clipa asta?

— Sau în oricare alta? făcu el.

— Sau în oricare alta, am repetat ca să creadă că știu ce răspuns aș fi primit.

Mi-era teamă să am încredere în el și să-i mărturisesc starea memoriei mele. Mi-era teamă să-i spun adevărul, așa că n-am făcut-o. Erau atît de multe lucruri pe care aș fi vrut să le aflu, dar n-aveam de la cine. Tot gîndindu-mă la asta am condus o vreme în tăcere.

— Ei bine, cînd vrei să pornești? am întrebat.

— Atunci cînd ești pregătit.

Poftim, mînea în terenul meu, și nu știam ce să fac cu ea.

— Ce-ai zice să pornim chiar acum? am spus.

Tăcu. Își aprinse o țigară — ca să cîștige timp, cred.

Am făcut același lucru.

— Bine, spuse într-un tîrziu. Cînd ai fost în Amber ultima oară?

— A trecut al naibii de mult timp, nici nu sînt sigur că-mi mai pot aminti drumul.

— E-n regulă, atunci va trebui să ne îndepărtăm înainte de a putea reveni. Cîtă benzină ai?

— Rezervorul plin pe trei sferturi.

— Atunci, la următorul colț ia-o la stînga și-o să vedem ce se-ntîmplă.

L-am ascultat și, pe măsură ce înaintam, trotuarele începură să scînteieze.

— La naiba! spuse. Sînt aproape douăzeci de ani de cînd am trecut pe aici. Îmi amintesc lucrurile corecte prea curînd.

Am continuat drumul, iar eu nu pricepeam nimic din ce se întîmpla în jur. Cerul deveni întîi verzui, apoi se coloră în roz.

Mi-am mușcat limba ca să nu pun întrebări.

Am trecut pe sub un pod și, cînd am ieșit pe partea cealaltă, cerul avea iarăși o culoare normală, numai că pretutindeni erau mori de vînt, mari și galbene.

— Nu-ți face probleme, spuse precipitat, ar putea fi și mai rău!

Am remarcat că oamenii de pe stradă erau îmbrăcați mai degrabă straniu și că șoseaua era din cărămidă.

— Ia-o la dreapta!

Așa am făcut.

Nori purpurii acoperiră soarele și începu să plouă. Fulgere brăzdau cerul, tunete bubuiau deasupra noastră. Ștergătoarele mergeau la maximum, fără prea mare efect însă. Am aprins luminile de poziție și am mai încetinit.

Aș fi putut să jur că am trecut pe lîngă un călăreț care alerga în direcția opusă, îmbrăcat în gri, cu gulerul ridicat și cu capul plecat pentru a înfrunta ploaia.

Apoi norii se risipiră, iar noi ne-am trezit că mergeam de-a lungul unei faleze. Valurile imense se spărgeau cu forță de țarm și pescăruși gigantici zburau jos, la mică distanță deasupra lor. Ploaia contenise, așa că am stins luminile și am oprit ștergătoarele. Acum drumul era din macadam, dar nu recunoșteam deloc locurile. În oglinda retrovizoare nu se zărea nici urmă din orașul pe care-l părăsisem. Am strîns zdravăn de volan cînd am trecut pe lîngă o spînzurătoare, apărută ca din senin, de care era atîrnat un schelet bălăbănind în suflarea vîntului.

Random fuma și privea prin parbriz la drumul care, la un moment dat, se îndepărtă de faleză și descrie o curbă în jurul unei coline. O cîmpie fără copaci, cu iarbă înaltă, se întindea în dreapta noastră, iar în stînga un șir de dealuri. Cerul era acum albastru-închis, dar strălucitor, ca apa dintr-un bazin adînc, limpede, ferit și întunecos. Nu-mi aminteam să mai fi văzut vreodată un asemenea cer.

Random coborî geamul să arunce chiștocul și o adiere înghețată pătrunse înăuntru, răspîndindu-se în interiorul

mașinii pînă cînd ridică repede geamul la loc. Adierea avea un miros marin, sărat și pătrunzător.

— Toate drumurile duc la Amber, spuse, ca și cînd ar fi fost o axiomă.

Atunci mi-am amintit ce spusese Flora cu o zi înainte. Nu voiam să pară că sînt prost sau că i-am ascuns informații cruciale, dar, cînd mi-am dat seama ce implică afirmația ei, am înțeles că trebuia să-i spun, pentru liniștea amîndurora.

— Știi ceva, am început, cînd ai sunat ieri și am răspuns eu la telefon, pentru că Flora era plecată, am o bănuială că voia să ajungă în Amber, dar a găsit drumul blocat.

Auzind asta, Random izbucni în rîs.

— Femeia asta are foarte puțină imaginație, replică. Firește că drumul e blocat în vremuri ca astea. Spre capăt vom fi nevoiți să mergem pe jos, sînt sigur, și, fără îndoială, vom avea nevoie de toată puterea și îndemînarea ca să reușim — *dacă* vom reuși. Ce credea ea, că o să se poată duce ca o prințesă de onoare, călcînd pe covoare de flori tot drumul? E o stricăță, și proastă pe deasupra. De fapt, nici nu merită să trăiască, dar nu eu hotărîsc asta, deocamdată! La răspîntie ia-o la dreapta, hotărî.

Ce se petrecea oare? Știam că, într-un fel, el era responsabil de schimbările exotice al căror martor eram, dar nu puteam preciza cum proceda, unde voia să ajungem. Știam că trebuie să-i aflu taina, dar nu puteam să-l întreb pur și simplu, pentru că atunci ar fi aflat că nu știu. Atunci m-aș fi dat pe mîna lui. Părea că nu face altceva decît să fumeze și să privească, dar, cînd am ieșit dintr-un povîrniș al drumului, am pătruns într-un deșert albastru, iar soarele era roz deasupra capetelor noastre, pe cerul strălucitor. În oglinda retrovizoare, kilometri întregi de deșert se întindeau înapoia noastră, cît cuprindeai cu privirea. Frumoasă scamatorie, n-aveam ce zice.

Și, în aceeași clipă, motorul începu să tușească, să sfîrșie, își reveni singur, apoi repetă figura.

Volanul își schimbă forma în mîinile mele.

Deveni un semicerc; scaunul părea dat mult mai înapoi, mașina părea mai aproape de șosea, iar parbrizul mult mai înclinat.

N-am spus nimic totuși, nici măcar când ne izbi o furtună de nisip cu miros de levănțică.

Dar, când dispăru, mi se tăie respirația.

La u nkilometru în fața noastră, un blestemat de șir de mașini bară la bară. Toate stăteau pe loc și claxonau.

— Încetinește, spuse Random. E primul obstacol.

Am încetinit și un nou val de nisip năvăli peste noi.

Înainte să apuc să aprind luminile, furtuna dispăruse, și am clipit din ochi de mai multe ori, nevenindu-mi să cred.

Toate mașinile dispăruseră, iar claxoanele tăcuseră. Dar șoseaua strălucea acum, așa cum făcuseră trotuarele mai înainte, și l-am auzit pe Random blestemînd în barbă pe cineva sau ceva.

— Sînt sigur că am luat-o exact pe drumul pe care voia el, oricine ar fi construit asta, și mă enervez că am făcut exact ce se aștepta.

— Eric? am întrebat.

— Probabil. Ce crezi că-i mai bine să facem? Să ne oprim și să încercăm calea cea grea pentru un timp, sau să continuăm și să vedem dacă mai sînt bariere?

— Hai să mergem mai departe, un timp. În definitiv, asta n-a fost decît primul obstacol.

— Bine, spuse și adăugă: cine știe cum o să fie al doilea?

Al doilea obstacol era un lucru — nu știu să-l descriu altfel.

Era ceva care arăta ca un cuptor de topit, cu multe brațe, ghemuit în mijlocul drumului, întinzîndu-se și apucînd mașinile pe care apoi le mîncă.

Am pus frînă.

— Ce se întîmplă? întrebă Random. Mergi înainte. Cum altfel crezi că putem trece?

— M-a șocat un pic, am spus, și Random mă privi ciudat, dintr-o parte.

Și brusc o altă furtună de praf.

Spusesem ceva nepotrivit, mi-am dat seama.

Cînd praful dispăru, ne găseam iarăși de-a lungul unei sosele pustii. Și în depărtare se zăreau niște turnuri.

— Cred că l-am păcălit, spuse Random. Am combinat mai multe elemente într-unul singur și sînt sigur că a ieșit ceva ce el n-a anticipat. La urma urmei, nimeni nu poate controla toate drumurile spre Amber.

— Corect, am spus, sperînd să compensez mișcarea greșită pentru care mă privise atît de ciudat.

M-am gîndit la Random. Un tip mărunț, cu înfățișare fragilă, care noaptea trecută ar fi putut muri la fel de ușor ca și mine. Ce forță avea? Și ce era toată povestea asta cu Umbrele? Ceva îmi spunea că, orice ar fi fost aceste Umbre, ne mișcam printre ele chiar și în aceste clipe. Cum? Random deținea secretul, numai el știa ce făcea și, din moment ce trupul îi părea liniștit, cu mîinile așezate la vedere, mi-am zis că făcea ceva cu mintea. Și iarăși, cum?

Ei bine, îl auzisem vorbind despre „adunare“ și „scădere“, ca și cum universul în care se mișca era o mare ecuație.

Mi-am spus — cu o bruscă certitudine — că, într-un fel, aduna și scădea elementele *la* și *din* această lume vizibilă, cu scopul de a ne apropia cît mai repede de acel loc ciudat, Amber, pe care încerca să-l descîfreze.

Era ceva pe care și eu știussem cîndva să-l fac. Și cheia rezolvării, am înțeles deodată, era să-ți amintești de Amber.

Numai că eu nu puteam.

Drumul coti pe neașteptate, deșertul se sfîrși, cedînd locul unor cîmpii cu iarbă înaltă, albastră, ascuțită. După un timp, terenul deveni ceva mai deluros, iar la picioarele celui de-al treilea deal, asfaltul se termină, iar noi intrarăm pe un drum îngust și prăfuit. Era foarte bătătorit și-și croia calea printre dealuri mai înalte, pe care începeau să apară mici arbuști și tufișuri cu ciulini ascuțiți ca o baionetă.

După vreo jumătate de oră, dealurile dispărură și drumul continuă printr-o pădure cu arbori mari, cu frunze în formă de diamant, frunze de toamnă portocalii și purpurii.

Începu să cadă o ploaie ușoară; de jur-împrejur numai umbre. Arbori palizi se ridicau din grămezile de frunze ude. Undeva în dreapta am auzit un urlet.

Volanul își schimbă forma încă de trei ori, ultima versiune fiind un octogon din lemn. Mașina era mai înaltă acum, și, nu se știe cum, căpătase o ornamentație din lemn de forma unui flamingo. M-am abținut să comentez toate astea, acomodându-mă însă cu noile poziții ale scaunului și cu noile cerințe de manevrare pe care le impunea automobilul. Random aruncă totuși o privire scurtă spre volan, chiar în clipa în care se auzi un alt urlet, clătină din cap și deodată copacii deveniră mult mai înalți, împodobiți cu viță-de-vie și cu ceva ca o mantie albastră de Mușchi Spaniol*, iar mașina era din nou aproape normală. Am privit indicatorul de benzină și am văzut că mai aveam jumătate de rezervor.

— Cîștigăm teren, remarcă fratele meu, iar eu am confirmat.

Drumul se lăți brusc și căpătă o suprafață betonată. Canale pe ambele părți, pline de ape mîloase. Frunze, crenguțe mici și pene colorate alunecau pe suprafața lor.

M-am simțit deodată agitat și puțin amețit, dar...

— Respiră lent și adînc, spuse Random, înainte de a apuca să spun ceva. O luăm pe scurtătură, iar atmosfera și gravitația vor fi puțin altfel pentru un timp. Cred că am fost destul de norocoși pînă aici și vreau să profităm cît putem — să ajungem cît mai aproape și cît mai repede cu putință.

— Bună idee, am zis.

— Poate da, poate nu, răspunse el, dar cred că jocul meri... Atenție!

Urcam un deal cînd din față apărură un camion care venea mugind spre noi. Era pe contrasens. Am tras spre stînga, încercînd să-l evit, dar făcu și el același lucru. Exact în ultima clipă a trebuit să părăsesc drumul și să o iau la vale spre buza canalului, ca să pot evita ciocnirea.

* *Tillandsia usneoides*, plantă întîlnită din sud-estul Statelor Unite pînă în Argentina, ce crește pe copaci sub forma unor mănunchiuri de fire gri-argintii, cu flori în culori de la galben-verzui la albastru (n. red.).

În dreapta mea, camionul scrișni din frîne. Am încercat să revin pe drum, dar ne împotmoliserăm în solul moale.

Apoi am auzit o portieră trîntindu-se și l-am văzut pe șofer coborînd pe partea dreaptă a cabinei — ceea ce înseamnă, probabil, că el mergea pe sensul corect și noi pe contrasens. Eram convins că nicăieri în Statele Unite traficul nu se desfășura conform tipicului britanic, dar nu mai încăpea nici o îndoială că, de data asta, părăsisem de mult Pămîntul pe care îl știam eu.

Camionul era o cisternă. Pe o parte scria „ZUNOCO“ cu litere mari, roșii-sîngerii, iar dedesubt motto-ul „Nui acupirim lumia“. Am coborît, și eu am ocolit mașina și m-am apropiat ca să-mi cer scuze, dar șoferul tăbărî asupra mea cu înjurături. Era la fel de înalt ca mine, rotund ca un butoi de bere; într-o mîină ținea un cric.

— Ascultă, doar ți-am cerut scuze, i-am zis. Ce-ai vrea să fac? Nimeni n-a pățit nimic și n-a fost nici o stricăciune.

— N-ar trebui să dea drumu' pe șosele unor șoferi blestemați ca tine! urlă el. Ești un pericol public!

Random coborî și el din mașină și veni spre noi.

— Domnule, mai bine ai spăla putina! zise, întărindu-și spusele cu pistolul pe care-l avea în mîină.

— Lasă aia deoparte! am încercat să-l domolesc, dar el trase piedica și ținti.

Tipul se întoarce și o luă la fugă, cu ochii măriți de spaimă și cu gura căscată.

Random ridică pistolul, ținti atent în spatele tipului, dar m-am repezit și i-am dat peste mîină chiar în clipa în care apăsă pe trăgaci.

Glonțul ciupi asfaltul și ricoșă undeva departe.

Random se întoarce spre mine și fața îi era aproape albă.

— Nenorocitul! Glonțul ar fi putut nimeri cisterna!

— La fel de bine l-ar fi putut nimeri pe tipul în care ai țintit.

— Și cui dracu' îi pasă? N-o să mai trecem niciodată pe aici, cel puțin o generație. Nenorocitul ăsta a îndrăznit să insulte un Prinț de Amber! M-am gîndit la onoarea *ta*.

— Pot să am singur grijă de onoarea mea, i-am răspuns, și, deodată, ceva neîndurător și puternic mă cuprinse și m-am

trezit răspuzînd: pentru că *eu* trebuia să-l ucid, dacă aş fi vrut, nu tu, şi m-am lăsat copleşit de un val de furie.

Lăsă capul în jos, în timp ce uşa cabinei se trînti şi camionul porni pe drum la vale.

— Iartă-mă, frate, spuse. N-am vrut să te supăr. Dar m-am simţit jignit să aud pe cineva vorbindu-ţi în halul ăsta. Ştiu c-ar fi trebuit să aştept să rezolvi tu treaba cum credeai de cuviinţă, sau măcar să mă fi sfătuit cu tine.

— Bine, lasă, i-am spus, să încercăm să revenim pe drum şi s-o luăm din loc, dacă mai putem.

Roţile maşinii erau scufundate pînă în dreptul capacelor, şi, în timp ce mă uitam la ele încercînd să găsesc cea mai bună soluţie, numai ce-l aud pe Random că strigă:

— O.K., am prins bara din faţă. Apucă maşina şi s-o cărăm înapoi pe şosea — şi ar fi bine s-o plasăm pe culoarul din stînga.

Nu glumea.

Spusese ceva despre o gravitaţie mai redusă, dar eu nu simţisem asta. Ştiam că sînt puternic, dar aveam îndoielile mele că sînt în stare să ridic partea din spate a unui Mercedes.

Dar, pe de altă parte, trebuia să încerc, din moment ce el aştepta să mă opintesc, şi nu puteam să-l las să ghicească starea memoriei mele!

Aşa că mi-am înfipt bine picioarele în pămînt, m-am ghemuit, mi-am încheştat mîinile şi am început să-mi îndrept genunchii. Cu un zgomot de ventuză, roţile se eliberară din pămîntul cleios. Țineam spatele maşinii cam la vreo şaizeci de centimetri deasupra pămîntului! Era grea — la dracu', era grea! — dar reuşisem!

Cu fiecare pas pe care-l făceam mă afundam vreo cincisprezece centimetri în pămînt. Dar o căram! Şi Random făcea acelaşi lucru pe partea lui.

Am pus-o la loc pe şosea, cu o uşoară contracţie a suspensiilor. Apoi am scos pantofii, i-am golit de noroi, i-am curăţat cu un şomoig de iarbă, mi-am stors ciorapii, mi-am periat manşetele pantalonilor, mi-am aruncat ciorapii şi pantofii pe scaunul din spate şi am urcat la volan desculţ.

Random sări înăuntru pe locul din dreapta.

— Ascultă, vreau să-mi cer încă o dată scuze...

— Stai liniștit, i-am zis. S-a terminat, a trecut.

— Da, dar nu vreau să-mi porți pică.

— N-o să-ți port. Pe viitor stăpânește-ți însă impetuozitatea, mai ales dacă presupune omucideri în prezența mea.

— Promit.

— Atunci, hai s-o luăm din loc.

Ceea ce am și făcut.

Am trecut printr-un canion stîncos, apoi printr-un oraș care părea construit în întregime din sticlă sau o substanță asemănătoare, cu clădiri înalte, prelungi și cu aspect fragil, cu oameni prin care treceau razele soarelui roz, scoțînd la iveală organele lor interne și resturile ultimelor prînzuri. Se holbau la noi cînd am trecut pe lîngă ei. Erau adunați pe la colțurile străzilor, dar nici unul nu încercă să ne oprească sau să ne treacă prin față.

— Cei care se cred Charles Fort* pe aici o să povestească împlinirea asta ani de zile de-acum încolo, spuse fratele meu.

Eram convinși de asta.

Apoi drumul dispăru și ne-am trezit că mergeam de-a lungul a ceea ce părea a fi o foaie nesfîrșită de silicon. După un timp, foaia se îngustă și luă forma unui drum, și, după încă un timp, în dreapta și-n stînga apărură mlaștini joase, brune și împutite. Și am văzut ceea ce aș fi jurat că e un Diplodocus care înalță capul și ne privi. Apoi o formă enormă cu aripi de liliac trecu pe deasupra. Cerul era acum bleu-regal, iar soarele auriu-roșcat.

— Avem mai puțin de un sfert de rezervor, am ținut să-i atrag atenția.

— Bine, spuse Random, oprește mașina!

Am oprit-o și am așteptat.

Mult timp — poate vreo șase minute — tăcu, apoi:

— Dă-i drumul mai departe!

După vreo cinci kilometri am ajuns la o baricadă de bușteni și am încercat s-o ocolesc. O poartă apăru într-o parte și Random spuse iarăși:

* Charles Fort (1874-1932) — scriitor american, cercetător al fenomenelor paranormale (n. red.).

— Oprește și claxonează!

L-am ascultat și, după un timp, poarta de lemn scîrții din enormele balamale de fier și se deschise înspre înăuntru.

— Intră, spuse. Nu-i nici un pericol.

Am intrat și, undeva în stînga, erau trei pompe „Esso” cu extremitatea sferică, iar clădirea mică din spatele lor era la fel cu cele pe care le văzusem de nenumărate ori înainte, în împrejurări mult mai normale. Am oprit dinaintea unei pompe și am așteptat.

Tipul care ieși din clădire avea cam un metru cincizeci, o talie imensă, nasul ca o căpșună, iar în umeri măsura aproape un metru.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă. Plinul?

Am încuviințat.

— Regular, am spus.

— Trageți-o puțin mai în față, ceru el.

L-am ascultat, apoi m-am întors către Random:

— Bani mei sînt valabili aici?

— Uită-te la ei, îmi spuse, ceea ce am și făcut.

Portofelul era burdușit cu bancnote portocalii și galbene, cu cifre romane în colțuri, urmate de literele „D. R.”.

Rînji cînd văzu cum cercetam hîrtia.

— După cum vezi, m-am îngrijit de toate, spuse.

— Excelent. Apropo, mi-e foame!

Am privit în jur și am văzut o reclamă uriașă din care privea în jos spre noi un domn care vindea în altă parte Pui Fript Kentucky*.

Nas-de-Căpșună vărsă puțină benzină pe jos, ca să rotunjească suma, agățată furtunul, se apropie și spuse:

— Opt Drachae Regums!

Am găsit o bancnotă portocalie cu un „V D.R.” pe ea, și încă trei cu „I D.R.” și i le-am dat.

— Țumesc, spuse el și le îndesă în buzunar. Să verific uleiul și apa?

— Da.

* Kentucky Fries Chicken sau KFC (n. red.).

Mai turnă puțină apă, îmi spuse că nivelul uleiului era în regulă și șterse parbrizul cu o zdreanță murdară. Apoi ne făcu un semn cu mâna și se întoarse în baracă.

Am condus pînă la Kenni Roi's și ne-am luat o cutie plină de Șopîrle Prăjite Kentucky și o alta plină cu bere slabă, sărată la gust.

Apoi ne-am spălat la toaletă, am claxonat la poartă și am așteptat pînă cînd a venit un tip cu o halebardă atîrnînd pe soldul drept și ne-a deschis.

Și am ajuns din nou pe drum.

Un tiranozaur sări în fața noastră, ezită o clipă, apoi își văzu de ale lui undeva în stînga. Pe deasupra trecură trei pterodactili.

— Nu-mi face nici o plăcere să părăsesc cerul din Amber, spuse Random, și am mormăit aprobator, deși habar n-aveam la ce se referea. Mi-e teamă totuși să încerc totul deodată, continuă. Am putea să sfîrșim în bucăți.

— Așa e, am încuviințat.

— Dar, pe de altă parte, nu-mi place locul ăsta.

Am dat din cap și ne-am continuat drumul, pînă cînd cîmpia de silicon se sfîrși, iar în jurul nostru nu se mai afla decît piatră goală.

— Ce-ai de gînd să faci acum? am îndrăznit eu.

— Acum că am făcut cerul, o să-ncerc și terenul.

Și, pe măsură ce înaintam, cîmpia de piatră se transforma în stînci și, între ele, pămînt gol, negru. După un timp, era tot mai mult pămînt și din ce în ce mai puține stînci. În sfîrșit, am văzut smocuri de iarbă. Mai întii puțină iarbă ici și colo. Dar verde, foarte, foarte puternic, care semăna și totuși nu semăna cu ceea ce văzusem pe Pămînt.

Curînd iarba se îndesi și mai mult.

După un timp apărură copaci, presărați la întîmplare de-a lungul drumului.

Apoi, o pădure.

Și ce pădure!

Niciodată nu văzusem asemenea copaci — puternici și maiestuoși, cu frunziș verde-închis, bogat, cu ușoare nuanțe

de auriu. Dominau, se avîntau spre cer. Erau pini enormi, stejari, arțari și mulți alții pe care nu-i recunoșteam. Cînd am coborît puțin geamul am simțit briza ca o mireasmă fantastic de plăcută ce adia printre ei. Am hotărît să-l deschid de tot și să-l las așa, și să inspir adînc, adînc.

— Pădurea din Arden, spuse bărbatul care era fratele meu, și știam că are dreptate și știam că îl iubesc și-l invidiez în același timp pentru înțelepciunea lui, pentru știința lui.

— Frate, i-am spus, te descurci de minune. Mai bine decît m-aș fi așteptat. Îți mulțumesc.

Asta păru să-l ia prin surprindere. Ca și cum nici o rudă nu-i adresase vreodată înainte un cuvînt bun.

— Îmi dau toată silința și o s-o fac pînă la capăt, promit. Privește! Avem cerul, și avem și pădurea! E-aproape prea frumos ca să fie adevărat! Am trecut de jumătatea drumului și nu ne-a deranjat nimic în mod special. Cred că sîntem foarte norocoși. Îmi dai o regentă?

— Da, am spus, neștiind ce înseamnă asta, dar dorind să fiu de acord, dacă-mi stătea în puteri.

Dădu din cap și apoi spuse:

— Ești un tip de treabă!

Iar el un mic ucigaș care, îmi aminteam, fusese întotdeauna la fel de rebel. Părinții noștri încercaseră să-l tempereze, dar nu reușiseră niciodată. Și, în timp ce mă gîndeam la acestea, mi-am dat seama că noi doi avem părinți comuni, ceea ce nu puteam spune despre mine și Eric, sau Flora, sau Caine sau Bleys și Fiona. Și probabil la fel era și în cazul celorlalți, dar numai de aceștia îmi aminteam, și de ei eram sigur.

Înaintam pe o șosea dură, prăfoasă, printr-o catedrală de arbori enormi. Părea un drum fără sfîrșit. Mă simțeam în siguranță aici. Din cînd în cînd zăream un cerb, surprindeam o vulpe traversînd sau stînd lîngă drum. Din loc în loc, drumul era presărat cu urme de copite. Lumina soarelui era uneori filtrată printre frunze, înfățișîndu-se ca niște corzi aurii și subțiri ale unui instrument muzical hindus. Adierea era umedă și parcă vorbea de ființe vii. Mi se părea că știu locul ăsta, că parcursesem adesea drumul ăsta în trecut. Trecusem prin

Pădurea din Arden călare, mă plimbasem prin ea, vînasem, zăcusem pe spate sub aceste crengi enorme, cu brațele sub cap, privind în sus. Mă cățărasem prin ramurile acestor uriași și privisem în jos, spre o lume verde, în continuă schimbare.

— Iubesc locul ăsta, am spus, constatînd doar pe jumătate că am spus-o cu voce tare, iar Random răspunse:

— Întotdeauna ți-a plăcut, și parcă era o ușoară urmă de amuzament în vocea lui, nu eram foarte sigur.

Apoi, undeva, departe, am auzit un sunet despre care știam că e al unui corn de vînătoare.

— Condu mai repede, spuse deodată Random. Pare a fi cornul lui Julian.

L-am ascultat.

Cornul sună iarăși, mai aproape.

— Blestemații lui de cîini vor sfîșia în bucăți mașina asta, iar șoimul lui se va hrăni cu ochii noștri! spuse. Nu-mi place să-l întîlnesc cînd e atît de bine pregătît. Orice-ar vîna, sînt sigur că ar renunța bucuros numai ca să-i poată hăitui pe doi dintre frații lui.

— „Trăiește și lasă-i și pe ceilalți să trăiască“ e filozofia mea în aceste zile, am spus.

Random chicoti.

— Ce noțiune ciudată. Pariez că n-o să dureze mai mult de cinci minute!

Apoi cornul sună iar, și mai aproape.

— La dracu'! înjură Random.

Vitezometrul arăta 120 kilometri pe oră, cu cifre ciudate, runice, și îmi era teamă să gonesc mai repede pe șoseaua aia.

Și cornul sună iarăși, mult mai aproape, trei note lungi, iar undeva în stînga puteam auzi mîrîitul cîinilor.

— Ne aflăm acum foarte aproape de Pămîntul adevărat, deși încă departe de Amber, îmi explică fratele meu. N-ar avea rost s-o luăm printre Umbrele adiacente, pentru că dacă pe noi ne urmărește, se va ține după noi. Sau se va ține umbra lui.

— Și atunci ce facem?

— Accelerează și să sperăm că nu pe noi ne urmărește!

Și cornul sună încă o dată, de data asta chiar lîngă noi.

— Ce dracu' călărește, o locomotivă? am întrebat.

— Cred că-l călărește pe puternicul Morgenstern, cel mai rapid cal pe care l-a creat vreodată!

Am lăsat cuvîntul „creat“ să mi se rostogolească prin minte un timp, întrebîndu-mă și minunîndu-mă de înțelesul lui. Da, e adevărat, îmi spuse o voce interioară. El îl crease pe Morgenstern din Umbre, topind în fiară forța și viteza unui uragan și pe cea a unui berbec de atac.

Mi-am amintit că animalul acela mă îngrozea pe vremuri și atunci l-am văzut.

Morgenstern era cu șase palme mai înalt decît oricare alt cal ce existase vreodată, ochii lui aveau culoarea întunecată a unui dog Weimaraner, pielea îi era cenușie, iar copitele lui arătau ca oțelul lustruit. Alerga iute ca vîntul, lăsîndu-ne mult în urmă, iar Julian era aplecat în șa — Julian din cărțile din joc, cu păr lung, negru și ochi albastru deschis, îmbrăcat în armură albă.

Julian ne zîmbi și făcu un semn cu mîna, iar Morgenstern înălță capul și coama lui superbă flutură în vînt ca un steag. Picioarele nu i se distingeau.

Mi-am amintit că, odată, Julian dăduse hainele mele vechi unui tip și îl pusese să chinuiască animalul. Din această cauză, încercase să mă calce în picioare la o vînătoare, cînd am descălecat să jupoi un cerb în fața lui.

Am ridicat geamul ca să nu simtă după miros că sînt înăuntru. Dar Julian mă zărise, și știam ce înseamnă asta. Pe lîngă el alergau Cîinii Furtunii, cu trupurile lor tari și cu dinții lor ca de oțel. Și ei se trăgeau din Umbre, pentru că nici un cîine normal n-ar fi putut alerga așa. Dar știam tot atît de bine că noțiunea de „normal“ nu se putea aplica nimănui în acest loc.

Julian ne făcu un semn să ne oprim; m-am uitat spre Random și acesta a încuviințat.

— Dacă nu ne oprim, ne face una cu pămîntul, îmi șopti.

Așa că am frînat, am încetinit, am oprit.

Morgenstern se cabră, lovi aerul cu copitele, izbi pămîntul cu toate cele patru potcoave și își sfîrși galopul. Cîinii se învîrteau în cerc, cu limbile atîrnînd și balele curgînd. Calul era acoperit cu o peliculă lucioasă, și știam că e transpirație.

Am coborît geamul.

— Ce surpriză! spuse Julian în felul lui domol, aproape împiedicat, de a vorbi, și roti în aer o secure imensă, neagră și verde, pe care apoi o puse pe șoldul stîng.

— Da, nu-i așa? i-am răspus. Cum o mai duci?

— Oh, extraordinar, spuse. Ca de obicei. Dar tu și fratele Random?

— Sînt în formă bună, am spus și Random încuviință nerăbdîndu-l inima să nu adauge:

— Credeam că practici alte sporturi pe o vreme ca asta.

Julian clătină capul și-l privi chiondorîș prin parbriz.

— Îmi place să măcelăresc fiarele, spuse, și mă gîndesc adesea la rudele mele.

Un fior rece îmi trecu prin șira spinării.

— Am fost deranjat din vînătoarea mea de zgomotul motorului mașinii voastre, continuă. Mărturisesc că nu m-așteptam să vă găsesc pe voi doi înăuntru. Presupun că nu călătoriți doar de plăcere, ci aveți o destinație precisă în minte, cum ar fi Amber. Corect?

— Corect, am încuviințat. Aș putea să te-ntreb de ce te afli aici, în loc să fii acolo?

— Eric m-a trimis să supraveghez drumul ăsta.

Mîna mi se opri pe unul dintre pistoalele pe care le aveam la centură. Mă îndoiam totuși că un glonte i-ar fi putut străpunge armura. M-am gîndit să-l împușc pe Morgenstern.

— Ei bine, fraților, spuse zîbind, bine ați venit înapoi și vă urez drum bun. Fără îndoială, vă voi revedea cît de curînd în Amber. Vă urez o după-amiază plăcută!

Acestea fiind zise, se întoarse și se îndreptă spre pădure.

— Hai să plecăm dracului de-aici! spuse Random. Probabil plănuiește o ambuscadă sau o urmărire!

Și scoase un pistol din centură pe care și-l puse în poală.

Am condus normal, fără să mă grăbesc.

După vreo cinci minute, cînd tocmai începusem să răsufli ceva mai ușurat, am auzit cornul. Am apăsat accelerația la maximum, știind că oricum o să ne ajungă din urmă, însă cu gîndul să cîștig cît mai mult timp și cît mai multă distanță

între noi. Am derapat la curbe și am urcat dealuri, printre văi. La un moment dat era să lovesc un cerb, dar am reușit să-l ocolesc fără să-mi pierd direcția sau să încetinesc.

Cornul se auzea și mai aproape, iar Random mormăia obscenități.

Simțeam că mai aveam cale lungă de făcut prin pădure, ceea ce nu avea darul să mă liniștească.

Am dat peste o porțiune mai lungă în linie dreaptă, unde am apăsat pedala pînă la refuz, timp de aproape un minut. Sunetele cornului lui Julian părură în acele clipe mai îndepărtate. Dar apoi am intrat pe o porțiune unde drumul era prost și sinuos și a trebuit să încetinesc. Cornul se apropie de noi.

După cîteva minute, l-am văzut pe Julian în oglinda retrovizoare, tunînd și fulgerînd, mîncînd pămîntul, cu haita de cîini în jurul lui lătrînd și curgîndu-le balele.

Random lăsă geamul în jos și, după o clipă, se aplecă în afară și deschise focul.

— Blestemată armură! spuse. Sînt sigur că l-am nimerit de două ori și nu s-a întîmplat nimic.

— Urâsc ideea de a ucide animalul ăla, am spus, dar trage în cal!

— Am făcut-o deja de mai multe ori, zise, aruncînd pistolul descărcat pe podea și scoțîndu-l pe celălalt. Și ori sînt un țintaș mai prost decît credeam, ori e-adevărat ce se spune: că-ți trebuie un glonț de argint ca să-l ucizi pe Morgenstern.

Doborî șase cîini cu gloanțele care-i mai rămăseseră, dar mai erau cel puțin două duzini.

I-am dat unul dintre pistoalele mele și astfel mai ucise încă cinci fiare.

— Am păstrat ultimul glonț, spuse, pentru capul lui Julian, dacă se apropie suficient de mult!

Erau cam la vreo cinsprezece metri în spate și se apropiau vijelios, așa încît am apăsat frînele. Cîteva cîini nu se opriră la timp, dar Julian dispăru brusc și o umbră întunecată trecu pe deasupra noastră.

Morgenstern pășise peste automobil. Apoi se roti și, cînd cal și călăreț se întoarseră să ne înfrunte, apăsai la fel de brusc accelerația și mașina țîșni înainte.

Cu un salt magnific, Morgenstern se dădu la o parte din calea noastră. În oglinda retrovizoare am văzut doi cîini aruncînd bara de protecție pe care o smulseseră și reluînd urmărirea. Cîțiva zăceau pe drum și vreo cincisprezece-șaisprezece încă ne urmăreau.

— Frumos lucrat, spuse Random, dar ai noroc că nu le plac cauciucurile. Probabil că n-au mai vînat mașini înainte.

I-am dat și celălalt pistol și i-am spus:

— Mai omoară niște cîini.

Trase fără grabă și cu o precizie perfectă, ucigînd șase.

Dar Julian era acum lîngă mașină, cu o sabie în mîna dreaptă.

Am claxonat, cu speranța că-l voi speria pe Morgenstern, dar n-a ținut. Am virat spre ei, dar calul sări într-o parte. Random se ghemuise pe locul său și țintea pe deasupra mea, cu mîna dreaptă ținînd pistolul rezemat pe antebrațul stîng.

— Nu trage încă, am spus. Am să încerc să-l iau eu.

— Ești nebun, făcu în timp ce frînam.

Lăsă totuși arma jos.

De îndată ce mașina se opri, am deschis portiera și am sărit afară — în picioarele goale! La dracu'!

M-am eschivat pe sub sabia lui Julian, l-am prins de braț și l-am zvîrlit din șa. În cădere mă izbi în cap cu pumnul stîng înmănușat în fier, de-am văzut stele verzi și am simțit o durere cumplită.

Julian zăcea acolo unde căzuse, amețit, iar de jur-împrejurul meu erau cîinii lui care mă mușcau; Random îi lovea furios. Am înfășcat sabia lui Julian de unde căzuse și i-am pus vîrfurile în dreptul gîtului.

— Potolește-i! am strigat. Sau te țintuiesc de pămînt!

Urlă cîteva comenzi cîinilor și aceștia se retraseră. Random îl ținea pe Morgenstern de frîu, luptîndu-se cu el.

— Și-acum, dragă frate, ce-ai de zis? l-am întrebat.

Avea în ochi o sclipire albastră, rece, iar chipul îi era golit de orice expresie.

— Dacă vrei să mă ucizi, fă-o acum! spuse.

— Toate la timpul lor, i-am răspuns, bucurându-mă cumva la vederea prafului de pe armura lui impecabilă. Între timp, cât valorează viața ta pentru tine?

— Orice pot să dau, firește.

Am pășit înapoi.

— Ridică-te și urcă pe bancheta din spate, i-am spus.

Mă ascultă, iar eu am avut grijă să-i iau stiletul de la brâu înaintea de a închide portiera. Random își reluă locul, ținând pistolul cu ultimul glonț atintit spre capul lui Julian.

— De ce nu-l omorîm chiar acum? întrebă Random.

— Cred că ne poate fi de folos. Sînt multe pe care vreau să le aflu. Și încă mai avem un drum lung de parcurs.

Am pornit. Cîinii încă ne dădeau roată. Morgenstern începu să galopeze în spatele mașinii.

— Mă tem că nu valorez prea mult ca prizonier, remarcă Julian. Chiar dacă o să mă torturați, nu pot să vă spun decît ce știu, și asta nu reprezintă mare lucru.

— Începe atunci cu ce știi, am spus.

— Se pare că Eric are cea mai puternică poziție, ne spuse, fiind chiar acolo, în Amber, cînd totul a scăpat de sub control. Cel puțin așa am văzut eu lucrurile, și atunci i-am oferit sprijinul meu. Dacă ar fi fost vorba despre vreunul dintre voi, probabil c-aș fi făcut același lucru. Eric m-a însărcinat să stau de pază în Arden, întrucît e una dintre căile principale de acces. Gérard controlează drumurile pe mare în sud, iar Caine apele din nord.

— Și Benedict? întrebă Random.

— Nu știu. N-am auzit nimic despre el. S-ar putea să fie cu Bleys. Ar putea fi undeva în Umbră și s-ar putea ca nici măcar să nu fi auzit ce se întîmplă. E posibil să fi murit. De ani de zile nu mai am nici o veste de la el.

— Cîți oameni aveți în Arden? întrebă Random.

— Peste o mie. Unii vă supraveghează, probabil, chiar în clipa asta.

— Și dacă vor să te aibă în viață, să se mărginească numai la asta, avertiză Random.

— Fără îndoială, ai dreptate. Trebuie să recunosc, Corwin a făcut un lucru deștept luîndu-mă prizonier în loc să mă ucidă. Așa poate chiar o să reușiți să străbateți pădurea.

— Spui asta numai pentru că vrei să trăiești, spuse Random.

— Firește că vreau să trăiesc. Îmi dați voie?

— De ce?

— Drept recompensă pentru informațiile pe care vi le-am dat.

Random rîse.

— Ne-ai spus foarte puțin și sînt sigur că putem smulge mult mai mult de la tine. Vedem noi, numai să reușim să ne oprim. Ce zici, Corwin?

— O să vedem, am spus. Unde-i Fiona?

— Undeva în sud, cred, răspunse Julian.

— Ce știi despre Deirdre?

— Nimic.

— Llewella?

— În Rebma.

— O.K., am zis, cred că mi-ai spus tot ce știi.

— Tot.

Am continuat să înaintăm în tăcere și, în sfîrșit, pădurea începu să se rărească. Îl pierdusem de mult pe Morgenstern, cu toate că uneori îl mai zăream pe șoimul lui Julian dîndu-ne tîrcoale. Drumul o cotea în sus și ne îndreptam către o trecătoare între doi munți purpurii. Rezervorul de benzină arăta puțin peste un sfert de plin. Peste încă o oră treceam printre niște stînci înalte.

— Țsta ar fi un loc bun pentru un baraj, spuse Random.

— Se prea poate. Ce zici, Julian?

Oftă.

— Da, recunosc el, o să dați peste așa ceva foarte curînd. Știți cum să treceți!

Știam. Cînd am ajuns la poartă și paznicul, îmbrăcat în piele verde și maro și cu spada scoasă din teacă, înaintă spre noi, am arătat prada aflată pe bancheta din spate.

— Te-ai prins? l-am întrebat.

Bineînțeleș că se prinse, și în aceeași clipă ne recunosc și pe noi.

Se grăbi să ridice poarta și ne salută cînd trecurăm pe lîngă el.

Mai erau încă două porți pînă să traversăm trecătoarea — dar, la un moment dat, am observat că ne-am rătăcit. Eram acum la mai multe mii de metri înălțime, și am oprit mașina pe o porțiune de drum care șerpuia pe peretele unei prăpăstii. În dreapta noastră nu era nimic altceva decît un lung drum pînă jos.

— Dă-te jos, am zis. O să mergi puțin la plimbare.

Julian păli.

— Nu o să mă tîrăsc în fața ta. N-o să te rog să mă lași în viață, spuse și coborî din mașină.

— La naiba, am zis, n-am mai văzut un tirîș ca lumea de săptămîni de zile! Buun... du-te acolo pe margine. Puțin mai aproape, te rog.

Random ținea în continuare pistolul ațintit spre capul lui Julian.

— Ceva mai înainte spuneai că, probabil, ai fi sprijinit pe oricine ar fi ocupat poziția lui Eric.

— E-adevărat.

— Uită-te-n jos!

Se uită. Era un drum lung.

— O.K., am spus, să ții minte asta, în caz că lucrurile se schimbă! Și să ții minte și cine ți-a dăruit viața, cînd altul ți-ar fi luat-o. Hai, Random. Hai să plecăm naibii de aici.

L-am lăsat acolo, gîfîind din greu, cu sprîncenele încruntate.

Am ajuns în vîrf și rezervorul era aproape gol. Am oprit motorul și am început lungul drum de coborîre.

— Mă gîndeam, spuse Random, că n-ai pierdut nimic din vechea ta șiretenie. Eu, personal, l-aș fi ucis, probabil, pentru ce a încercat să facă. Dar cred că ai făcut exact ce trebuia. Cred că ne va sprijini, dacă reușim să ajungem pînă la Eric. Între timp, firește, îi va povesti lui Eric cele întîmplate.

— Firește, am spus.

— Și tu ai mai multe motive să-i vrei moartea decît oricare dintre noi.

Am zîmbit.

— Patimile personale nu fac casă bună cu politica, cu deciziile legale sau cu afacerile.

Random aprinse două țigări și-mi dădu una mie.

Privind în jos prin norii de fum, am dat cu ochii de marea aceea. Dincolo de cerul albastru adînc, aproape noptatic, cu soarele auriu agățat de el, marea era atît de bogată — densă ca o pictură, deasă ca țesătura unui veșmînt bleu-royal, aproape purpuriu — încît mă tulbura cînd priveam. M-am trezit vorbind într-o limbă pe care habar n-aveam c-o știu. Recitam *Balada Celor Care Traversează Apa*, și Random mă ascultă pînă la sfîrșit și mă-ntrebă:

— S-a spus adresa că tu ai compus-o. E-adevărat?

— A trecut atîta vreme, încît nici nu mai țin minte.

Pe măsură ce costîșa o lua tot mai mult spre stînga, iar noi coboram de-a lungul ei, îndreptîndu-ne către o vale împădurită, marea ni se înfățișa privirilor pe o porțiune din ce în ce mai mare.

— Farul din Cabra, spuse Random, arătînd spre un enorm turn cenușiu ce se ridica dintre ape, departe în mare. Aproape uitasem de el.

— Și eu, am răspuns. E un sentiment straniu — întoarcerea, și zicînd acestea mi-am dat seama că nu mai vorbeam engleza, ci limba numită Thari.

După aproape o jumătate de oră, am ajuns la poale. Am continuat să merg cu motorul oprit cît mai mult posibil, după care am învîrtit din nou cheia în contact. La zgomotul motorului, un stol de păsări negre își croi drum în văzduh din arbuștii aflați în stînga. Ceva cenușiu, cu înfățișare de lup, țîșni din întuneric și sări înspre hățîșul din apropiere; cerbul pe care-l pîndise, invizibil pînă atunci, făcu un salt rapid. Ne aflam într-o vale luxuriantă, deși nu atît de deasă sau atît de masiv împădurită ca Pădurea din Arden, care cobora lent, dar hotărît, către marea din depărtare.

Deasupra noastră, și mai ales în stînga, se înălțau munții. Cu cît pătrundeam mai adînc în vale, cu atît zăream mai bine goliciunea și dimensiunile stîncii masive, față de pantele mai mici pe lîngă care trecuserăm. Munții continuau să înainteze

spre mare, crescînd și îmbrăcîndu-se cu o mantie schimbătoare, cu nuanțe de verde, mov, purpuriu, auriu și indigo. Dinspre vale, partea îndreptată spre mare ne era invizibilă, dar, din spatele munților, cel mai înalt pisc străpungea vâlul estompat al norilor fantomatici și, din cînd în cînd, soarele auriu îl îmbrăca într-o mantie de foc. După calculele noastre, eram la vreo cincizeci de kilometri de țarcul luminos, iar indicatorul de benzină era aproape de zero. Știam că piscul ultim este destinația noastră, și o dorință puternică începu să mă copleșească. Random privea și el în aceeași direcție.

— Încă e acolo, am remarcat.

— Aproape uitasem, spuse Random.

Cînd am schimbat vitezele, am observat că pantalonii căpătaseră o strălucire pe care n-o aveau înainte. Se și îngustaseră considerabil spre glezne, iar manșetele dispăruseră. Abia apoi am observat cămașa.

Arăta mai mult ca o jachetă, și era neagră, împodobită cu argintiu; centura se lățise mult față de cum era înainte.

La o privire mai atentă am băgat de seamă o panglică argintie pe cusătura laterală a pantalonilor.

— Găsesc că sînt foarte bine îmbrăcat, am remarcat, ca să văd cum reacționează Random.

Chicoti; asta mă făcu să mă uit la el și să văd că, brusc și la fel de inexplicabil, era îmbrăcat în pantaloni maro vârgați cu roșu și o cămașă portocalie cu maro. O beretă cafenie cu bordură galbenă se odihnea pe banchetă, lîngă el.

— Chiar mă întrebam cînd o să observi, spuse. Cum te simți?

— Destul de bine. Și, apropo, nu prea mai avem combustibil.

— Prea tîrziu să mai putem face mare lucru. Acum ne aflăm în lumea reală, și ar fi un efort cumplit să ne jucăm cu Umbrele. Unde mai pui că n-ar trece neobservat. Mi-e teamă că va trebui s-o luăm pe jos cînd o să se termine benzina.

Se termină cinci kilometri mai încolo. Cu motorul oprit, am tras pe marginea drumului. De-acum soarele era înspre apus, iar umbrele erau, într-adevăr, mult alungite.

Am întins mîna spre bancheta din spate, unde pantofii mi se transformaseră în cizme negre, iar ceva zăngăni sub degetele mele.

Am tras o sabie de argint, nu prea grea, și o teacă. Teaca se potrivea perfect la centură. Mai era și o mantie neagră, cu o cataramă de forma unui trandafir de argint.

— Credeai că le-ai pierdut pentru totdeauna? întrebă Random.

— Aproape că da, am spus.

Am ieșit din mașină și am început să mergem pe jos. Seara era răcoroasă, cu miresme proaspete. Spre est apăruseră stelele, iar soarele se îndrepta spre culcușul său.

Ne tîram picioarele de-a lungul drumului, cînd Random spuse:

— Nu prea-mi place toată treaba asta.

— Adică?

— Prea au mers ușor toate pînă aici, îmi spuse. Nu-mi place. Am parcurs toată Pădurea din Arden doar cu un singur obstacol. E-adevărat, Julian a încercat să ne facă felul acolo — dar, știu eu?!... Ne-am descurcat atît de bine, încît aproape bănuiesc că ni s-a îngăduit s-o facem.

— Și mie mi-a trecut asta prin minte, am mințit. Crezi că prevestește ceva rău?

— Mă tem că am căzut într-o capcană.

Am mers cîteva minute în tăcere.

— O ambuscadă? am întrebat după o vreme. Pădurea asta pare ciudat de liniștită.

— Știi eu? Nu-mi dau seama.

Am mai străbătut vreo trei kilometri și soarele dispăru. Noaptea era neagră și smălțuită cu stele strălucitoare.

— Unii ca noi n-ar trebui să meargă în felul ăsta, spuse Random.

— Adevărat.

— Și totuși, mi-e frică să nu apară armăsarii.

— Și mie la fel.

— Ce părere ai despre situație? întrebă Random.

— Moarte și *rahat*. Am senzația că vor sări pe noi curînd.

— Crezi că ar trebui să părăsim șoseaua?

— Chiar mă gândisem la asta, am mintit iar, și nu văd nici un motiv să nu mergem pe lângă ea un timp.

Așa am și făcut.

Am trecut printre copaci, peste formele întunecate ale stîncilor și tufișurilor. Și luna răsări încet, mare, de argint, luminînd noaptea.

— Mă apasă sentimentul că n-o să reușim, îmi spuse Random.

— Cît putem să ne încredem în asta? am întrebat.

— Mult.

— De ce?

— Prea am ajuns departe și repede, răspunse. Nu-mi place deloc. Acum ne aflăm în lumea reală, e prea tîrziu să ne întoarcem. Nu ne putem juca cu Umbrele, ci trebuie să ne bazăm pe spadele noastre. (Avea și el una scurtă, strălucitoare.)

— De aceea, continuă el, am senzația că e dorința lui Eric ca noi să fi ajuns pînă aici. Nu prea putem face mare lucru acum, dar din moment ce sîntem aici, mi-aș dori să fi trebuit să luptăm pentru fiecare centimetru de drum.

Am mai parcurs încă un kilometru jumătate și ne-am oprit să fumăm cîte o țigară, avînd grijă să le palmăm.

— E o noapte frumoasă, am spus, adresîndu-mă lui Random și brizei răcoroase.

— Așa zic și eu... Ce-a fost asta?

Un foșnet ușor al arbuștilor puțin înapoia noastră.

— Vreun animal, poate.

Avea deja spada în mînă.

Am așteptat cîteva minute, dar n-am mai auzit nimic.

Își vîrî spada la loc în teacă și pornirăm din nou la drum. Nu mai răsună nici un zgomot în spatele nostru, dar, după un timp, am auzit ceva venind din față.

Random a dat din cap cînd l-am privit, și am început să ne mișcăm cu mai multă precauție.

O lucire ușoară, ca a unui foc de tabără, undeva, departe, la mare distanță.

Nu mai distingeam zgomote, dar ridicatul lui din umeri însemna că mi-a înțeles gestul atunci când am luat-o în direcția pădurii, spre dreapta.

Ne-a trebuit aproape o oră să ajungem la tabără. Erau patru bărbați așezați în jurul focului și alți doi care dormeau mai încolo, în întuneric. De un stîlp era legată o fată; nu-i vedeam fața, era cu spatele la noi, dar mi-am simțit inima tresăltînd cînd i-am privit silueta.

— Ar putea fi... ? am șoptit.

— Da, răspunse el, cred că da.

În clipa aceea ea întoarse capul și am știut că ghicisem.

— Deirdre!

— Mă întreb ce-o fi făcut nenorocita? spuse Random. Judecînd după culorile ăstora, aș îndrăzni să spun că o duc înapoi în Amber.

Am observat că purtau negru, roșu și argintiu, și mi-am amintit, din Atuurile cărților de joc sau din altă parte, că acestea erau culorile lui Eric.

— Dacă Eric o vrea, n-o s-o aibă, am mîrîit printre dinți.

— Niciodată n-am ținut prea mult la Deirdre, mărturisii Random, dar știu că tu ții, așa că... și scoase sabia din teacă. Am făcut la fel.

— Fii gata! i-am spus, pregătindu-mă de atac.

Și ne-am năpustit asupra lor.

Nu ne-a luat mai mult de două minute.

Ochii ei ne priveau de pe chipul transformat într-o mască deformată de lumina flăcărilor. Țipa și rîdea și ne striga numele, cu o voce puternică și înfricoșată. I-am tăiat legăturile și-am ajutat-o să se ridice în picioare.

— Salutări, surioară. Ni te alături pe Drumul către Amber?

— Nu, spuse ea. Vă mulțumesc că mi-ați salvat viața, dar vreau s-o și păstrez. De ce mergeți în Amber... ca și cum n-aș ști?

— E un tron care trebuie cucerit, spuse Random, iar lucrul acesta era o noutate pentru mine. Și noi sîntem părțile interesate.

— Dacă ați fi deștepți, ați sta deoparte și ați trăi mai mult, spuse ea, și Doamne! cât de drăguță era, deși arăta puțin obosită și murdară.

Am luat-o în brațe, pentru că asta simțeam nevoia să fac, și am îmbrățișat-o. Random găsi un burduf de vin și am băut toți.

— Eric este singurul prinț în Amber, spuse Deirdre, iar trupele îi sînt loiale.

— Nu mi-e frică de Eric, am răspuns, deși eram conștient cât de nesigură era afirmația.

— N-o să te lase niciodată în Amber, spuse ea. Și eu am fost prizonieră, pînă am reușit să scap pe un drum tăinuit, acum două zile. Credeam c-o să pot merge în Umbre și să aștept acolo să se rezolve totul, numai că nu e ușor să încep asta atît de aproape de locul real. Așa se face că trupele lui m-au găsit azi dimineată. Acum tocmai mă duceau înapoi. Cred că m-ar fi ucis, o dată ajunși acolo — deși nu sînt sigură. În orice caz, aș fi rămas un om de paie. Cred că Eric e nebun — dar, repet, nu sînt sigură.

— Și Bleys? întrebă Random.

— Trimite lucruri din Umbre, și Eric e foarte deranjat. Dar, pînă acum n-a atacat niciodată cu forța lui reală și asta îl neliniștește pe Eric, iar hotărîrea Coroanei și a Sceptrului rămîne incertă, deși pînă la urmă tot numai de Eric depinde.

— Înțeleg. A vorbit vreodată despre noi?

— Despre tine nu, Random. Dar despre Corwin, da. Încă se teme de întoarcerea lui Corwin în Amber. Există o oarecare siguranță în următorii șapte-opt kilometri, să zicem, dar după asta fiecare centimetru al drumului e presărat cu pericole. Fiecare copac și fiecare piatră sînt o posibilă capcană sau o ambuscadă. Din cauza lui Bleys și din cauza lui Corwin. A vrut să ajungi măcar pînă aici, unde nu te mai poți folosi de Umbre și nici nu mai poți scăpa ușor de sub puterea lui. E absolut imposibil să intrați în Amber fără să cădeți în vreuna dintre capcanele lui.

— Și totuși tu ai scăpat...

— Asta a fost altceva. Eu am încercat să ies, nu să intru. Poate că pe mine nu m-a păzit cu atîta grijă cum ar fi făcut-o

cu voi, pentru că sînt femeie și nu am ambiții. Drept e că n-am reușit, după cum vedeți.

— Ai reușit acum, surioară, am spus, cîtă vreme spada mea e gata oricînd să sară în apărarea ta.

Mă sărută pe frunte și-mi strînse mîna. Întotdeauna m-a dat pe spare chestia asta.

— Sînt sigur c-am fost urmăriți, spuse Random, ceea ce ne făcu să ne topim toți trei în întuneric cît ai clipi.

Am stat nemișcați lîngă un tufiș, privind cu atenție în urma noastră.

După un timp, șoaptele noastre indicau că trebuie să iau o decizie. Întrebarea era cît se poate de simplă: Și acum ce facem?

Întrebarea era mult prea serioasă, iar eu nu mai puteam răspunde în doi peri. Știam că nu pot avea încredere în ei, nici chiar în draga de Deirdre, dar dacă trebuia să discut cu cineva, Random era cel puțin în aceeași oală cu mine, cufundat pînă-n gît, iar Deirdre era preferata mea.

— Dragi rude, le-am spus, trebuie să vă fac o mărturisire.

Nici n-am rostit bine aceste cuvinte că mîna lui Random era deja pe mînerul spadei. Cam asta era încrederea pe care o aveam unul în altul. Îi auzeam deja gîndul: „*Corwin m-a adus aici ca să mă trădeze*“.

— Dacă m-ai adus aici ca să mă vinzi, spuse, n-o să mă duci decît mort.

— Glumești? am pufnit. Am nevoie de ajutorul tău, nu-ți vreau capul. N-am de spus decît atît: nu știu ce dracu' se-ntîmplă. Am mai ghicit eu cîte ceva, dar nu știu unde dracu' ne aflăm, nu știu ce înseamnă Amber, nu știu ce face Eric, cine e Eric, nu știu de ce stăm ghemuiți aici în tufe, ascunzîndu-ne de trupele lui, și, de fapt, nici nu știu cine sînt eu cu adevărat!

Urmă o tăcere cumplit de lungă, după care Random șopti:

— Ce vrei să spui?

— Da, chiar, se încruntă și Deirdre.

— Vreau să spun că am reușit să te păcălesc, Random. Nu ți s-a părut straniu că toată călătoria asta n-am făcut altceva decît să conduc mașina?

— Tu erai șeful și mi-am închipuit că aveai un plan clar. Ai făcut câteva lucruri foarte deștepte pe drum. Știu că ești Corwin.

— Asta-i un lucru pe care l-am aflat și eu abia acum două zile, am zis. Știu că eu sînt cel căruia voi îi spuneți Corwin, dar cu puțin timp în urmă am avut un accident. Am fost rănit — o să vă arăt cicatricile cînd o să avem mai multă lumină — și sufăr de amnezie. Nu înțeleg nimic din toată discuția asta despre Umbre. Nici măcar nu-mi amintesc prea multe despre Amber. Nu-mi amintesc decît de rudele mele și de faptul că nu pot avea prea multă încredere în ele. Asta-i povestea mea. Ce părere aveți?

— Iisuse! exclamă Random. Da, acum pricep! Înțeleg toate micile amănunte care m-au nedumerit în timpul drumului... Dar pe Flora cum ai reușit s-o păcălești atît de bine?

— Am avut baftă și o șiretenie subconștientă, cred. Nu! Nu e asta! A fost proastă. Acum chiar am nevoie de voi.

— Crezi că putem reuși în Umbre? se întoarse Deirdre către Random.

— Da, răspunse acesta, dar nu asta-mi doresc. Mi-ar plăcea să-l văd pe Corwin în Amber și mi-ar plăcea să văd capul lui Eric într-un țăruș. Sînt dispus să-mi asum niște riscuri ca să vedem lucrurile astea, așa încît n-o să mă mai întorc în Umbre. Voi puteți să vă întoarceți, dacă vreți. Amîndoi credeți că șovăi și vă arunc cu praf în ochi. Acum aveți ocazia să vă convingeți. Vreau să merg pînă la capăt.

— Mulțumesc, frate! am zis.

— Aici, pe lună, ne întîlnim cam rău*, mormăi Deirdre.

— Ai fi putut fi încă legată de un stîlp, spuse Random, și ea tăcu mîlc.

Am mai rămas acolo încă un timp, cînd deodată trei bărbați intrară în tabără și cercetară locul. Doi dintre ei îngenuncheară și adulmecară pămîntul, după care priviră în direcția noastră.

* Replică a lui Oberon, craiul zînelor, în piesa „Visul unei nopți de vară”, de William Shakespeare, trad. St. O. Iosif, trad. actualizată de Florin Tornea, 1956, Ed. de Stat pentru Literatură și Artă (n. red.).

— Își pot schimba forma! șopti Random, cînd cei trei se îndreptară spre noi.

Am văzut ce se petrece, deși erau ascunși de umbră. Se lăsară în patru labe și lumina lunii se juca cu hainele lor cenușii.

Apoi apărură cei șase ochi strălucitori ai urmăritorilor noștri.

Am străpuns primul lup cu spada mea de argint și am auzit un urlet omenesc. Random îl decapită pe unul dintr-o singură lovitură, și, spre uimirea mea, am văzut-o pe Deirdre că îl ridică pe al treilea în aer și-i zdrobește coloana de genunchi, mișcare ce produse un zgomot sec, de obiect spart.

— Repede, sabia ta! spuse Random, și am străpuns întîi victima lui, apoi pe a ei, și în tot vălmășagul se auziră alte strigăte.

— Mai bine s-o luăm repede din loc! se agită Random. Pe aici! Și l-am urmat.

— Unde mergem? întrebă Deirdre, după aproape o oră de furișare printre arbuști.

— Spre mare, răspunse Random.

— De ce?

— Acolo e memoria lui Corwin.

— Unde? Cum?

— Rebma, firește.

— O să vă omoare acolo și o să vă arunce la pești.

— N-o să merg chiar pînă acolo. Va trebui să ajungi tu la tărîm și să vorbești cu sora surorii tale.

— Vrei să spui că trebuie să-și ia din nou Modelul?

— Da.

— E riscant.

— Știu... Ascultă, Corwin, te-ai purtat foarte frumos cu mine deunăzi. Dacă, prin cine știe ce întîmplare, nu ești cu adevărat Corwin, ești un om mort. Totuși trebuie să fii tu. Nu se poate să fii altcineva. După felul în care ai acționat, chiar și fără memorie. Nu, uite, pun pariu pe viața ta. Încearcă-ți norocul și încearcă lucrul numit Modelul. Sînt mari șanse să îți recapeteți memoria. Intri în joc?

— Să zicem, am spus, dar ce e Modelul?

— Rebma este cetatea fantomă, îmi explică el. Este reflectarea Amberului în adâncul mării. În ea, tot ce există în Amber este reprodus întocmai ca într-o oglindă. Oamenii lui Llewella trăiesc acolo, așa cum o fac și în Amber. Mă urăsc pentru câteva mici păcate din trecut, așa încît nu mă pot aventura acolo cu tine, dar dacă le vorbești cinstit și poate faci o aluzie la misiunea ta, cred că te vor lăsa să parcurgi Modelul din Rebma, care, din moment ce este reflectarea elementului real din Amber, ar trebui să aibă același efect. Adică să îi confere unui fiu al tatălui nostru puterea de a merge printre Umbre.

— Și acum îmi va fi de folos această putere?

— Te va face să știi ce ești.

— Atunci accept, am spus.

— Bravo. În cazul ăsta, o să ne îndreptăm spre sud. Ne va lua câteva zile să ajungem la scară... Mergi cu el, Deirdre?

— Voi merge cu fratele meu Corwin.

Știam c-o să spună asta, și m-am bucurat. Mi-era teamă, dar m-am bucurat.

Am mers toată noaptea. Am evitat trei întâlniri cu trupe înarmate, iar dimineața am dormit într-o grotă.

V

Am petrecut două seri croindu-ne drum către nisipurile roz și negre ale mării celei mari. De-abia în dimineța celei de-a treia zile am ajuns la plajă, după ce, cu o seară înainte, am evitat cu succes o întâlnire nedorită. Nu doream să ieșim la loc deschis înainte de a vedea exact unde trebuia să ajungem, Faiella-bionin, Scara spre Rebma, și de a ne putea îndrepta într-acolo cât mai repede cu putință.

Răsăritul arunca miliarde de săgeți strălucitoare în spuma umflată a apelor și dansul lor ne orbea, astfel încât nu puteam zări nimic dincolo de suprafață. Două zile ne hrăniserăm numai cu fructe și apă și-mi era îngrozitor de foame, dar am uitat de asta când am văzut plaja largă, vărgată ca un tigru, cu ridicăturile neașteptate de portocaliu, roz și roșu, cu îngrămădirile abrupte de scoici, lemne și pietricele lucioase, și marea la doi pași: ridicându-se și căzînd, împrôscînd ușor cu stropi de spumă, toată aurie și albastră și purpurie, răspîndind briza ca un cîntec al vieții, ca o binecuvîntare sub cerurile violete ale zorilor.

Muntele care înfrunta zorii, Kolvir, care ținuse mereu în brațe Amberul așa cum o mamă își ține pruncul, se găsea la vreo treizeci de kilometri în stînga noastră, spre nord, și soarele îl acoperea cu aur, făcînd din curcubeu o mantie deasupra orașului. Random privi spre el și scrîșni din dinți, apoi întoarse privirea. Poate și eu am făcut la fel.

Deirdre îmi atinse mîna, făcu un semn din cap și începu să meargă spre nord, paralel cu țărmul. Random și cu mine o urmarăm îndeaproape. Se pare că zărise vreun punct de reper.

Înaintaserăm aproape o jumătate de kilometru cînd pămîntul păru a se scutura ușor.

— Lovituri de copită! șuieră Random.

— Priviți! spuse Deirdre, cu capul dat pe spate și arătînd în sus.

I-am urmărit direcția privirii.

Deasupra se rotea un șoim.

— Cît de departe e? am întrebat.

— Grămada aia de stînci, spuse ea.

Am zărit un morman la vreo sută de metri, poate, aproape doi metri și jumătate înălțime, alcătuit din pietre cenușii cam de mărimea unui cap, tocite de vînt, nisip și apă, și semănînd cu un trunchi de piramidă.

Copitele se auziră mai tare, urmate de sunetele unui corn, dar nu al lui Julian.

— Să fugim! strigă Random, și l-am ascultat.

După vreo douăzeci și cinci de pași, șoimul coborî. Se repezi la Random, dar acesta își scoase spada și reuși să-l atingă. Atunci șoimul se îndreptă spre Deirdre. Mi-am scos spada din teacă și am încercat să-l lovesc. Cîteva pene zburară. Se înalță și atacă iarăși, și de data asta spada mea lovi ceva tare — am avut senzația că șoimul s-a prăbușit, dar n-aș putea spune cu siguranță asta, pentru că nu puteam să mă opresc și să privesc înapoi. Zgomotul copitelor era acum destul de aproape, puternic, iar sunetele cornului se auzeau la o aruncătură de băț.

Am ajuns la stînci și Deirdre le ocoli, îndreptîndu-se direct spre mare.

Nu mă puteam contrazice cu cineva care părea că știe ce face. Am urmat-o și, cu coada ochiului, i-am zărit pe călăreți.

Erau încă destul de departe de noi, dar goneau de-a lungul țărmlui, cu cîinii lătrînd și cornii sunînd, iar Random și cu mine am alergat după sora noastră cît ne-au ținut picioarele și ne-am croit drum în valuri.

Eram în apă pînă la mijloc cînd l-am auzit pe Random:

— Și dacă stăm pe loc, și dacă înaintăm, tot moarte înseamnă pentru mine.

— Dacă stăm pe loc, moartea e iminentă, am spus. Dar dacă înaintăm, poate poți negocia. Hai!

Am pornit înainte. Ne aflam pe un fel de suprafață stîncosă care cobora în mare. Habar n-aveam ce vom respira cînd ne vom scufunda, dar Deirdre părea că nu se sinchisește, așa că am încercat și eu să nu mă mai gîndesc la asta.

Dar n-am reușit.

Cînd apa ne cuprinse capetele, eram foarte îngrijorat. Deirdre mergea drept înainte totuși, coborînd, și am urmat-o, iar după noi venea Random.

La fiecare cîțiva pași era un hop. Coboram o scară enormă, despre care știam că se numește Faiella-bionin.

Încă un pas și apa urma să-mi treacă peste cap, dar Deirdre deja înaintase sub apă.

Așa că am inspirat adînc și m-am scufundat.

Simțeam alte trepte și am început să le cobor. Mă întrebam cum se făcea că trupul meu nu plutea, căci continuam să rămîn drept și fiecare treaptă mă purta în jos ca și cînd m-aș fi aflat pe o scară normală, cu toate că mișcările erau cumva încetinite. Mă întrebam ce-am să fac atunci cînd n-o să-mi mai pot ține respirația.

În jurul capului lui Random și al lui Deirdre erau bășicuțe. Am încercat să văd ce fac ei, dar n-am reușit. Părea că piepturile lor se ridică și coboară ca și cînd ar fi respirat normal.

Cînd ne aflam cam la vreo trei metri sub suprafața mării, Random, care mergea în stînga mea, mă privi și începu să vorbească. Era ca și cum aș fi avut urechea lipită de cada unei băi și cuvintele lui veneau ca zgomotul cuiva care bătea în ea din afară.

Cu toate astea, le distingeam clar:

— Nu cred că-i vor convinge pe cîini să ne urmărească, chiar dacă armăsarii o vor face.

— Cum reușești să respiri? am încercat să-i spun, și mi-am auzit propriile cuvinte undeva, la distanță.

— Nu te teme, se grăbi el să mă liniștească. Dacă încă îți mai ții respirația, expiră și nu-ți face griji. Poți respira liniștit cîtă vreme nu te aventurezi dincolo de scară.

— Cum e posibil așa ceva? am întrebat.

— Dacă o să reușim, o să afli, spuse, și vocea lui suna clar, deși trecea prin verdele rece al apei.

Ne aflam la vreo șase metri sub nivelul apei și am expirat o cantitate mică de aer, încercînd să inspir măcar pentru o secundă.

Nu se întîmplă nimic îngrijorător, așa încît am continuat să respir normal. Au apărut ceva mai multe bășicuțe, dar, în afară de asta, n-am simțit nimic neplăcut în cursul trecerii.

Presiunea nu dădu nici un semn de creștere pe parcursul următorilor trei metri, și zăream scara pe care ne deplasam ca printr-o ceață verzulie. Ducea în jos, tot mai în jos. Drept. Direct. Iar de undeva de sub noi se întrezărea un fel de lumină.

— Dacă reușim să trecem pe sub arcadă, sîntem în siguranță, îmi explică sora mea.

— *Tu* vei fi în siguranță, o corectă Random, și m-am întrebant ce ispravă făcuse de era disprețuit în locul numit Rebma.

— Dacă ei călăresc cai care n-au mai făcut călătoria înainte, atunci vor fi siliți să ne urmărească pe jos, spuse Random. În cazul ăsta, vom reuși!

— Așa că ar putea să nici nu ne mai urmărească — dacă despre asta-i vorba, completă Deirdre.

Am început să grăbim pasul.

Cînd ne aflam cam la cincisprezece metri sub nivelul mării, apele deveniră mai întunecate și mai reci, dar strălucirea de dinainte și de sub noi creștea, și, după alți zece pași, am reușit să localizez sursa: în dreapta se ridica un stîlp care avea în capăt un fel de glob strălucitor. Cîțiva pași mai în jos, un alt stîlp se iveau din stînga. Apoi un altul la dreapta, și așa mai departe.

Cînd am ajuns în apropiere, apele deveniseră mai calde și scara însăși se vedea mai limpede: era albă, pătată ici-colo cu roz și verde, parcă din marmură, dar nu era alunecoasă, în ciuda apei. Avea cam cincisprezece metri lățime, cu cîte o balustradă lată din aceeași substanță de fiecare parte.

Pe măsură ce înaintam, o sumedenie de pești înotau pe lîngă noi. Am privit peste umăr înapoi, dar nu se zărea nimeni care să ne urmărească.

Se luminase și mai mult. Cînd ne-am apropiat de prima sursă de lumină, am observat că în capătul stîlpului nu era un glob. Probabil mintea mea făcuse această asociație, încercînd să găsească ceva cît de cît rațional în tot ce se întîmpla. Se

dovedi a fi o flacăără, de aproape șaizeci de centimetri înălțime, care dansa acolo ca o torță imensă. Am decis să întreb de ea mai târziu, și mi-am ținut gura economisindu-mi — dacă-mi permiteți expresia — respirația pentru coborîrea rapidă pe care o făceam.

După ce am intrat în strada de lumină și am trecut pe lângă alte șase torțe, Random ne anunță:

— Vin după noi.

Și am privit iarăși înapoi și am văzut câteva siluete îndepărtate care coborau pe același drum, patru dintre ele călare.

Ciudat sentiment să rîzi sub apă și să te auzi rîzînd.

— Lasă-i, am spus și am atins mînerul spadei. Acum, cînd am ajuns atît de departe, simt că m-a cuprins o forță nebănuită!

Ne-am grăbit totuși, iar jos, în dreapta și în stînga noastră, apa devenise neagră ca cerneala. Numai scara era luminată, în fuga noastră neună pe ea, iar în depărtare am zărit ceea ce părea a fi o arcadă grandioasă.

Deirdre sărea treptele două cîte două. Simțeam o trepidatie datorată bătăii ritmate a potcoavelor cailor din urma noastră.

Banda celor înarmați — ce umplea scara dintr-o balustradă în alta — era undeva departe, înapoi, deasupra noastră. Dar cei patru călăreți aproape că ne ajunseseră. O urmam îndeaproape pe Deirdre care se năpustise în jos, și eram cu mîna gata pregătită pe spadă.

Trei, patru, cinci. Pe lângă atîtea lumini am trecut înainte de a privi iar înapoi: călăreții erau la vreo cincisprezece metri deasupra noastră. Ceilalți aproape nu se mai vedeau. Arcada se înălța în față, la alți șaizeci de metri distanță. Mare, strălucind ca alabastrul, și sculptată cu tritoni, nimfe ale mării, sirene și delfini. De cealaltă parte a ei părea că sînt oameni.

— Probabil se-ntreabă de ce-am venit aici, gîfii Random.

— O întrebare pur teoretică, dacă nu izbutim, am replicat în grabă, după ce o altă privire aruncată peste umăr mi-a dezvăluit că deja călăreții se apropiaseră cu trei metri.

Mi-am scos spada, care sclipi în lumina torțelor. Random făcu același lucru.

După încă douăzeci de trepte trepidațiile deveniseră cumplite, răsunau în apa verde. Ne-am răsucit în grabă ca să nu fim striviți în timp ce alergam.

Erau aproape peste noi. Porțile erau la treizeci de metri, dar tot atât de bine puteau fi la treizeci de kilometri, dacă nu scăpam de cei patru călăreți.

M-am ghemuit în clipa în care individul care venea spre mine și-a scos spada. În dreapta sa și ușor în spate se afla un alt călăreț, așa încât firește că m-am ferit în stînga lui, aproape de balustradă. Asta îl obliga să lovească pieziș, din moment ce ținea spada în dreapta.

Cînd lovi, am parat printr-o *quartă* și am ripostat.

Se aplecase mult înainte în sa, iar vârful spadei mele îi străpunse gîtul prin dreapta.

Un șuvoi imens de sînge, ca un fum stacojiu, țîșni și se răspîndi în lumina verzulie. Oricît de prostesc părea gîndul, îmi doream să fie aici Van Gogh să vadă spectacolul.

Calul trecu mai departe, iar eu m-am repezit la cel de-al doilea călăreț din spate.

Se răsuci să paraze lovitura și reuși. Dar viteza lui prin apă și forța loviturii mele îl smulseră din sa. În timp ce cădea l-am lovit cu piciorul, făcîndu-l să alunece. L-am lovit iar, cînd plutea deasupra mea, și reuși din nou să paraze, dar asta-l făcu să se prăbușească dincolo de balustradă. L-am auzit urlînd cînd presiunea apelor îl cuprinse. Apoi se lăsă liniștea.

Am avut răgazul să-mi îndrept atenția spre Random, care ucisese un om cu cal cu tot și care tocmai se duela cu un alt individ rămas fără cal. Cînd am ajuns lîngă el, îl răzbise și pe acesta și rîdea. Sîngele șiroia deasupra noastră, și deodată mi-am dat seama că-l *cunoscusem* pe nebunul, tristul, apucatul Vincent Van Gogh și că era, într-adevăr, mare păcat că nu putea picta un asemenea tablou.

Următorii erau probabil la vreo treizeci de metri în spatele nostru; noi ne-am întors și ne-am îndreptat spre arcadă. Deirdre trecuse deja pe sub ea.

Am alergat și noi și am reușit să ajungem la vreme.

În jurul nostru erau o mulțime de oameni înarmați cu săbii, așa că următorii renunțară la intențiile lor. Ne-am băgat și noi spadele în teacă.

— Am izbutit! strigă Random, după care ne-am îndreptat către oamenii care se ridicaseră să ne apere.

Lui Random i se ceru imediat să predea spada, iar el se supuse fără să protesteze. Apoi veniră doi bărbați care-l încadrară și un al treilea în spatele lui, și astfel am continuat să coborâm scara spre lumea apelor.

Pierdusem orice noțiune a timpului, dar aveam senzația că nu mersesem mai mult de o jumătate de oră înainte să ajungem la destinație.

Porțile de aur ale Rebmei se înălțau în fața noastră. Am trecut prin ele și am intrat în cetate.

Totul se vedea printr-un abur verde. Se vedeau clădiri, toate cu un aspect fragil și cele mai multe înalte, grupate pentru a închipui diferite modele și pictate în culori tipătoare. Îmi scormoneam mintea să găsesc amintiri. Singurul rezultat: durerea, de-acum cunoscută, care însoțea frânturile de amintiri sau neputința de a le aduce la suprafață. Și uite că totuși știam, mai trecusem înainte pe străzile astea sau, în orice caz, pe unele foarte asemănătoare.

Random nu scosese nici o vorbă de când fusese luat sub pază. Singura dată când Deirdre a deschis gura a fost să întrebe de sora noastră, Llewella. I se spuse că Llewella e în Rebma.

Am observat cu atenție escorta. Erau bărbați cu părul verde sau purpuriu sau negru, și toți aveau ochii verzi, în afară de unul singur care-i avea căprui. Toți purtau ciorapi din solzi și mantii, bretele încrucișate pe piept și spade scurte care atârneau de centuri din scoici. Corpurile nu le erau acoperite cu păr. Nici unul nu mi-a adresat vreun cuvânt, deși unii mă priveau drept în față, iar alții îmi aruncau câte o privire fio-roasă. Mi s-a îngăduit să-mi păstrez arma.

În interiorul cetății am fost conduși de-a lungul unei străzi largi, luminate de torțele de pe stilpi, care se aflau la distanțe și mai mici între ele decât cele din Faiella-bionin; oamenii ne priveau din spatele unor ferestre octogonale diferit colorate, iar pești cu pînțele strălucitor înotau pe lângă ei. Când am

cotit, ne-a izbit un curent rece, ca o briză, și, după cîtiva pași, unul cald, ca un vînt.

Am fost conduși la palatul din centrul cetății; mi-am dat seama că-l cunoșteam ca pe propriul meu buzunar. Era o imagine a palatului din Amber, ascuns numai de perdeaua verde și multiplicat de numeroase oglinzi ciudat plasate cu care erau decorate zidurile pe dinăuntru și pe dinafară. O femeie stătea pe tron în încăperea transparentă pe care aproape mi-o reaminteam; părul ei era verde, dar brăzdat cu argintiu, ochii rotunzi ca pietrele de jad, iar sprîncenele roz, ca aripile unui pescăruș. Avea o gură mică, la fel și bărbia; obrații îi erau proeminenți, largi și rotunzi. Un cerc de aur alb îi înconjura fruntea, iar în jurul gîtului avea un colier de cristal. La capătul lui strălucea un safir care atîrna între superbii ei sîni goi, ale căror sfîrcuri erau de un verde-pal. Purta ciorapi din solzi albaștri și o centură de argint, iar în mîna dreaptă ținea un sceptru de coral roz. Avea cîte un inel pe fiecare deget, iar fiecare inel avea o piatră în nuanțe diverse de albastru. Nu schiță nici un zîmbet cînd ni se adresă:

— Ce căutați aici, voi, paria ai Amberului? întrebă, și vocea ei avea ceva sîsîit, moale, fluid.

Deirdre îi răspunse:

— Fugim de mînia prințului care locuiește în cetatea cea adevărată, Eric! Sîntem deschiși cu tine și-ți spunem că vrem să-l detronăm. Dacă el e iubit aici, sîntem pierduți, ne-am predat singuri în mîinile dușmanului nostru. Dar eu simt că nu e iubit aici. Așa încît am venit să cerem sprijin, blîndă Moire...

— Nu vă voi da ostași ca să atacați Amberul, replică ea. După cum știți, haosul s-ar reflecta și pe tărîmul meu.

— Nu asta vrem de la tine, dragă Moire, continuă Deirdre, ci doar un mic lucru, care poate fi făcut cu ușurință fără a vă costa nimic pe tine sau pe supușii tăi.

— Numește-l! Pentru că, după cum știi, Eric este aici la fel de disprețuit ca acest trădător care stă în stînga ta — și arată spre fratele meu, care o privea, cîntărind-o obraznic, cu un mic zîmbet în colțul gurii.

Dacă trebuia să plătească — oricare ar fi fost prețul — pentru ceea ce făcuse, știam că va plăti ca un adevărat prinț de Amber — și mi-am amintit deodată că la fel făcuseră și cei trei frați ai noștri, morți cu ani în urmă. Va plăti, batjocorindu-i pe toți rîzînd, chiar dacă gura i-ar fi plină de propriu-i sînge, și, cînd va muri, va pronunța un ultim blestem, care mai apoi se va îndeplini.

Și eu aveam puterea asta, știam, și eram gata să o folosesc dacă împrejurările ar fi cerut-o.

— Lucrul pe care l-aș cere, vorbi din nou Deirdre, este pentru fratele meu, Corwin, frate și cu Lady Llewella care sălășluiește cu tine aici. Cred că nu te-a supărat niciodată...

— Asta e adevărat. Dar de ce nu vorbește chiar el?

— Asta e un alt aspect al problemei, Doamnă. Nu poate, pentru că nu știe ce s-a ceară. Și-a pierdut o mare parte din memorie în urma unui accident care s-a petrecut cînd viețuia printre Umbre. L-am adus aici pentru a-și reface memoria, pentru a-și readuce în minte timpurile trecute, ca să-l poată înfrunta pe Eric în Amber.

— Continuă, spuse femeia de pe tron privindu-mă printre gene.

— Undeva, în clădirea asta, spuse mai departe Deirdre, există o încăpere unde puțini ajung. În încăperea aceea, pe podea, înconjurat de foc, se află un duplicat a ceea ce noi numim Modelul. Numai un fiu sau o fiică a fostului senior din Amber pot păși în acel Model fără să piară, căpătînd de la Model putere asupra Umbrei.

La aceste vorbe, Moire clipi de mai multe ori, și m-am întrebat oare cîți supuși trimisese la Model pentru a cîștiga măcar puțin din puterea acestuia pentru Rebma. Bineînțeles, eșuase.

— Noi credem că, dacă pășește peste Model, continuă Deirdre, asta ar trebui să-i redea lui Corwin memoria și amintirea faptului că este prinț din Amber. Nu poate merge în Amber s-o facă, și aici este singurul loc în care memoria lui e duplicată, în afară de Tir-na Nog'th unde, bineînțeles, nu putem merge acum.

Moire își îndreptă privirea spre sora mea, trecu peste Random, apoi privi spre mine.

— Dorește Corwin să încerce acest lucru? întrebă.

M-am înclinat.

— Dorește, doamnă, am spus, și ea zîmbi.

— Foarte bine, ai îngăduința mea. Dar nu-ți pot oferi nici o garanție dincolo de tărîmul meu.

— Cît privește asta, majestate, spuse Deirdre, n-avem nici o pretenție, dar vom avea noi grijă, din clipa în care vom pleca.

— Cu excepția lui Random, spuse Moire, care va fi în siguranță...

— Adică? se miră Deirdre, pentru că Random, firește, n-ar fi vorbit, date fiind împrejurările.

— Sînt convinsă că-ți amintești, o săgetă Moire, că, odată, prințul Random a venit pe tărîmul meu ca prieten, pentru ca apoi să dispară în grabă cu fiica mea, Morganthe.

— Am auzit vorbindu-se despre asta, Lady Moire, dar nu sînt convinsă de adevărul sau de temeinicia acestei povești.

— E adevărat, spuse Moire, și, o lună după aceea, Morganthe mi-a fost adusă. Sinuciderea ei s-a petrecut la cîteva luni după nașterea fiului ei, Martin. Ce-ai de spus despre asta, Prințe Random?

— Nimic, răspunse acesta.

— Cînd Martin a împlinit vîrsta cerută de oricare descendent de viță Amber, a hotărît să traverseze Modelul, continuă Moire. E singurul dintre oamenii mei care a reușit. Apoi, a plecat spre Umbră și de-atunci nu l-am mai văzut. Ce-ai de spus despre asta, Lord Random?

— Nimic, răspunse acesta.

— Atunci te voi pedepsi, continuă Moire. Te vei căsători cu femeia pe care o voi alege eu și vei rămîne alături de ea pe tărîmul meu vreme de un an, sau îți vei pierde viața. Ce-ai de spus despre asta, Random?

Random nu spuse nimic, dar încuviință brusc.

Moire lovi cu scepstrul în brațul tronului de turcoaz.

— Foarte bine, spuse. Așa să fie!

Și așa a fost.

Ne-am instalat în încăperile pe care ni le-a oferit, ca să ne îmborsăvim. După un timp, apărură în ușa camerei mele.

— Te salut, Moire, am spus.

— Lord Corwin din Amber, adesea mi-am dorit să te întâlnesc.

— Și eu la fel, am mințit.

— Faptele tale glorioase sînt deja intrate în legendă.

— Mulțumesc, dar de-abia îmi reamintesc cîte ceva.

— Pot să intru?

— Desigur, și m-am dat la o parte, invitînd-o astfel înăuntru.

Intră în apartamentul frumos aranjat pe care mi-l rezervase. Se așeză pe brațul canapelei portocalii.

— Cînd ai vrea să încerci Modelul?

— Cît mai curînd posibil, i-am spus.

Chibzui puțin, apoi spuse:

— Unde ai fost printre Umbre?

— Foarte departe de-aici, într-un loc pe care am învățat să-l iubesc.

— E ciudat pentru un lord din Amber să aibă însușirea asta.

— Ce însușire?

— Să iubească, răspunse ea.

— Poate am ales cuvîntul nepotrivit.

— Mă-ndoiesc, pentru că baladele lui Corwin ating coarda cea mai sensibilă a sufletului.

— Doamna e prea amabilă.

— Dar nu se-nșeală, răspunse ea.

— Am să-ți dedic o baladă într-o bună zi.

— Cu ce te ocupai cînd viețuiai în Umbră?

— Mi se pare că eram mercenar, doamnă. Luptam pentru oricine mă plătea. De asemeni, am compus cuvintele și muzica multor cîntece populare.

— Amîndouă aceste ocupații mi se par logice și normale.

— Te rog, spune-mi, ce se va întîmpla cu fratele meu Random?

— Se va însura cu o fată aleasă de mine, numită Vialle. E oarbă și n-are nici un pretendent.

— Ești sigură că faci lucrul cel mai nimerit pentru ea?

— Va obține un statut bun în felul ăsta, deși el va pleca peste un an și nu va mai reveni niciodată. Pentru că, orice s-ar spune despre el, el *este* un prinț din Amber.

— Și dacă ea se va îndrăgosti de el?

— Ar putea face cineva cu adevărat asta?

— În felul meu, îl iubesc ca frate.

— Atunci, e pentru prima dată când un fiu al Amberului spune un asemenea lucru, iar eu o pun pe seama temperamentului tău poetic.

— Oricum, să fii încredințată că pentru fată e cel mai bun lucru.

— M-am gândit mult la asta și sînt absolut sigură. Își va reveni de pe urma oricărei dureri provocate de el, iar după plecarea lui va deveni o mare doamnă la curtea mea.

— Așa să fie, am spus și mi-am întors privirea, simțindu-mă cuprins de tristețe — pentru fată, desigur. Ce-aș putea să mai zic? Poate faci un lucru bun. Cel puțin așa sper.

Și i-am luat mîna și i-am sărutat-o.

— Tu, Lord Corwin, ești singurul prinț din Amber pe care l-aș sprijini, în afară de Benedict. A plecat de douăzeci și doi de ani și numai Lir știe pe unde-i zac oasele. Păcat!

— Habar n-aveam de asta. Memoria mea e atît de distrusă. Te rog, ai răbdare cu mine. Îmi va fi dor de Benedict, dacă e mort. A fost Profesorul meu de Arme, el m-a învățat tot ce știu. Dar era blînd, în felul lui.

— Ca și tine, Corwin, îmi spuse, luîndu-mi mîna și trăgîndu-mă spre ea.

— Nu, nu chiar.

M-am așezat lîngă ea, pe canapea.

— Avem destul timp pînă la masă, zise și se lipi de mine cu umărul, care era foarte moale.

— Cînd mîncăm? am întrebat.

— Cînd hotărâsc eu, șopti și se apropie și mai mult, întorcîndu-și fața spre mine.

Am strâns-o în brațe și cu o mână am căutat catarama care-i acoperea moliciunea pîntecelui. Dedesubt am dat peste și mai multă moliciune, iar părul ei era verde.

Am întins-o pe spate și i-am dedicat balada. Buzele ei mi-au răspuns fără cuvinte.

După ce am mîncat — și am învățat cum se poate mîncea sub apă, lucru pe care îl voi explica mai târziu dacă va fi nevoie — ne-am ridicat de pe locurile noastre din încăperea înaltă din marmură, împodobită cu plase și frînghii roșii și cafenii, și am luat-o de-a lungul unui coridor îngust, care ducea în jos, tot mai jos, sub nivelul mării înseși, ajungînd pînă la urmă la o scară în spirală, strălucitoare, care-și croia drum prin întunericul absolut. După ce am coborît vreo douăzeci de trepte, fratele meu zise:

— Dă-o naibii! și pășind alături de scară, începu să înoate în jos, pe lîngă ea.

— E mai rapid astfel, mă lămurii Moire.

— Și pînă jos drumul e lung, spuse Deirdre care cunoștea distanța corespunzătoare din Amber.

Așa încît am pășit cu toții pe lîngă scară și am început să înotăm în jos, prin întuneric, fără să ne depărtăm de scara strălucitoare.

Ne-au trebuit aproape zece minute să ajungem în afund, dar, cînd tălpile noastre atinseră podeaua, am rămas drepți, fără nici o tendință de a ne înclina. În jurul nostru era lumină, aruncată de cele cîteva făclii din nișele din zid.

— De ce partea asta a oceanului, ca dublură a Amberului, e atît de diferită de oricare alte ape? am întrebat.

— De-aia! trînti Deirdre, răspuns care avu darul să mă irite.

Ne aflam într-o cavernă gigantică, din care porneau tune-uri în toate direcțiile. Ne-am îndreptat spre unul dintre ele.

După ce am mers prin el un timp care mi s-a părut îngrozitor de lung, am ajuns într-o zonă în care se formau pasaje laterale, dintre care unele aveau uși sau grătare în dreptul intrării, iar altele nu.

La al șaptelea pasaj ne-am oprit. Era blocat de o imensă ușă gri, făcută dintr-un fel de substanță asemănătoare cu ardezia, întărită cu metal, de două ori mai înaltă decât mine. Văzînd-o, mi-am amintit ceva despre dimensiunea Tritonilor. Apoi Moire îmi furisă un zîmbet, și scoase o cheie mare de pe un inel pe care-l avea la centură și o introduse în lacăt.

Nu izbuti să-l deschidă, totuși. Poate că obiectul nu fusese folosit de multă vreme.

Random mormăi ceva și o dădu la o parte pe Moire.

Luă cheia în mîna dreaptă și răsuci.

Se auzi un declic.

Lacătul se deschise, el împinse ușa cu piciorul și pătrunserăm înăuntru.

Într-o încăpere de mărimea unei săli de bal se afla Modelul. Podeaua era neagră și arăta netedă ca sticla. Acolo se afla Modelul.

Strălucea ca un foc rece, ceea ce și era de fapt, pîlpîia, făcînd ca întreaga încăpere să pară imaterială. Era o schiță elaborată cu grijă, o schiță incandescentă, alcătuită în principal din curbe, deși mai erau și cîteva linii drepte în apropierea centrului. Îmi amintea de o variantă fantastic de complicată și la scară mare a uneia din acele scheme pe care le faci cu creionul (sau cu pixul, după caz) pentru a arăta cum se ajunge sau se pleacă dintr-un anumit loc. Aproape că puteam vedea cuvintele „por-niți de aici“, scrise undeva, în spate. Întreaga alcătuire avea poate nouăzeci de metri în mijloc, unde era mai îngust, și aproape o sută patruzeci de metri în lungime.

Un clopoțel răsună într-un cotlon al creierului, apoi am simțit vibrația. Mintea mea se opuse atingerii ei. Da, dacă eram un prinț din Amber, atunci undeva în sîngele meu, în sistemul meu nervos, în gene, acest model trebuia să fie înregistrat, și asta însemna că puteam acționa așa cum se cuvenea, adică puteam trece prin încercarea blestemată.

— Ce mi-aș mai dori o țigară, am spus, și fetele chicotiră, poate prea pripit și prea strident.

Random mă prinse de braț.

— E un calvar, dar nu imposibil de depășit, altfel n-am fi aici. Ia-o încet și nu-ți abate atenția. Nu intra în panică atunci când vei vedea ploaia de scînteii care se va produce la fiecare pas. Nu-ți va face nici un rău. Vei simți un curent slab care va trece prin tine tot timpul, și după o vreme o să te simți ca drogat. Dar nu-ți pierde concentrarea, și nu uita — continuă să mergi! Nu te opri, orice s-ar întîmpla, și nu te abate din drum, altfel vei muri.

Am mers tot timpul cît a vorbit. Ne țineam aproape de zidul din dreapta, ocolind Modelul, și ne îndreptam spre capătul îndepărtat al încăperii. Fetele ne urmau.

— Am încercat s-o trag de limbă în legătură cu ce plănuiește pentru tine, i-am șoptit. N-a ținut.

— Îmi închipuiam că ai s-o faci. Nu te îngrijora. Pot rezista un an, și poate ăștia mă lasă să plec mai devreme — dacă izbutesc să-i scot destul din sărute.

— Fata pe care vrea să ți-o pună în brațe se numește Vialle. E oarbă.

— Bună, spuse el. Bună glumă!

— Îți amintești de regența despre care am vorbit?

— Mda.

— Atunci poartă-te frumos cu ea, rămîi tot anul, și eu voi fi generos.

În prima clipă nu avu nici o reacție.

Apoi mă prinse de braț.

— E-o prietenă de-a ta, hm? chicoti. Cum e?

— Batem palma? am spus răspicat.

— O batem.

Apoi ne-am oprit în locul unde începea Modelul, aproape de colțul camerei.

Am pășit înainte și am privit șirul focurilor întrepătrunse, care începea aproape de locul unde-mi plasasem piciorul drept. Modelul era singura sursă de lumină din încăpere. Apele erau reci în jurul meu.

Primul pas l-am făcut cu piciorul stîng. De jur-împrejur scînteii alb-albastre. Apoi am pus piciorul drept, și am simțit curentul de care vorbea Random. Am făcut încă un pas.

Atunci trosni ceva și am simțit cum părul mi se ridică măciucă. Am mai făcut un pas.

Apoi șirul focurilor începu să o ia brusc înapoi. Am mai făcut zece pași și am început să simt o oarecare rezistență la înaintare. Era ca și cum o barieră neagră s-ar fi înălțat înaintea mea, făcută dintr-o substanță care mă împingea înapoi la fiecare pas.

Nu m-am dat bătut. Era Primul Văl, mi-am amintit deodată.

Dacă reușeam să trec dincolo de el însemna o Realizare, un semn bun, demonstra că, într-adevăr, eram o parte din Model. Fiecare ridicare și coborîre a piciorului era un efort teribil, iar din păr îmi săreau scînteii.

M-am concentrat asupra liniei de foc. Mergeam respirînd cu greutate.

Deodată, presiunea scăzu. Vălul se dădu la o parte dinaintea mea, la fel de brusc cum apăruse. Izbutisem să trec de el, reușisem.

Cîștigasem o bucată din mine.

Am văzut pieile pergamentoase și oasele noduroase, ca alemortilor de la Auschwitz. Fusesem prezent la Nürnberg, știam asta. Am auzit vocea lui Stephen Spender recitînd *Viena**, am văzut-o pe Mutter Courage traversînd scena la premiera unei piese de Brecht. Am văzut rachetele țîșnind din locurile blindate, Peenemünde, Vandenberg, Kennedy, Kîzîl-Kum în Kazahstan, și am atins cu mîinile mele Zidul Chinezesc. Am băut bere și vin, și Shaxpur** spunea că e beat și vrea să vomite. Am intrat în pădurile verzi ale Rezervației de Vest*** și am scalpat trei oameni într-o zi. Am fredonat o melodie în timp ce mărșăluiam și a plăcut oamenilor. A devenit *Auprès de ma*

* Stephen Spender (1909-1995), poet, romancier și eseist englez; poemul „Viena” a apărut în 1934 și are ca temă revolta socialiștilor vienezi (n. red.).

** Shaxpur — William Shakespeare (1564-1616), poet și dramaturg englez, considerat cel mai mare scriitor de limbă engleză (n. red.).

*** Teritoriu disputat de statul Connecticut în Teritoriile de Vest (regiune guvernamentală a SUA, în secolul 18), situat în prezent în statul Ohio (n. red.).

*Blonde**. Mi-aminteam, mi-aminteam... viața mea în lumea Umbrelor pe care locuitorii ei o numeau Pămîntul. Încă trei pași, și aveam în mîna o spadă însîngerată și am văzut trei oameni morți și calul meu pe care fugisem din mijlocul Revoluției Franceze. Și multe, multe încă, înapoi la...

Am mai făcut un pas.

Înapoi la...

Morți. Erau pretutindeni în jurul meu. Era o duhoare cumplită — mirosul cărnii putrezite — și am auzit urletele unui cîine care era omorît în bătaie. Valuri de fum negru umpleau cerul și un vînt înghețat bătea în jurul meu, purtînd mici picături de ploaie. Gîtul mi-era uscat, mîinile îmi tremurau și capul mi-era în flăcări. Mă clătinam pe picioare, vedeam totul prin ceața febrei care mă ardea. Rigolele erau pline de gunoi și pisici moarte și excremente golite din țucale. Zdrăngănind și sunînd din clopot, trenul morții gonia ca un tunet, împroșcîndu-mă cu noroi și apă rece.

Nu știu exact cît am rătăcit pînă cînd o femeie m-a înșfăcat de braț și am văzut inelul cu Craniul Morții pe degetul ei. M-a condus la ea în cameră, dar acolo a descoperit că n-am bani și că eram incoerent. O umbră de groază a trecut pe chipul ei boit, ștergîndu-i zîmbetul de pe buzele strălucitoare, și femeia a fugit, iar eu m-am prăbușit pe patul ei.

Mai tîrziu — iarăși, nu știu cît de tîrziu — un bărbat solid, pește femeii, a apărut și m-a pocnit peste față, ridicîndu-mă în picioare. M-am prins de brațul lui drept și am rămas agățat de el. Pe jumătate cărat, pe jumătate împins, m-a dus către ușă.

Cînd mi-am dat seama că vrea să mă arunce afară, în frig, mi-am întetit strînsoarea ca să mă opun. L-am apucat cu toată forța care-mi mai rămăsese, murmurînd rugi doar pe jumătate inteligibile.

Apoi, cu ochii înlăcrimați și plini de sudoare, i-am văzut fața uluită și am auzit un urlet ieșindu-i printre dinții încleștați.

Strîngîndu-l, îi frînsesem osul brațului.

M-a împins cu brațul stîng și a căzut în genunchi, plîngînd. M-am așezat pe podea, iar mintea mi s-a limpezit pentru o clipă.

* Cîntec datînd din Franța secolului al XVIII-lea (n. red.).

— Am... să... rămîn aici, am spus, pînă o să mă simt mai bine. Ieși afară. Dacă te întorci — te omor!

— Ești bolnav de ciumă! a strigat el. Mîine vor veni după oasele tale! și-apoi a scuipat, s-a ridicat în picioare și a ieșit clătînîndu-se.

Am reușit să ajung pînă la ușă și am zăvorît-o. Apoi m-am tîrît înapoi în pat și am adormit.

Dacă au venit a doua zi după oasele mele, au fost dezamăgiți. Pentru că, poate zece ore mai tîrziu, în mijlocul nopții, m-am trezit scaldat în sudori reci și mi-am dat seama că febra trecuse. Eram slăbit, dar încă lucid.

Mi-am dat seama că supraviețuisem ciumei.

Am luat o mantie pe care am găsit-o în șifonier și ceva bani pe care i-am găsit într-un sertar.

Apoi, m-am întors în Londra și în Noapte, în anul ciumei*, căutînd ceva...

Nu-mi aminteam cine eram sau ce făceam acolo.

Așa începuse.

Acum mă aflu în Model, iar scînteile luceau încontinuu la picioarele mele, ajungînd la înălțimea genunchilor. Nu mai știam în ce direcție să mă îndrept, nici unde se aflau Random, Deirdre și Moire. Curenții treceau prin mine și parcă globii oculari îmi vibrau. Apoi, am simțit o amorteală în obraji și o răceală în ceafă. Mi-am încheștat dinții ca să nu clănțane.

Nu accidentul de mașină îmi provocase amnezia. Fusesem cu memoria incompletă încă din timpul domniei reginei Elisabeta I. Flora trăsesese, probabil, concluzia că accidentul recent mă restabilise. Cunoștea starea mea. Mi-a venit brusc ideea că ea se afla pe acel Pămînt al Umbrei mai ales ca să mă țină sub observație.

Încă din secolul al XVI-lea, atunci?

Asta n-o puteam ști. Aveam să aflu, totuși.

Am mai făcut repede șase pași, atingînd capătul unei arcade și ajungînd la locul unde începea o linie dreaptă.

* Ciuma londoneză, epidemie de ciumă bubonică ce a izbucnit în Londra în 1665 și care se estimează că s-a soldat cu peste 100.000 de victime (n. red.).

Am pus piciorul pe ea și, cu fiecare pas, în fața mea se înălța o nouă barieră. Era Cel de-al Doilea Văl.

Apăru apoi o cotitură în unghi drept, apoi alta, apoi alta...

Eram un prinț din Amber. Era adevărat. Am fost cincisprezece frați și au murit șase. Au fost opt surori, și au murit două, poate chiar patru. Am petrecut o mare parte din viață rătăcind prin Umbră, sau în propriile noastre universuri. E o chestiune teoretică, deși valabilă din punct de vedere filozofic, dacă cineva cu putere asupra Umbrei poate să-și creeze propriul univers. Oricare ar fi răspunsul final, din punct de vedere practic e posibil.

Apăru o nouă curbă, și era ca și cum aș fi mers prin clei, atât de încet mă mișcam de-a lungul ei.

Unu, doi, trei, patru... ridicam cizmele în flăcări și apoi le lăsam jos.

Capul îmi zvîcnea și-mi simțeam inima ca și cum ar fi fost sfîșiată în bucăți.

Amber!

Înaintarea deveni iarăși mai ușoară când mi-am amintit de Amber.

Amber era cea mai măreață cetate care existase și avea să existe vreodată. Amber a existat dintotdeauna și avea să existe veșnic, și orice altă cetate, de oriunde, orice altă cetate care a existat nu a fost decît o reflectare a umbrei unui anumit fragment din Amber. Amber, Amber, Amber... Îmi amintesc de tine. Nu te voi mai uita niciodată. Cred că, undeva în adîncul meu, nu te-am uitat niciodată de-a lungul secolelor în care am rătăcit în Umbra Pămînt, pentru că, adesea, noaptea, visele îmi erau tulburate de imaginile turlelor tale verzi și aurii și de terasele tale mari. Îmi amintesc de falezele tale largi și de platformele cu flori, aurii și roșii. Îmi amintesc dulceața aromelor tale, templele, plantele și plăcerile pe care le adăpostești și le-ai adăpostit dintotdeauna. Amber, cetate nemuritoare, după care s-au luat toate celelalte cetăți. Nu te pot uita, chiar și acum, așa cum nu pot uita ziua aceea din Modelul din Rebma, când mi-am amintit de tine în zidurile tale reflectate, împrăștiat de prînzul înainte de care fusesem atât de înfometat, după dragostea cu Moire, dar nimic nu se poate compara cu plăcerea și dragostea de a-mi reaminti de tine; și chiar și acum, cînd stau și contemplan Curțile Haosului și spun această

poveste singurei ființe prezente care mă ascultă și poate o va repeta, ca să nu moară după ce am murit eu, chiar și acum îmi amintesc de tine cu dragoste, cetate pentru care m-am născut să-i fiu stăpîn...

Încă zece pași, apoi un filigran rotitor de foc mă cuprinse. Am trecut prin el și transpirația dispărea în apă de îndată ce apărea.

Era înșelător ce se petrecea în jurul meu, al dracului de înșelător, și parcă apa din încăpere se transformase brusc în curenți puternici care amenințau să mă abată din Model. M-am luptat, încercînd să le rezist. Instinctiv, am știut că părăsirea Modelului înainte de limită înseamnă moartea mea. Nu îndrăzneam să-mi dezlipesc ochii de locurile luminoase din fața mea ca să văd cît de departe ajunsesem și cît mai aveam încă de mers.

Curenții se liniștiră și îmi reveniră alte amintiri, amintiri din viața mea ca prinț din Amber... Nu, nu sînt ale voastre, sînt ale mele, unele brutale și crude, altele poate nobile — amintiri din copilăria mea în marele palat din Amber, cu marele stindard al tatălui meu, Oberon, fluturînd deasupra, un inorog alb, furios, întors spre dreapta.

Random reușise să treacă prin Model. Chiar și Deirdre reușise. De aceea eu, Corwin, o să reușesc, indiferent de obstacole.

Am ieșit din filigran și am pornit de-a lungul Marii Curbe. Forțele care modelau universul s-au năpustit asupra-mi și m-au făcut după chipul și asemănarea lor.

Totuși, aveam un avantaj față de oricare altă persoană care-ar fi încercat să treacă pe-aici. Știam că o mai făcusem înainte, deci știam că pot reuși. Asta m-a ajutat să înving spaimele care mă cuprindeau ca niște nori negri și care dispăruseră numai pentru a reveni cu și mai multă forță. Treceam prin Model și-mi aminteam totul, îmi aminteam zilele de dinaintea secolelor pe care le petrecusem pe Umbra Pămînt și-mi aminteam alte locuri ale Umbrei, multe dintre ele deosebite și dragi mie, și unul anume pe care-l iubeam cel mai mult dintre toate, în afară de Amber.

Am mai parcurs trei curbe, o linie dreaptă și o serie de arce ascuțite, și aveam încă o dată conștiința unui lucru pe care, de fapt, nu-l pierdusem niciodată: puterea mea asupra Umbrelor.

Zece cotituri care mă ametiră, încă un arc scurt, o linie dreaptă și Ultimul Văl.

Deplasarea era un chin. Totul încerca să mă abată din drum. Apele erau când reci, când fierbinți. Mi se părea că mă împiedică în mod continuu. M-am opus, punînd un picior înaintea altuia. Scînteile se înălțau deja pînă la talie, apoi pînă la piept, pînă la umeri. Îmi intrau în ochi. Erau peste tot în jurul meu. De-abia mai puteam zări Modelul.

Apoi o curbă strînsă, care se termina în beznă.

Unu, doi... Ultimul pas era ca și cum ai fi încercat să treci printr-un zid de beton.

Am reușit.

Apoi m-am răsucit lent și am privit traseul pe care-l parcurseam. Nu-mi puteam îngădui slăbiciunea de a cădea în genunchi. Eram prinț de Amber și, pe Dumnezeu, nimic nu mă putea umili în prezența nobililor! Nici măcar Modelul!

M-am îndreptat încrezător spre ceea ce mi se părea a fi direcția cea bună. Dacă puteam fi văzut foarte limpede sau nu, asta era o altă problemă.

Atunci am stat în loc o clipă și m-am gîndit.

Cunoșteam puterea Modelului. A mă reîntoarce nu era deloc greu.

Dar de ce să-mi fac probleme?

Îmi lipsea pachetul de cărți, dar puterea Modelului îmi putea folosi la fel de bine...

Eram așteptat de fratele meu și de sora mea și de Moire, cea cu coapsele ca niște coloane de marmură.

Deirdre se putea descurca și singură de-acum încolo — în fond, noi îi salvaserăm viața. Nu mă simțeam obligat să continui s-o protejez zi de zi. Random era blocat în Rebma pentru un an, doar dacă nu cumva avea destul curaj să fugă și să treacă prin Model către acest centru de forță liniștit și astfel să scape. Cît despre Moire, mi-a părut bine de cunoștință și poate o voi mai întîlni într-o bună zi, și asta era tot. Am închis ochii și am înclinat capul.

Dar, înainte de a-i închide, am apucat totuși să văd o umbră fugară.

Random? Încerca oare să treacă? Oricum, n-ar fi știut încotro mă îndreptasem. Nimeni n-avea cum să știe.

Am deschis ochii: mă aflu acum în centrul aceleiași Model, inversat.

Mi-era frig și eram îngrozitor de obosit, dar eram în Amber — în încăperea reală, pentru că cea din care plecasem era doar o imagine reflectată. Pornind din Model, mă puteam transfera în Amber în orice punct doream.

Întoarcerea ar fi fost totuși o problemă.

Așa încît am stat acolo, cîntărind lucrurile și chibzuind.

Dacă Eric luase apartamentul regal, însemna că-l puteam găsi acolo. Sau, poate, în sala tronului. Numai că, în cazul ăsta, trebuia să-mi găsesc singur calea înapoi spre punctul de forță, trebuia să trec din nou prin Model pentru a ajunge în punctul de ieșire.

M-am transferat într-o ascunzătoare în palat, pe care o știam. Era o cămăruță fără ferestre, în care picura puțină lumină prin fantele de observație tăiate undeva deasupra. Am zăvorît panoul glisant în interior, am șters de praf o laviță de lemn așezată lângă zid, am întins mantia și m-am pus să trag un pui de somn. Dacă cineva și-ar fi croit drum bîjbîind pe deasupra, l-aș fi auzit cu mult înainte de a ajunge la mine.

Am adormit.

*

* *

După un timp, m-am trezit. M-am ridicat, mi-am scuturat mantia și am îmbrăcat-o. Apoi am început să urc scările care duceau în palat.

Știam unde mă aflu, etajul al treilea, după însemnele de pe ziduri.

Am sărit pe un mic palier și am căutat gaura cheii. Am găsit-o și am privit prin ea. Nimeni. Biblioteca era pustie. Așa că am împins panoul glisant și am intrat.

Din prima clipă am fost izbit de numărul mare de cărți. Întotdeauna pățesc așa. Am examinat totul, inclusiv vitrinele, și, în cele din urmă, m-am îndreptat spre locul în care se afla o casetă de cristal care conținea tot ceea ce e legat de o reuniune de familie — gluma îmi aparține! Adică patru pachete de cărți ale familiei. Trebuia să găsesc o modalitate de a obține unul

dintre pachete fără să întrerup sistemul de alarmă care îmi stătea în cale.

După zece minute am reușit să iau pachetul dorit. A fost destul de complicat. Apoi, cu pachetul în mână, am găsit un loc confortabil unde să mă pot așeza să-l cercetez.

Cărțile erau exact ca acelea ale Florei și reci la atingere. Acum știam de ce.

Le-am amestecat și le-am înșirat în fața mea, așa cum trebuie. Apoi am citit în ele și am văzut că se anunțau clipe grele pentru întreaga familie, după care le-am strâns la loc.

În afară de una.

Era cea care-l înfățișa pe fratele meu, Bleys.

Pe celelalte le-am pus în caseta lor, iar pe aceasta la centură. Apoi l-am examinat pe Bleys.

În clipa aceea se auzi un scrîșnet în lacătul de la ușa bibliotecii. Ce puteam face? Am scos puțin spada din teacă și am așteptat. M-am lăsat în jos, în spatele biroului.

Trăgînd cu coada ochiului, am văzut că intrase un tip numit Dik, care venise evident să deretice, să golească scrumierele și coșurile de hîrtii și să șteargă praful de pe rafturi.

Pentru că ar fi fost înjositor să mă descopere, m-am ridicat și am spus:

— Bună, Dik. Mă mai ții minte?

Fața îi trecu prin toate culorile, se răsuci pe jumătate, apoi spuse:

— Desigur, domnule. Cum aș putea să vă uit?

— Cred că ar fi posibil, după atîta vreme.

— Niciodată, Lord Corwin, răspunse.

— Cred că mă aflu aici fără permisiune oficială și sînt într-un fel de cercetare ilicită, am zis. Dar dacă lui Eric n-o să-i placă atunci cînd îi vei spune că m-ai văzut, te rog explică-i faptul că îmi exercitam pur și simplu drepturile, și că oricum o să mă vadă personal cît de curînd.

— Așa am să fac, milord, spuse, înclinînd din cap.

— Stai cu mine o clipă, prietene Dik, și-o să-ți spun mai multe.

Omul se supuse.

— A fost o vreme — m-am adresat acelui chip antic — cînd s-a crezut că am plecat de-a binelea și că am abandonat totul. Din moment ce încă mai trăiesc și din moment ce sînt în depline

facultăți mintale, mă tem că va trebui să înfrunt pretenția lui Eric la tronul din Amber. Deși nu e o chestiune care se poate rezolva ușor, pentru că nu e el primul născut, iar eu nu cred că se va bucura de sprijinul poporului în cazul în care ar fi vizat altcineva. Iată de ce, printre alte motive — cele mai multe dintre ele personale — îl voi înfrunta. Încă nu m-am hotărât cum, nici pe ce teme, dar, pe Dumnezeuul meu, merită să încerc! Spune-i asta. Dacă vrea să mă caute, spune-i că locuiesc printre Umbre, de data asta altele. O să înțeleagă ce am vrut să spun. Nu voi putea fi distrus cu ușurință, pentru că mă voi păzi cel puțin la fel de bine cum se păzește el aici. Îl voi înfrunta și nu voi înceta să fac asta pînă cînd unul dintre noi va fi mort. Ce-ai de spus, bătrîne servitor?

El îmi luă mîna și mi-o sărută.

— Slavă ție, Corwin, Lord al Amberului, spuse, și în ochi îi luci o lacrimă.

Atunci ușa bubui în spatele lui și se deschise.

În prag apără Eric.

— Salut, am spus, ridicîndu-mă și vorbind pe un ton cît mai antipatic cu putință. Nu mă așteptam să intri atît de repede în joc. Cum merge treaba în Amber?

Făcu ochii mari de uluială și vocea îi era plină de ceea ce se numește sarcasm — nu găsesc un termen mai potrivit — atunci cînd îmi răspunse:

— Bine, dacă e vorba de treabă, Corwin. Și prost, din alte puncte de vedere.

— Păcat, l-am compătimit eu, și cum am putea pune lucrurile la punct?

— Știu o cale, spuse și privi spre Dik, care plecă imediat, închizînd ușa în urma lui. Am auzit *declicul* încuietorii.

Eric pipăi mînerul spadei de la brîu.

— Vrei tronul, spuse.

— Nu toți vrem asta?

— Așa cred, spuse cu un oftat. Un cap încoronat nu știe *tihna*^{*}, dar asta nu ușurează situația. Nu știu de ce sîntem siliți

* Replică din piesa „Henric al IV-lea, partea a II-a” de William Shakespeare, trad. Leon Levițchi, 1957, Ed. de Stat pentru Literatură și Artă (n. red.).

să luptăm pentru poziția asta ridicolă. Dar sînt nevoit să-ți amintesc că te-am învins de două ori, crutîndu-ți plin de mărînimie viața, ultima dată în lumea Umbrei.

— N-ai fost chiar atît de mărînimos. Știi unde m-ai părăsit, m-ai lăsat să mor de ciumă. Prima dată, dacă țin bine minte, a fost mai mult un meci egal.

— Atunci e numai între noi doi de data asta, Corwin. Sînt fratele tău mai mare și mai bun. Dacă vrei să luptăm, n-am nimic împotriva. Ucide-mă și tronul va fi al tău. Încearcă! Deși nu cred c-o să poți izbîndi. Și mi-ar plăcea să renunți la pretenția ta chiar acum. Hai! Să vedem ce-ai învățat pe Umbra Pămînt!

Avea deja spada în mîină, cum și eu o aveam pe a mea. Am ieșit de după birou.

— Cît tupeu poți să ai, i-am spus. Ce te face să fii mai presus decît noi și mai potrivit să conduci?

— Faptul că am reușit să cuceresc tronul, răspunse. Încearcă să-l iei.

Am pornit la luptă.

Am încercat o lovitură la cap, pe care a parat-o; am parat și eu riposta lui spre inima mea și am încercat să-l tai la încheietură.

A parat și asta, și a aruncat spre mine un scăunel care era între noi. L-am evitat, încercînd să-l îndrept în direcția feței lui cu degetul mare de la piciorul drept, dar am ratat și m-a atacat din nou.

Am încercat un atac elegant pe care-l învățasem în Franța, care presupunea atac, fentă în *quartă*, fentă în *sixtă* și fandare terminată printr-un atac la încheietură.

L-am crestat și sîngele începu să curgă.

— Ah, frate blestemat! icni, bătînd în retragere. Umblă vorba că și Random te însoțește.

— E-adevărat, am spus. Sîntem mai mulți împotriva ta.

Și-atunci fandă și mă sili să bat în retragere, iar eu am simțit deodată că, în ciuda efortului meu, el încă era mai bun ca mine. Era poate unul dintre cei mai mari spadasini pe care-i înfruntasem vreodată. Am avut brusc sentimentul că n-o să-l pot înfrînge, și param ca un nebun și mă retrăgeam în același fel în care mă ataca el, pas cu pas. Amîndoi petrecusem secole

sub bagheta celor mai mari maestri spadasini. Cel mai mare încă în viață, știam, era fratele Benedict, și nu se afla aici ca să dea o mână de ajutor, într-un fel sau altul. Așa că am înhățat obiectele de pe birou cu mâna stîngă și le-am azvîrlit înspre Eric. Dar el le evita pe toate și ataca în forță, iar eu mă deplasam spre stînga lui și tot așa, dar nu puteam îndepărta vîrfurile spadei lui de ochiul meu stîng. Și mi-era frică. Era magnific tipul. Dacă nu l-aș fi urît atît, i-aș fi aplaudat performanța.

Continuam să mă retrag, năpădit de groază și de recunoașterea faptului că știam că *încă* nu-l pot învinge. În materie de spadă era mai bun ca mine. Blestemam în gînd, dar nu reușeam să fac nimic. Am încercat încă trei atacuri elaborate cu grijă, dar am fost respins de fiecare dată. Para și mă făcea să mă retrag în fața atacurilor lui.

Acum să nu mă înțelegeți greșit. Și eu sînt al naibii de bun. Numai că el părea a fi și mai bun.

Atunci am auzit larmă de pași în holul de-afară. Soseau servitorii lui Eric, și, dacă nu mă ucidea el înainte de sosirea lor, atunci nu aveam nici o îndoială că aveau să o facă ei — probabil cu o arbaletă.

Din încheietura dreaptă îi curgea sînge. Mîna îi era încă fermă, dar aveam sentimentul că, în alte împrejurări, chiar și luptînd defensiv, aș fi fost în stare să-l dobor, el fiind rănit și deci dezavantajat, și poate i-aș fi putut străpunge garda în momentul în care ar fi dat semne de slăbiciune.

Am înjurat printre dinți și el a izbucnit în rîs.

— A fost o nebunie din partea ta să vii aici, spuse.

Nu și-a dat seama ce făceam decît cînd a fost prea tîrziu. (În tot acest timp mă retrăsesem pînă cînd ajunsesem cu spatele în ușă. Era riscant, nelăsîndu-mi spațiu pentru retragere, dar era mai bine decît o moarte sigură.)

Cu mîna stîngă am reușit să o blochez. Era o ușă mare, grea, și cine voia să pătrundă trebuia acum s-o spargă. Asta mi-a mai dat cîteva minute de răgaz. Mi-a mai adus, în același timp, o rană în umăr, în urma unui atac pe care l-am putut para numai parțial, cînd lăsasem bara la ușă. Dar era umărul stîng. Brațul înarmat rămăsese intact.

Am zîmbit, ca să nu-l las să bănuiască nimic.

— Poate *tu* ai fost nebun cînd ai intrat *aici*, i-am spus. Te moleșești, știi? Și am încercat să atac — dur, rapid, răutăcios.

Pară, dar asta îl costă doi pași înapoi.

— Rana începe să te deranjeze, am adăugat. Brațul îți slăbește. Deja simți cum te părăsesc puterile...

— Tacă-ți gura! spuse, și mi-am dat seama că triumfasem asupra lui.

Era limpede că asta îmi mărea și mai mult șansele, drept care l-am înghesuit cît am putut de tare, fiind conștient că nu mai puteam ține pasul prea mult.

Dar Eric nu-și dădea seama de asta.

Plantasem semințele spaimei, iar el dădea înapoi în fața atacului meu brusc.

Se auzi o bătaie în ușă, dar o bună bucată de vreme n-aveam de ce să-mi fac griji pentru asta.

— O să te înving, Eric, am spus. Sînt mai puternic decît eram, și-ai încurcat-o, frate!

Am văzut frica apărîndu-i în ochi, răspîndindu-i-se pe chip, iar stilul i se schimbă la următorul atac. Începu o luptă complet defensivă, retrăgîndu-se în fața atacurilor mele. Eram convins că nu se prefăcea. Simțeam că-l păcălisem, pentru că întotdeauna el fusese mai bun decît mine. Dar dacă acest sentiment de inferioritate al meu nu fusese decît psihic? Dacă aproape mă bătusem singur cu atitudinea asta, pe care Eric o întreținuse? Dacă, de fapt, mă păcălisem singur în tot acest timp? Poate că eu chiar eram la fel de bun. Cu un straniu simțămînt de încredere în forțele mele, am încercat același atac pe care-l folosisem înainte și am reușit, lăsînd o nouă urmă de roșu pe antebrațul lui.

— Destul de mare prostia, Eric, să cazi pradă aceluiași truc de două ori la rînd.

Eric se dădu înapoi în spatele unui scaun și ne-am luptat pe deasupra lui un timp.

Zgomotele de la ușă încetară, iar vocile care întrebau ce se întîmplă tăcură.

— S-au dus după topoare, gîfii Eric. Vor fi aici într-o clipă. Nu trebuia să renunț la zîmbet. L-am păstrat și am spus:

— Le va trebui cîteva minute — ceea ce înseamnă mult mai mult decît am eu nevoie să isprăvesc treaba. Cu mare

greutate îți menții garda, iar sîngele continuă să curgă — privește!

— Tacă-ți gura!

— În clipa în care vor pătrunde, aici nu va mai fi decît un prinț de Amber, și acela nu vei fi tu!

Atunci, cu brațul stîng, mătură un șir de cărți de pe un raft, care mă lovira și căzură grămadă lîngă mine.

Nu profită însă de ocazie să atace, totuși. Fugi de-a lungul încăperii, apucînd un scăunel, pe care-l ținui în mîna stîngă.

Se retrase într-un colț, ținînd scăunelul și spada în fața sa.

În holul de afară se auziră pași repezi, după care se auziră topoarele izbind ușa.

— Haide! spuse Eric. Încearcă și învinge-mă acum!

— Ți-e frică! am spus.

Izbucni în rîs.

— Teoretic, răspunse el. Nu mă poți învinge înainte să spargă ușa, și-atunci pentru tine va fi sfîrșitul.

Nu-l puteam contrazice. Cîteva minute mai rezista el.

Am traversat rapid camera, spre peretele opus.

Cu mîna stîngă am împins panoul prin care intrasem.

— E-n regulă, am zis, se pare că vei rămîne în viață — pentru un timp. Ai baftă. Data viitoare cînd o să ne-ntîlnim, n-o să mai fie nimeni să te-ajute.

Scurpă și mă făcu în toate felurile, chiar punînd scaunul jos pentru a face un gest obscen în timp ce treceam prin panou și-l închideam în urma mea.

Se auzi un zgomot și douăzeci de centimentri de oțel luciră pe partea dinspre mine a panoului, după ce apucasem să-l închid. Aruncase cu spada după mine. Riscant, în caz că mă hotăram să mă întorc. Dar știa că n-o voi face, pentru că ușa mai avea puțin și ceda sub lovituri.

Am coborît treptele cît de repede puteam, către locul unde dormisem mai devreme. În timp ce făceam asta, m-am gîndit cît de mult mi se îmbunătățise îndemînarea în luptă. La început, fusesem înspăimîntat de omul care mă bătuse mai înainte. Acum însă mă gîndeam că probabil secolele petrecute pe Umbra Pămînt nu fuseseră o pierdere de vreme. Poate că, în realitate, mă perfecționasem în tot acest timp. Mă simțeam egalul lui Eric în materie de arme. Asta mă făcea să mă simt

bine. Dacă ne vom întâlni iar, lucru de care eram sigur, și nu va fi nici o altă intervenție din exterior — cine știe? Mi-aș fi încercat șansa, pînă la urmă. Întîlnirea de azi îl înspăimîntase. Eram sigur. Asta îi va înmuia mîna, îi va provoca ezitarea de care voi avea nevoie la următoarea ocazie.

Mi-am alungat gîndurile și am sărit ultimii patru metri îndoindu-mi genunchii la contactul cu solul. Aveam cinci minute avans față de urmăritorii mei, dar nu aveam nici o îndoială că îmi erau suficiente ca să scap.

Pentru că aveam cărțile la centură.

Am scos cartea cu Bleys și am privit-o. Umărul mă durea, dar am uitat de durere cînd mă cuprinse răceala.

Două erau căile prin care puteam pleca direct din Amber către Umbră...

Una era Modelul, rareori folosit în acest scop.

Cealaltă erau Atuurile, dacă aveai încredere într-un frate.

M-am gîndit la Bleys. Aproape că aveam încredere în el. *Era* fratele meu, dar avea necazuri și ajutorul meu îi putea fi de folos.

L-am privit: cu coroana de foc, îmbrăcat în roșu și portocaliu, cu o spadă în dreapta și un pahar de vin în stînga. Diavolul dansa în ochii săi albaștri, barba îi strălucea, iar desenul de pe spada lui, mi-am dat brusc seama, strălucea ca un fragment din Model. Inelele scăpărau. Bleys părea că se mișcă.

Contactul veni ca un vînt înghețat.

Figura de pe carte căpătă viață și-și schimbă poziția în acțiunea pe care o avea în clipa de față. Ochii lui nu priveau chiar spre mine, iar buzele i se mișcară.

— Cine e? spuseră buzele, și eu am auzit clar cuvintele.

— Corwin, am spus, și el întinse mîna stîngă, care nu mai avea pocalul în ea.

— Atunci vino la mine, dacă vrei!

Am întins mîna și degetele noastre s-au atins. Am făcut un pas.

Încă țineam cartea în mîna stîngă, dar Bleys și cu mine ne aflam acum împreună pe o stîncă; într-o parte se afla o prăpastie și în cealaltă o fortăreață. Deasupra noastră cerul avea culoarea focului.

— Te salut, Bleys, am spus băgînd cartea în centură, alături de celelalte. Mulțumesc pentru ajutor.

Brusc, m-am simțit slăbit și mi-am dat seama că sîngele continua să-mi curgă din umărul stîng.

— Ești rănit! exclamă Bleys, luîndu-mă pe după umeri, iar eu am încercat să încuviințez, dar am leșinat imediat.

Noaptea, tîrziu, eram la adăpost în fortăreață, tolănit într-un fotoliu mare, și beam whisky. Fumam, ne treceam sticla unul altuia și stăteam de vorbă .

— Deci chiar ai fost în Amber?

— Da, corect.

— Și l-ai rănit pe Eric în duel?

— Da.

— La naiba! Aș fi vrut să-l ucizi — apoi căzu pe gînduri. Ei bine, poate nu. Atunci ai fi pus mîna pe tron. Aș putea avea o șansă mai mare împotriva lui Eric decît împotriva ta. Nu-mi dau seama. Ce planuri ai?

Am hotărît să joc cîstit.

— Cu toții vrem tronul, am spus, deci n-avem nici un motiv să ne mințim unul pe altul. N-o să teucid pentru asta — ar fi o prostie — dar, pe de altă parte, nici n-o să renunț la pretenția mea doar pentru că mă bucur de ospitalitatea ta. Și lui Random i-ar plăcea, numai că el a cam ieșit din competiție. De multă vreme n-a mai auzit nimeni de Benedict. Gérard și Caine par a-l sprijini pe Eric mai mult decît a-și susține propriile pretenții. La fel, Julian. Mai rămîn Brand și surorile noastre. Nu știu ce naiba face acum Brand, dar știu că Deirdre n-are putere, doar dacă ea și Llewella nu pun ceva la cale în Rebma; iar Flora este omul lui Eric. Nu știu cum stă treaba cu Fiona.

— Deci mai rămînem noi, spuse Bleys turnînd încă un pahar. Da, ai dreptate, nu știu ce e în capul fiecăruia în clipa asta, dar pot evalua forțele rudelor noastre și cred că eu mă aflu în cea mai bună poziție. Ai făcut o alegere înțeleaptă venind la mine. Sprijină-mă, și-ți voi da o regentă.

— Fie-ți inima binecuvîntată, am rostit. Vom vedea.

Am sorbit din whisky.

— Ce altceva ar mai fi de făcut? întrebă, și mi-am dat seama că întrebarea e importantă.

— Trebuie să-mi fac o armată a mea, ca să asediez Amberul.

— Unde e armata ta, printre Umbre? se interesă el.

— Asta, firește, e treaba mea. Nu cred c-o să te înfrunt. Dacă e vorba de monarhi, mi-ar plăcea să te văd fie pe tine, pe mine, pe Gérard sau Benedict — dacă mai e în viață — pe tron.

— Ai fi de preferat tu, desigur.

— Desigur.

— Atunci s-a făcut. În cazul ăsta, putem acționa împreună, pînă una-alta.

— Și eu cred la fel, am încuviințat, altfel nu mi-aș fi lăsat soarta în mâinile tale.

Zîmbi în barbă.

— Aveai nevoie de cineva, spuse, și eu eram răul cel mai mic.

— E-adevărat, am aprobat.

— Mi-aș fi dorit să fie și Benedict aici. Mi-aș fi dorit ca Gérard să nu fi trădat.

— Dorințe, dorințe. Pune-ți dorința într-o mînă și altceva în cealaltă, strînge-le tare la un loc și vezi ce se-adevereste.

— Bine zis.

Am fumat un timp în tăcere.

— Cîtă încredere pot avea în tine? întrebă.

— La fel de multă cît pot avea și eu în tine.

— Atunci hai să facem un tîrg. Cîstit, te credeam mort de mulți ani. Nici nu mă gîndeam c-o să apari într-un moment crucial și să ai pretenția la tron. Dar te afli aici, și asta e! Hai să formăm o alianță — să ne unim forțele și să asediem Amberul! Cel care va supraviețui va urca pe tron. Dacă izbîndim amîndoi, ei bine — la dracu' — ne putem duela!

M-am gîndit la asta. Părea a fi cel mai bun tîrg pe care-l puteam încheia. Așa că am spus:

— Noaptea e un sfetnic bun. O să-ți spun dimineată, în regulă?

— În regulă.

Ne-am terminat băuturile și apoi am depănat amintiri. Umărul îmi zvîcnea puțin, dar whisky-ul mi-a fost de ajutor,

ca și balsamul pe care mi-l dăduse Bleys. După un timp, aproape că plîngeam unul pe umărul celuilalt.

Ce ciudat, îmi ziceam, să ai rude și totuși să n-ai, cîtă vreme viețile noastre ne-au purtat pe cărări separate. Doamne! Am vorbit cîte-n lună și-n stele, pînă cînd am obosit amîndoi. Atunci Bleys mă bîtu pe umărul sănătos și-mi spuse că începe să-l ajungă oboseala și că un servitor îmi va aduce a doua zi dimineată micul dejun. Am încuviințat, ne-am îmbrățișat și s-a retras.

M-am dus spre fereastră și, de la înălțimea aceea impresionantă, puteam vedea pînă departe în prăpastie.

Focurile de tabără de jos străluceau ca stelele. Erau cu miile. Puteam spune că Bleys își adunase o forță puternică și eram invidios. Dar, pe de altă parte, era un lucru bun. Dacă exista cineva care îl putea învinge pe Eric, acela era probabil Bleys. N-ar fi fost rău pentru Amber; atîta doar că preferam să fiu eu.

Apoi m-am uitat cu mai multă atenție și am văzut formele acelea stranii mișcîndu-se printre focuri. M-am întrebat, atunci, care era natura armatei lui.

Oricum, era mai mare decît a mea.

Am revenit la masă și mi-am turnat un ultim pahar.

Înainte de a-l sorbi, am aprins totuși o luminare. La lumina ei am scos pachetul de cărți pe care-l furasem.

Le-am înșirat înaintea mea și am dat peste cea care-l înfățișa pe Eric. Am pus-o în mijlocul mesei și pe celelalte le-am dat deoparte.

După un timp căpătă viață, și l-am văzut pe Eric în ținută de noapte și am auzit cuvintele:

— Cine e? — brațul îi era legat.

— Eu, am rostit. Corwin. Ce mai faci?

Începu să înjure, iar eu am izbucnit în rîs. Era un joc periculos și poate whisky-ul contribuise la asta, dar am continuat:

— Nu voiam să-ți spun decît că toate treburile mele merg bine. De asemeni, voiam să-ți spun că aveai dreptate cînd vorbeai despre greutățile domniei. O să te scutesc de ele cît de curînd. Așa că baftă! Frate! Ziua în care voi reveni în Amber va fi ziua în care vei muri! Gîndește-te numai că te-am avertizat — din moment ce ziua aceea nu e prea departe!

— Vino, îmi spuse, și-o să te ucid fără milă!

Ochii lui mă fixară și eram foarte aproape.

I-am făcut un gest obscen și mi-am trecut palma peste carte.

Era ca și când aș fi închis telefonul, și l-am amestecat pe Eric printre celelalte cărți.

Înainte de-a mă cuprinde somnul, am stat și m-am gândit la trupele lui Bleys, care ocupau defileul de jos, apoi m-am gândit la posibilitățile de apărare ale lui Eric.

N-o să fie ușor.

VI

Teritoriul era cunoscut sub numele de Avernus, iar trupele reunite nu erau formate din oameni în adevăratul sens al cuvântului. I-am revăzut a doua zi dimineață, mărșăluind în urma lui Bleys. Toți aveau peste doi metri, pielea foarte roșie și părul rar, ochii ca de pisică și câte șase degete la mâini și la picioare. Purtau haine care arătau la fel de fine ca mătasea, dar erau țesute din altă materie și cele mai multe dintre ele erau colorate în gri sau albastru. Fiecare purta două spade scurte, încovoiate la vîrf. Urechile le erau ascuțite, iar la degete aveau gheare.

Atmosfera era caldă, culorile tulburătoare și toți credeau că sîntem zei.

Bleys găsise un loc în care religia presupunea existența zeilor-frăți care arătau asemenea nouă și aveau necazurile lor. Invariabil, în termenii acestui *mythos*, un frate rău profita de putere și căuta să-i oprime pe frații cei buni. Și, firește, exista legenda unei Apocalipse în care urma ca ei să fie chemați să treacă de partea fraților buni care vor supraviețui.

Purtam brațul stîng într-o eșarfă neagră și-i priveam pe cei gata să moară.

M-am dus în fața unui ostaș, m-am uitat în sus spre el și l-am întrebat:

— Știi cine este Eric?

— Seniorul Răului, îmi răspunse.

Am încuviințat și am spus: „Foarte bine!“ și am trecut mai departe.

Bleys avea carne de tun la comandă.

— Cîți oameni numără armata ta? l-am întrebat.

— În jur de cincizeci de mii, răspunse.

— Îi respect pe toți aceia care sînt gata de Sacrificiul Suprem, i-am spus. Nu poți cuceri Amberul cu cincizeci de mii de oameni, chiar presupunînd că-i poți duce întregi pe toți la poalele Kolvirului — ceea ce este imposibil. E chiar o prostie să crezi că te poți folosi de acești amărîți împotriva cetății nemuritoare, cu săbiile lor de jucărie și toate celelalte.

— Știu, zise. Dar nu mă bazez numai pe ei.

— O să ai nevoie de mult mai mulți.

— Atunci cum sună trei nave — reprezentînd jumătate din flotele lui Caine și flotele lui Gérard la un loc?

— Tot nu e destul, și e un început timid.

— Știu. Pot însă să fac mai mult, spuse.

— Ei bine, ar fi de preferat să reunim forțe mai importante. Eric va sta în Amber și ne va uide cînd vom mărșălui printre Umbre. Cînd trupele care vor supraviețui vor ajunge, în sfîrșit, la poalele Kolvirului, le va decima acolo. Apoi va urma urcușul spre Amber. Cîte sute crezi că vor mai rămîne cînd vom ajunge la cetate? Atît cît să fie lichidate în cinci minute, aproape fără nici o pierdere pentru Eric. Dacă asta e tot ce ai mai bun, frate Bleys, am presimțiri rele în ceea ce privește expediția asta.

— Eric și-a anunțat încoronarea peste trei luni, spuse. Pînă atunci, îmi pot cel puțin tripla forțele. Poate voi avea chiar un sfert de milion de oșteni ai Umbrei, cu care să atac Amberul. Mai există și alte lumi ca aceasta, și voi ajunge acolo. Îmi voi aduna o forță de sfinți cruciați, cum n-a mai fost niciodată împotriva Amberului.

— Iar Eric va fi beneficiat de același timp pentru a-și întări mijloacele de apărare. Nu știu, Bleys... e aproape o sinucidere. Nu știam situația exactă cînd am venit aici...

— Și ce-ai adus cu tine? întrebă. Nimic! Umblă vorba că odată ai fost în fruntea unor trupe. Unde sînt?

Mi-am întors privirea de la el.

— Nu mai sînt, am spus. Sînt sigur.

— N-ai putea găsi o Umbră a Umbrei tale?

— Nici nu vreau să încerc, am spus. Îmi pare rău.

— Atunci cu ce-mi poți fi de folos?

— O să plec, i-am spus, dacă numai la asta te gîndești, dacă numai pentru asta m-ai vrut aici — mai multe trupuri...

— Așteaptă! strigă el. Am vorbit pripit. Nu mă pot lipsi de sfaturile tale, măcar atît. Rămîi cu mine, te rog. O să-mi cer chiar scuze.

— Nu e nevoie, am spus, știind ce înseamnă asta pentru un prinț din Amber. Voi rămîne. Cred că te pot ajuta.

— Bun! mă bătu el pe umărul sănătos.

— Și am să-ți fac rost și de mai mulți oșteni, am adăugat. N-ai teamă!

M-am ținut de cuvînt.

Am mers printre Umbre și am găsit o rasă de creaturi cu blană, negre și cu gheare și colți, destul de asemănătoare cu oamenii și cam la fel de inteligente ca un boboc de liceu — iertare, copii, dar vreau să spun că erau loiali, devotați, cinstiți și prea ușor de păcălit de nenorociți ca mine și frate-meu. Mă simteam ca un disc-jockey care satisface gusturile publicului.

Aproape o sută de mii de suflete ne venerau destul cît să plece la luptă pentru noi.

Impresionat, Bleys nu scoase un cuvînt. După o săptămînă, umărul mi se vindecase. După două luni, aveam sfertul nostru de milion de ostași și chiar mai mult.

— Corwin, Corwin! Ești totuși acel Corwin dintotdeauna! spuse el, iar eu am luat încă o gură de băutură.

Numai că aveam conștiința încărcată. Cea mai mare parte a acestor trupe erau destinate morții. Eu eram factorul responsabil de aproape tot ce se petrecea. Aveam remușcări, deși cunoșteam deosebirea dintre Umbră și Substanță. Fiecare moarte urma să fie o moarte reală; știam și asta.

În unele nopți, stăteam aplecat asupra cărților de joc. Atuurile lipsă reapăruseră în pachetul pe care-l aveam. Unul dintre ele era o imagine a Amberului însuși, și știam că mă poate duce înapoi în cetate. Celelalte erau ale rudelor noastre moarte sau dispărute. Iar unul era al Tatălui meu și am trecut repede peste el. Murise.

Am privit fiecare chip vreme îndelungată, gîndindu-mă ce cîștig aş putea avea de la fiecare. Am amestecat cărțile de mai multe ori și, de fiecare dată, ieșea un singur chip.

Numele lui era Caine.

Era îmbrăcat în satin verde și negru, și un tricorn negru cu un panas verde din pene care-i atîrna pe spate. La centură avea prins un stilet bătut în nestemate. Era întunecat.

— Caine! l-am strigat.

După un timp, veni un răspuns.

— Cine e? întrebă.

— Corwin, am spus.

— Corwin! E o glumă?

— Nu.

— Ce vrei?

— Ce ai?

— Doar știi asta, și ochii i se fixară asupra-mi, dar eu eram atent la mîna lui, aflată foarte aproape de stilet. Unde ești?

— Cu Bleys.

— Umbla zvonul că te-ai arătat de curînd prin Amber — și tocmai mă întrebam ce e cu bandajele de pe brațul lui Eric.

— Ai în fața ochilor răspunsul, am spus. Care-i prețul tău?

— Ce vrei să spui?

— Hai să vorbim cîstit și la obiect. Crezi că Bleys și cu mine îl putem învinge pe Eric?

— Nu, tocmai de-asta sînt de partea lui Eric. Și nici nu vreau să-mi vînd armada, dacă asta urmărești — și bănuiesc că exact asta vrei, nu?

Am zîmbit.

— Istet frate, i-am răspuns. Ei bine, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. Ne vedem în Amber — poate.

Am mișcat mîna, iar el a strigat:

— Așteaptă!

— De ce?

— Nici măcar nu-ți cunosc oferta.

— Ba da, am spus. Ai ghicit-o și nu te interesează.

— N-am spus asta. Numai că nu știu unde e dreptatea.

— Vrei să spui puterea.

— Bine, puterea. Ce-mi oferi?

Am mai vorbit aproape o oră, după care mărire nordice s-au deschis celor trei flote fantomă ale lui Bleys, care așteptau întări.

— Dacă eşuezi, vor fi trei decapitări în Amber, spuse Caine.

— Dar tu nu te-aştepti la asta, nu-i așa? am întrebat.

— Nu, cred că ori tu, ori Bleys veți urca pe tron în scurtă vreme. Voi fi încântat să-l slujesc pe învingător. Regenta aceea mi-ar plăcea. Deși încă mi-aș dori capul lui Random ca parte din preț.

— Nici vorbă, am spus. Rămîne cum ne-am înțeles, sau renunțăm.

— Rămîne.

Am zîmbit, mi-am pus palma pe carte și Caine dispăru. De Gérard urma să mă ocup a doua zi. Caine mă istovise. M-am băgat în pat și am adormit.

Cînd află despre ce e vorba, Gérard fu de acord cu acțiunea noastră. Și asta mai ales pentru că eu eram cel care-l rugase, iar pe Eric îl considera răul mai puțin puternic.

Am încheiat rapid tîrgul, promițîndu-i tot ce ceruse, mai ales că nu implica vreun cap.

Apoi am trecut din nou în revistă trupele și le-am spus mai multe despre Amber. În mod straniu, uriașii roșii și cei mărunți și păroși se înțelegeau ca frații.

Era trist și adevărat.

Noi eram zeii lor și gata.

Am văzut flota navigînd pe un ocean imens de culoarea singelui. M-am minunat. În lumile Umbrei prin care vor naviga, mulți vor dispărea.

M-am gîndit la trupele din Avernus și la recruții mei din locul numit Ri'ik. A lor era sarcina de a mărșălui către Pămînt și Amber.

Am amestecat cărțile și le-am răspîndit. Am ridicat-o pe cea numită Benedict. Am cercetat-o îndelung, dar n-am întîlnit decît răceala.

Apoi am luat-o pe cea numită Brand. Pentru un alt răstimp la fel de lung nu răzbătu din ea nimic altceva decât frigul.

Atunci se auzi un țipăt. Ceva îngrozitor, chinuitor.

— Ajutor! se auzi strigătul.

— Ce să fac? am întrebat.

— Cine e acolo? întrebă și i-am văzut trupul zvîrcolindu-se.

— Corwin.

— Eliberează-mă din locul ăsta, frate Corwin! Ca răsplată vei primi tot ce-ți dorești!

— Unde ești?

— Eu...

Și apoi veni un vârtej de lucruri pe care mintea mea refuza să le conceapă, și un alt țipăt, sfișietor, ca în agonie, sfîrșindu-se în tăcere.

Apoi răceala reveni.

M-am trezit tremurînd. De ce, nu știam.

Mi-am aprins o țigară și m-am dus la fereastră să privesc noaptea, lăsînd cărțile acolo unde căzuseră, pe masa din camera mea.

Stelele erau mici și acoperite de ceață. Nu recunoșteam nici o constelație. O lună mică și albastră apăru rapid în întuneric. Noaptea venise cu o răcoare bruscă, înghețată, făcîndu-mă să mă înfășor în mantie. Mi-am reamintit de iarna campaniei noastre dezastruoase din Rusia. Zei! Înghețasem, eram aproape mort! Și unde au dus toate astea?

La tronul din Amber, firește.

Căci asta era o justificare suficientă pentru orice.

Dar ce se întîmplase cu Brand? Unde era? Ce se-ntîmplase cu el, cine-i făcuse asta?

Răspunsuri? Nici unul.

Întrebările mă frământau, totuși, în timp ce priveam înspre cer și urmăream traseul discului albastru care cobora. Existau oare ceva ce-mi scăpa în toată povestea asta, vreun factor de care nu ținusem seama?

Nici un răspuns.

M-am așezat încă o dată la masă, luîndu-mi ceva de băut.

Am cotrobăit prin pachet și am dat peste cartea Tatei.

Oberon, Lord de Amber, stătea înaintea mea îmbrăcat în verde și auriu. Înalt, solid și îndesat, cu barba neagră presărată cu fire argintii, părul la fel. Inele verzi în monturi de aur și o spadă aurie. Cândva mi se păruse că nimic nu-l poate îndepărta pe nemuritorul senior de Amber de pe tronul său. Ce se petrecuse? Încă nu știam. Dar murise. Cum înfruntase tatăl meu sfârșitul?

Am privit și m-am concentrat.

Nimic, nimic...

Ceva?

Ceva.

Deodată am început să înregistrez o mișcare, foarte slabă, iar chipul de pe carte se transformă în umbra bărbatului care fusese.

— Tată? am întrebat.

Nimic.

— Tată?

— Da...

Foarte stins și îndepărtat, ca dintr-o scoică estompată de clipocitul monoton al apei.

— Unde ești? Ce s-a-ntîmplat?

— Eu...

Pauză lungă.

— Da? Sînt Corwin, fiul tău. Ce s-a petrecut în Amber de-ai dispărut?

— Mi-a sosit ceasul, spuse acum, cu o voce care părea și mai îndepărtată.

— Vrei să spui că ai abdicat? Nici unul dintre frații mei nu mi-a povestit, și n-am destulă încredere în ei ca să-i întreb. Eric stăpînește acum cetatea, iar Julian păzește Pădurea din Arden. Caine și Gérard își mențin controlul mărilor. Bleys vrea să-i înfrunte pe toți și eu m-am aliat cu el. Care sînt dorințele tale în legătură cu asta?

— Ești singurul... care... a întrebat, bolborosi el. Da...

— „Da“ — ce?

— Da, înfruntă-i...

— Dar tu? Cum te-aș putea ajuta?

— Eu sînt... dincolo de ajutor. Pune mîna pe tron...

— Eu? Sau Bleys și cu mine?

— Tu! spuse.

— Da?

— Ai binecuvîntarea mea... Cucerește tronul — și cît mai repede!

— De ce, Tată?

— Îmi pierd respirația... Cucerește-l!

Apoi dispăru.

Deci Tata trăia. Asta era interesant. Și-acum, ce era de făcut?

Am sorbit din băutură și am început să reflectez.

Deci trăia încă, undeva, și fusese rege în Amber. De ce plecase? Unde plecase? Ce fel de, care și cît? Și tot așa...

Cine putea ști? Eu, în nici un caz. Cel puțin deocamdată nu mai era nimic de spus.

Și totuși...

Nu-mi puteam opri gîndurile. Aș vrea să știți că Tata și cu mine nu ne-am înțeles niciodată prea bine. Nu l-am urît, ca Random sau ca unii dintre ceilalți. Dar eu, fără nici un dubiu, n-am avut nici un motiv să fiu atașat de el în mod deosebit. Fusese mare, fusese puternic, și fusese acolo. Asta-i tot. Reprezenta, de asemenea, cea mai mare parte a istoriei Amberului, așa cum o știam noi, iar istoria Amberului se întinde pe atîtea milenii încît nu se pot număra. Așa că voi ce-ați face în locul meu?

În ceea ce mă privește, mi-am isprăvit băutura și m-am dus să mă culc.

A doua zi dimineată am participat la o întîlnire cu echipa lui Bleys. Avea patru amirali, fiecare răspunzînd de aproape un sfert din flota lui, și o grămadă de ofițeri de armată. Cu toții erau vreo treizeci cu grade mari — mari și roșii, sau mici și păroși, după caz.

Întîlnirea a durat vreo patru ore, după care am mers cu toții la masă. S-a hotărît să atacăm peste trei zile. Deoarece se cerea unul de viță nobilă care să deschidă calea spre Amber,

urma ca eu să conduc flota la bordul navei-amiral, iar Bleys să-și conducă infanteria pe teritoriile Umbrei.

Nu-mi plăcea aranjamentul, și l-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi oferit să-i dau ajutor. Drept răspuns, mi s-au spus două lucruri: unu, dacă ar fi trebuit să meargă singur, ar fi condus flota și ar fi părăsit-o la mare distanță de țărm, întorcându-se cu un singur vas în Avernus și conducându-și infanteria la întâlnirea stabilă dinainte; și doi, ar fi căutat intenționat o Umbră în care s-ar fi ivit vreun frate care să-i dea ajutor.

A doua variantă m-a pus pe gânduri, deși știam că e vorba chiar de mine. Prima nu inspira nici un fel de încredere, deoarece flota ar fi fost prea departe în larg ca să poată primi vreun semnal de pe țărm, iar șansa de a rata întâlnirea — fiind vorba de o armată numeroasă — era prea mare, după părerea mea, pentru a lua în seamă planul său general.

Dar ca tactician l-am considerat întotdeauna strălucit, și când a desfășurat hărțile Amberului și ale împrejurimilor, pe care le desenase el însuși, și când a început să explice tacticile ce trebuiau folosite acolo, știam că e un prinț din Amber aproape neîntrecut în viclenie.

Singura problemă era că ne ridicam împotriva unui alt prinț din Amber, cineva care ocupa ceea ce, fără îndoială, reprezenta o poziție mai puternică. Eram îngrijorat, dar, avînd în vedere încoronarea iminentă, părea singura cale ce ni se oferă, și am hotărît să merg pînă la capăt. Dacă pierdeam, eram terminați; numai că el reprezenta cea mai mare amenințare posibilă la acea dată și avea un program ce putea fi realizat în timp, ceea ce eu nu aveam.

Așa că am mers în ținutul numit Avernus și am privit văile și defileele cețoase, craterele fumegînde, soarele strălucitor pe cerul dement, nopțile înghețate și zilele prea fierbinți, nenumăratele stînci și ridicături de nisip negru, animalele mici, dar periculoase și otrăvitoare, plantele purpurii, imense, ca niște cactuși moi; și, în după-amiaza celei de-a doua zile, când stăteam pe o stîncă privind spre mare sub un turn de nori purpurii învălmășiți, mi-am spus că locul ăsta îmi place și că,

dacă fiii lui vor pieri în războaiele zeilor, îi voi immortaliza într-o bună zi într-un cântec, dacă voi fi în stare.

Cu acest balsam blînd în minte, m-am alăturat flotei și am preluat comanda. Dacă vom izbîndi, vor fi trecuți pentru eternitate în galeria nemuritorilor.

Eram ghidul și deschizătorul drumului. M-am bucurat.

Am început să navigăm a doua zi, iar eu conduceam acțiunile de pe nava-amiral. Am intrat într-o furtună și, cînd am ieșit din ea, ne-am trezit mult mai aproape de destinația noastră. Am trecut printr-o bulboană enormă și ne-am descurcat de minune. Am trecut printr-un loc cu stînci la suprafață, iar nuanța apelor s-a adîncit după trecerea noastră. Culoarele lor începuseră să se apropie de cele ale Amberului. Dovadă că încă știam cum să procedez. Puteam influența soarta noastră în timp și spațiu. Puteam ajunge acasă. Acasă pentru mine, desigur.

Am trecut pe lîngă insule ciudate, unde păsări verzi croncăneau și gorile verzi atîrnau în copaci ca niște fructe, țopăiau, uneori sporovăiau, și aruncau cu bucăți de stînci în mare, încercînd, de fapt, să ne nimerească pe noi.

Am navigat adînc în mare, și apoi am îndreptat flota înapoi în direcția țărmului.

În acest timp, Bleys mărșăluia de-a lungul cîmpiilor Umbrelor. Simțeam că va izbuti, că va trece peste orice obstacol ridicat de Eric. Țineam legătura cu el prin intermediul cărților și aflam multe în urma acestor întîlniri. De pildă, zece mii de morți într-o bătălie cu centaurii, cinci mii pierduți într-un cutremur de proporții înfricoșătoare, o mie cinci sute de morți în urma unei ciume care a bîntuit taberele, nouăsprezece mii morți sau dispăruți în cursul unor acțiuni într-o junglă dintr-un loc pe care nu l-am recunoscut, cînd napalmul a căzut deasupra lor din niște *stranii obiecte care treceau pe deasupra bîzîind*, șase mii dezertori într-un loc care arăta ca raiul care le fusese promis, cinci sute dispăruți inexplicabil pe cînd traversau o întindere de nisip deasupra căreia s-a înălțat și a ars un nor ca o ciupercă, opt mii șase sute morți cînd se deplasau printr-o vale în care au apărut brusc mașinării de atac ce înaintau pe

șenile și scui-pau foc, opt sute bolnavi și abandonati, două sute morți din pricina unor inundații neașteptate, cincizeci și patru morți duelîndu-se între ei, trei sute morți după ce au mîncat niște fructe otrăvitoare, o mie uciși într-o enormă năvală a unor creaturi ca niște bivoli, șaptezeci și trei morți din cauza incendierii corturilor, o mie cinci sute luați de apele unor riuri ieșite din matcă, două mii uciși de vînturile care suflau de pe dealurile albastre.

Eram mulțumit că pierdusem doar o sută optzeci și șase de nave în acest timp.

Să dormi, dar cine știe? Să visezi! / Aici e greul.* Eric ne ucidea centimetru cu centimetru, oră de oră. Încoronarea lui urma să se petreacă peste doar cîteva săptămîni și, în mod evident, știa că venim să-l atacăm, pentru că muream pe capete.

Acum, se spune că numai un prinț din Amber poate merge printre Umbre, cu toate că, firește, el poate conduce pe cine vrea în aceste deplasări. Conduceam trupele noastre și le vedeam murind, dar despre Umbră trebuie să spun atît: există Umbră și există Substanță, și asta e rădăcina tuturor lucrurilor. Din Substanță e alcătuit numai Amberul, cetatea reală, de pe Pămîntul real, care include totul. Din Umbră, există o infinitate de lucruri. Toate posibilitățile există undeva ca o Umbră a realului. Amber, prin însăși existența sa, s-a răspîndit astfel în toate direcțiile. Și ce mai poate spune cineva dincolo de asta? Umbra se întinde din Amber în Haos, și aici toate lucrurile sînt posibile. Există doar trei căi de a o traversa, și fiecare dintre ele e dificilă.

Dacă cineva este prinț sau prințesă prin naștere, atunci se poate mișca liber, traversînd Umbrele, determinînd schimbarea mediului la trecerea sa pe acolo, pînă cînd capătă exact forma pe care o dorește, și atunci se oprește. Acea lume a Umbrei devine atunci a lui, exceptînd intruziunile familiei, și poate face cu ea ce vrea. Într-un asemenea loc am viețuit eu vreme de secole.

* Replică din piesa „Hamlet” de William Shakespeare, trad. Petru Dumitriu, 1959, Ed. de Stat pentru Literatură și Artă (n. red.).

A doua cale sînt cărțile, distribuite de Dworkin, Stăpîn al Generației, care le-a creat după chipurile noastre, pentru a ușura comunicarea între membrii familiei regale. Dworkin a fost bătrînul artist pentru care spațiul și perspectiva nu aveau însemnătate. El a creat familia Atuurilor, care îngăduie posesorului să intre în contact cu frații săi oriunde s-ar afla aceștia. Impresia mea era că felul în care fuseseră folosite pînă acum nu corespundea întocmai cu intențiile autorului.

Cea de-a treia era Modelul, elaborat tot de Dworkin, care putea fi traversat numai de membrii familiei noastre. Acesta îl iniția pe fiecare care-l traversa în sistemul cărților, iar în final îi dădea puterea de a păși printre Umbre.

Cărțile și Modelul dădeau posibilitatea transportului instantaneu din Substanță în Umbră. Cealaltă modalitate de a ajunge, mersul, era mai dificilă.

Știam ce făcuse Random ca să mă elibereze în lumea adevărată. Cînd eram în mașină, adăuga încontinuu, din memorie, tot ce-și reamintea despre Amber, eliminînd tot ceea ce nu îi era pe plac. Cînd totul a corespuns, a știut că sosiserăm. Nu era o scamatorie reală, pentru că, dacă ar fi știut ce trebuie făcut, oricine putea ajunge în propriul lui Amber. Chiar și acum, Bleys și cu mine puteam găsi Amberurile-Umbră, unde domneam fiecare dintre noi, și puteam să ne petrecem toată eternitatea stăpînind acolo. Dar, pentru noi, asta n-ar fi însemnat același lucru. Pentru nici unul dintre noi n-ar fi fost adevăratul Amber, cetatea în care ne născuserăm, cetatea după care toate celelalte își luaseră chipurile.

Așa încît am pornit pe calea cea mai grea, drumul prin Umbră, pentru invazia noastră asupra Amberului însuși. Oricine care cunoștea acest lucru și avea putere putea interpune obstacole. Eric procedase astfel, și acum le înfruntam murind. Ce avea să iasă din asta? Nimeni nu știa.

Dar dacă Eric ajungea să fie încoronat rege, faptul s-ar fi reflectat și ar fi influențat Umbra pretutindeni.

Toți frații supraviețuitori, noi, prinții din Amber, sînt sigur că ne-am fi simțit mult mai bine, fiecare în felul său, dacă am

fi căpătat acest statut și am fi lăsat apoi Umbrele să se prăbușească unde trebuie.

Am trecut pe lângă flotele-fantomă, vasele lui Gérard — Olandezii Zburători ai acestei lumi — acelei lumi, și am știut că ne apropiem. Le-am folosit drept puncte de reper.

În cea de-a opta zi a călătoriei noastre eram aproape de Amber. Atunci a izbucnit furtuna.

Marea s-a întunecat, norii s-au adunat deasupra, iar navele și-au încetinit înaintarea în liniștea ce a urmat. Soarele și-a ascuns fața — enormă, albastră — și am simțit că Eric ne găsisse în cele din urmă.

Apoi izbucniră vînturile, și — iertați-mi expresia — se sparseră de nava pe care mă aflam eu.

Eram aruncați de colo-colo de furtună și sfișiți de vînt, cum spune poetul, sau spunea. Am simțit că dau totul afară din mine cînd ne-au izbit primele talazuri. Eram azvîrliți dintr-o parte în alta ca niște zaruri într-o mîină gigantică. Eram purtați peste apele mării și prin apele din cer. Cerul devenise negru, iar lapovița se amesteca cu sforile sticloase din care se trăgeau clopotele trăznetelor. Întreaga lume părea că urlă. Eu sînt sigur c-am făcut-o. Mi-am croit drum de-a lungul punții mișcătoare pentru a înșfăca timona abandonată. M-am legat de suportul ei și m-am ținut tare. Eric se dezlănțuia în Amber, asta era al dracului de sigur.

Una, două, trei, patru ore, nici un moment de liniște. Cinci ore, pînă la urmă. Cîți oameni am pierdut? Habar n-aveam.

Apoi am simțit și am auzit un țuit și un clinchet și l-am văzut pe Bleys ca printr-un tunel lung și cenușiu.

— Ce se-ntîmplă? întrebă. Am încercat să te contactez.

— Viața e plină de vicisitudini, i-am răspuns. Tocmai am dat peste una.

— Furtună? spuse.

— Ai ghicit-o la fix. Mama tuturor furtunilor. Cred că văd un monstru prin hublou. Dacă are creier, se va da la fund... Tocmai a făcut-o.

— Și noi am avut parte de așa ceva, mă informă Bleys.

— Monstru sau furtună?

— Furtună, răspunse el. Două sute de morți.

— Ai încredere, am spus. Ține-te tare, și vorbim mai târziu.

În regulă?

Dădu din cap; în spatele lui se zăreau fulgere.

— Eric s-a prins de ce se întîmplă, adăugă înainte de a se întrerupe.

Așa era, trebuia să recunosc.

După încă trei ore lucrurile s-au liniștit, și multe ore mai târziu am aflat că pierduserăm jumătate din flotă (și de pe nava mea — vasul amiral — patruzeci de oameni din echipajul de o sută douăzeci). O ploaie nemiloasă se abătuse asupra noastră.

Cum-necum, pe marea de deasupra Rebmei am ieșit la liman.

Am scos cărțile și am privit-o pe cea care-l înfățișa pe Random.

Cînd și-a dat seama cu cine vorbește, primul lucru pe care-l rosti a fost:

— Întoarce-te!

L-am întrebat de ce.

— Pentru că Llewella mi-a zis că Eric vă poate înfrînge acum. Ea spune să mai așteptați un timp, pînă se mai liniștesc apele și abia atunci să loviți — cam peste vreun an, poate.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, am spus. Nu pot. Prea multe pierderi ca să ajungem aici. N-avem altă soluție: acum ori niciodată.

Ridică din umeri a resemnare, cu o expresie gen: „Eu v-am avertizat!“

— Și totuși, de ce? l-am întrebat.

— În principal, pentru că tocmai am aflat că aici poate ține sub control vremea.

— Totuși sîntem datori să încercăm.

Ridică iarăși din umeri.

— Să nu zici că nu ți-am spus.

— Știe în mod sigur că venim?

— Tu ce crezi? Că e prost?

— Nu.

— Atunci știe. Dacă eu am putut ghici asta în Rebma, atunci știe și el în Amber — iar eu chiar am ghicit dintr-o ondulare a Umbrei.

— Din păcate, eu am anumite presimțiri în legătură cu expediția asta, dar e treaba lui Bleys.

— Atunci retrage-te și lasă-l pe el să fie hăcuit.

— Îmi pare rău, dar nu pot risca. Ar putea câștiga. Iar eu aduc flota.

— Ai vorbit cu Caine, cu Gérard?

— Da.

— Atunci trebuie să te gîndești că pe mare ai o șansă. Dar, ascultă, Eric a imaginat o cale de a controla Giuvaerul Judecătii, am aflat asta din bîrfele de la curte. Îl poate folosi pentru controlul vremii aici. Asta-i clar. Dumnezeu știe ce altceva mai e în stare să facă.

— Regret, dar va trebui să îndurăm. Doar n-o să ne lăsăm demoralizați de cîteva furtuni.

— Corwin, o să-ți spun adevărul. Am vorbit chiar eu cu Eric acum trei zile.

— De ce?

— El mi-a cerut-o. Am vorbit cu el pentru că mă plictiseam. Mi-a dat multe detalii despre posibilitățile lui de apărare.

— Asta din cauză că a aflat de la Julian că am sosit împreună. Era sigur că va ajunge la urechile mele.

— Probabil. Dar asta nu schimbă cu nimic ce-a spus.

— Nu, am încuviințat.

— Atunci lasă-l pe Bleys să-și ducă singur războiul, îmi spuse. Îl poți lovi mai târziu pe Eric.

— Mai are puțin pînă cînd va fi încoronat în Amber.

— Știu, știu. Totuși e la fel de ușor de atacat un rege ca și un prinț, nu crezi? Ce contează cum se numește, atîta vreme cît îl poți învinge? Va fi totuși același Eric.

— Adevărat, am spus, dar mi-am luat angajamentul.

— Renunță, spuse.

— Mi-e teamă că nu pot face una ca asta.

— Atunci ești nebun, băiete.

— Probabil.

— Ce să zic altceva, decît noroc!

— Mulțumesc.

— Ne mai vedem!

Asta a fost tot și m-am întristat.

Mă îndreptam oare către o capcană?

Eric nu era prost. Nu era exclus să aibă o adevărată mașinărie a morții pusă la punct. Asta era; am ridicat din umeri și m-am aplecat peste bord, cu cărțile la centură.

E o mîndrie și un lucru unic să fii prinț de Amber, incapabil să ai încredere. Nu prea eram mulțumit de asta, dar așa se punea problema.

Era limpede că Eric fusese cel care controlase furtuna prin care tocmai trecuserăm, ceea ce nu putea decît să corespundă faptului că era stăpîn al vremii în Amber, așa cum îmi spusese Random.

Așa încît am încercat și eu ceva la rîndul meu.

Ne îndreptam către un Amber plin de zăpadă. Era cel mai cumplit viscol pe care-l puteam produce.

Fulgi mari începură să cadă peste ocean.

Să-l văd cum o să-i oprească, printr-o metodă normală dacă poate, dintre cele oferite de Umbră.

Și a putut.

Într-o jumătate de oră, viscolul încetase. Amber era, de fapt, impenetrabil — și era, într-adevăr, cetatea unică. Nu voiam să mă abat din drum, așa încît am lăsat lucrurile să meargă de la sine. *Eric era stăpînul vremii în Amber.*

Ce era de făcut?

Am continuat, evident, să navigăm mai departe. În fâlcile morții.

Cine, ce-ar mai avea de spus?

A doua furtună a fost mai rea decît prima, dar am ținut cîrma. Era o furtună electrică, și îndreptată numai asupra flotei. Ne-a abătut din drum. Ne-a costat încă patruzeci de vase.

Mi-era teamă să-l caut pe Bleys să văd ce i se întîmplase.

— Mi-au rămas în jur de două sute de mii de ostași, spuse. Inundații bruște...

Eu m-am apucat să-i povestesc ce-mi spusese Random.

— Mi se pare corect, zise. Dar să nu ne bazăm pe asta. Vreme rea sau bună, tot o să-l înfrîngem.

— Sper.

Am aprins o țigară și m-am îndreptat spre proră.

Amber urma să apară în curînd. Acum știam căile Umbrei, și știam cum să ajung acolo pe jos.

Dar oricine are îndoieli...

Totuși nu ar fi existat niciodată ziua perfectă.

Am navigat mai departe și întinericul năvăli asupra noastră ca un val neașteptat, urmat de cea mai cumplită furtună.

Am reușit să scăpăm din valurile ei negre, dar eram îngrozit. Totul era adevărat, și ne aflam în apele de nord. Dacă Caine se ținuse de cuvînt, toate bune și frumoase. Dacă ne păcălise, se afla într-o poziție excelentă.

Așa încît am presupus că ne vînduse. De ce nu? Am pregătit flota — șaptezeci și trei de vase rămase — pentru bătălie, cînd l-am văzut pe Caine apropiindu-se. Cărțile mințiseră — sau poate fuseseră prea corecte — atunci cînd îl desemnaseră ca fiind figura cheie.

Vasul-amiral se îndrepta către al meu; i-am ieșit în întîmpinare. Ne-am oprit cu vîntul în față și, unul lîngă altul, ne-am privit. Am fi putut comunica prin Atuuri, dar Caine n-a ales calea asta; și, oricum, el era în poziția cea mai puternică. De altfel, eticheta familiei cerea ca el să aleagă mijloacele de comunicare. Evident, voia să fie auzit, așa că mi se adresă printr-o portavoce:

— Corwin! Predă de bunăvoie comanda flotei tale! Îți sînt superior numeric! N-ai să izbutești!

L-am privit peste valuri și mi-am dus portavocea la buze:

— Și cum rămîne cu înțelegerea noastră? am întrebat.

— Nulă și neavenită, strigă. Flota ta e mult prea slabă ca să ataci Amberul, așa că cruță viețile oamenilor și predă-te chiar acum!

Am privit peste umărul stîng și m-am uitat la soare.

— Te rog, ascultă-mă, frate Caine, și îngăduie-mi atît: lasă-mă să mă consult cu căpeteniile mele pînă cînd soarele se ridică în înaltul cerului.

— Foarte bine, răspunse el, fără ezitare. Sînt sigur că ei își dau seama de situație.

M-am îndepărtat și am ordonat ca nava să fie întoarsă și îndreptată înapoi în direcția corpului de bază al navelor.

Dacă aș fi încercat să fug, Caine m-ar fi urmărit printre Umbre și mi-ar fi distrus navele una cîte una. Praful de pușcă nu lua foc pe Pămîntul real, dar, dacă ne-am fi deplasat foarte departe, ar fi fost folosit și el pentru distrugerea noastră. Caine ar fi făcut rost de praf, pentru că era posibil, în cazul plecării mele, ca flota să nu poată naviga în mările Umbrei fără mine, și atunci ar fi rămas în apele reale de acolo. Așa încît, orice-aș fi făcut, echipajele ori ar fi murit, ori ar fi căzut prizoniere.

Random avusese dreptate.

Am scos Atuul lui Bleys și m-am concentrat pînă s-a mișcat.

— Da? spuse el și vocea îi era agitată. Aproape că puteam auzi zgomotele bătăliei din jurul lui.

— Sîntem în încurcătură, am spus. Ne-au rămas șaptezeci și trei de nave, iar Caine ne-a somat să ne predăm pînă la amiază.

— Blestemată fie-i privirea! spuse Bleys. N-am reușit cît ai reușit tu. Sîntem în miezul unei bătălii acum. O cavalerie enormă ne ciopîrtește. Așa că nu știu ce sfat să-ți dau. Am problemele mele. Fă cum crezi de cuviință. Năvălesc iarăși!

Și contactul se întrerupse.

Am extras cartea lui Gérard și am încercat să intru în contact cu el.

Cît am vorbit, mi s-a părut că întrezăresc un țărm în spatele lui. Parcă-l recunoșteam. Dacă bănuiala mea era corectă, se afla în apele de sud. Nu-mi face nici o plăcere să-mi reamintesc conversația noastră. L-am întrebat dacă mă poate ajuta împotriva lui Caine.

— Am fost de acord numai să te las să treci, îmi spuse. Tocmai de asta m-am retras în sud. Chiar dac-aș vrea, n-aș putea ajunge la tine la timp. N-am fost de acord să te ajut să-l ucizi pe fratele nostru.

Și, înainte de a-i putea răspunde, a și dispărut. Avea dreptate, firește. Fusesse de acord să-mi creeze o ocazie favorabilă, nu să lupte în locul meu.

Și-atunci, ce-mi mai rămânea de făcut?

Am aprins o țigară. Măsuram puntea. Nu mai era de mult dimineată. Negurile dispăruseră, iar soarele îmi încălzea umerii. În curînd avea să fie amiază. Poate peste două ore...

Mi-am trecut degetele printre cărți, am cîntărit pachetul în mîină; aș fi putut încerca ceva, printr-un efort de voință, fie împotriva lui Eric, fie împotriva lui Caine. Exista acest dar al puterii, și poate și altele, de care nu știam nimic. Fuseseră astfel concepute la comanda lui Oberon de mîna artistului nebun, Dworkin Barimen, acel cocoșat cu ochi sălbatici, vrăjitor, preot sau psihiatru — poveștile sînt contradictorii în legătură cu acest subiect — dintr-o Umbră îndepărtată unde-l salvase tata de soarta dezastruoasă care-l lovise. Detaliile erau necunoscute, dar, de atunci, Dworkin fusese un pic sărit de pe fix. În mod cert, un mare artist, și nu se putea nega faptul că posedase o putere stranie. Dispăruse cu secole în urmă, după ce crease cărțile și desenase Modelul în Amber. Am făcut o mulțime de investigații în legătură cu el, dar nimeni nu părea să știe cu adevărat pe unde bîntuia. Poate că tata îl lichidase, ca să nu-i afle nimeni tainele.

Caine era pregătit pentru un asemenea atac, iar eu probabil nu-l puteam învinge, deși aș fi fost în stare să-i rezist. Chiar și așa, fără nici un dubiu, căpitaniul lui primiseră ordine de atac.

Eric era pregătit pentru orice, dar chiar și dacă nu mai era nimic altceva de făcut, eu tot eram dator să încerc. N-aveam nimic de pierdut în afară de suflet.

Mai exista cartea specială pentru Amber. Mă puteam transporta acolo cu ajutorul ei, să încerc un asasinat, dar mi-am dat seama că șansele să scap cu viață erau de unu la un milion.

În ceea ce mă privea, eram dispus să mor luptînd, dar era lipsit de sens ca toți oamenii aceștia să moară o dată cu mine. Poate că sîngele meu era pîngărit, în ciuda puterii mele asupra Modelului. Un adevărat prinț de Amber n-ar fi trebuit să aibă asemenea îndoieli. Mi-am zis că secolele petrecute pe Umbra

Pământ mă schimbaseră, mă temperaseră poate, stîrniseră în mine ceva ce mă făcea să fiu altfel decît frații mei.

Am hotărît să predau flota și apoi să mă transport în Amber, unde să-l provoc pe Eric la un duel final. Ar fi fost nebun să accepte. Dar, la naiba — nu mai aveam altceva de făcut.

În momentul în care am revenit să-mi fac cunoscute dorințele ofițerilor mei, puterile mă părăsiră, eram înlemnit de durere.

Am simțit contactul și am reușit într-un târziu, să șoptesc „Cine e?” printre dinții încleștați. N-a urmat nici un răspuns, doar ceva contorsionat care-mi pătrundea în creier și împotriva căruia trebuia să mă lupt acolo, în minte.

După un timp, văzînd că nu pot fi zdrobit fără luptă îndelungată, vocea lui Eric răzbătu pînă la mine prin vînt:

— Cum merg lucrurile, frate? întrebă.

— Rău, am spus sau am gîndit, iar el chicoti, deși vocea îi părea sugrumată de eforturile luptei noastre.

— Păcat. Dacă te-ai fi întors și m-ai fi sprijinit, nu ți-ar fi părut rău. Acum, desigur, e prea târziu. Acum nu voi fi fericit decît atunci cînd vă voi distruge, pe tine și pe Bleys.

Nu i-am răspuns imediat, ci l-am înfruntat cu toată puterea pe care o aveam. Se retrase ușor, dar reuși să mă țină pe loc.

Dacă vreunul dintre noi ar fi îndrăznit să-și abată atenția doar o clipă, am fi putut ajunge la confruntare fizică directă, sau unul dintre noi l-ar fi depășit pe celălalt în plan mental. Așa însă îl puteam vedea distinct în încăperile palatului său. Oricare dintre noi ar fi făcut o mișcare greșită ar fi căzut sub controlul celuiilalt.

Ne-am privit cu furie unul pe altul și am încercat fiecare să înfrîngem psihicul celuiilalt. Ei bine, el rezolvase una dintre problemele mele, atacîndu-mă primul. Ținea cartea mea în mîna stîngă și era încruntat. Am încercat să obțin un avantaj, dar n-am reușit. Oamenii îmi vorbeau, dar nu-i auzeam, cum stăteam acolo rezemat de balustradă.

Ce oră era?

Pierdusem orice noțiune a timpului din clipa în care începuse înfruntarea. Să fi trecut două ore? Oare? Nu puteam fi sigur.

— Îți simt mintea tulburată, spuse Eric. Da, sînt coordonat cu Caine. M-a contactat după parlamentările voastre. Te pot ține astfel pînă cînd flota ta va fi distrusă și azvîrlită jos, în Rebma, să putrezească. Oamenii tăi vor cădea pradă peștilor.

— Așteaptă, am spus. Ei sînt nevinovați. Bleys și cu mine i-am indus în eroare, dar ei cred că servesc o cauză dreaptă. Moartea lor n-ar ajuta la nimic. Mă pregăteam să predau flota.

— Atunci n-ar fi trebuit să stai atîta pe gînduri, pentru că acum e prea tîrziu. Nu-l pot chema pe Caine să contramandeze ordinele mele fără să pierd contactul cu tine, iar în clipa în care voi face asta, voi cădea sub dominația ta mentală sau voi suferi un atac fizic. Mințile noastre sînt prea apropiate.

— Presupunînd că-ți dau cuvîntul meu că n-o să fac asta?

— Oricine și-ar călca jurămîntul ca să cîștige un regat, rosti Eric.

— Nu poți să-mi citești gîndurile? Nu simți asta în mintea mea? Îmi voi ține cuvîntul!

— Ai o compasiune ciudată față de oamenii ăștia pe care i-ai înșelat și habar n-am ce-a putut determina o asemenea schimbare, dar nu. Chiar și tu o știi. Chiar dac-ai fi sincer în clipa asta — și s-ar putea să fii — tentația ar fi prea mare în clipa în care ți s-ar ivi ocazia. Și tu știi asta. Nu pot să risc.

Avea dreptate. Amber ardea prea puternic în venele noastre.

— Ți-ai îmbunătățit remarcabil arta duelului, comentă el. Se pare că exilul ți-a folosit din punctul ăsta de vedere. Ești foarte aproape de a deveni egalul meu, cu excepția lui Benedict, care s-ar putea să fie mort.

— Nu te amăgi singur. Știi foarte bine că acum te pot învinge. De fapt...

— Nu mă plictisi. N-o să mă duelez cu tine într-o clipă ca asta — și zîmbi, căci îmi citea gîndul care izbucnea cu prea mare claritate.

— Mi-aș fi dorit mult să fi fost alături de mine, spuse. Mi-ai fi fost mult mai folositor decât oricare dintre ceilalți. Pe Julian scuipe. Caine e un laș. Gérard e puternic, dar prost.

Am hotărît să spun singurul cuvânt bun pe care îl puteam spune.

— Ascultă, am spus. Eu l-am convins pe Random să vină aici cu mine. Nu prea a fost încântat de idee. Cred că el te-ar fi sprijinit, dacă i-ai fi cerut-o.

— Nenorocitul ăla! N-aș avea încredere în el nici să-mi golească oala de noapte. Într-o bună zi ar fi în stare să-mi pună un piranha în ea. Nu, mulțumesc. Poate l-aș fi iertat dacă nu mi l-ai fi recomandat. Ți-ar plăcea să mă vezi strângându-l la sân și spunându-i „frate“, nu-i așa? Oh, nu! Sari prea repede în apărarea lui. Asta dovedește atitudinea lui reală, de care, fără îndoială, ți-ai dat și tu seama. Să-l lăsăm pe Random în starea lui de clementă.

Deodată am simțit mirosul de fum și am auzit zgomotul metalului izbit de metal. Asta însemna un singur lucru: Caine năvălise asupra noastră.

— Bun! spuse Eric, citindu-mi gândurile.

— Oprește-i! Te rog! Oamenii mei n-au nici o șansă împotriva unei asemenea mulțimi!

— Măcar de te-ai fi predat... lătră el și înjură scurt.

În acea clipă i-am prins gândul. Ar fi vrut să-mi ceară să mă predau în schimbul vieții lor, lăsându-l apoi pe Caine să-și continue măcelul. I-ar fi plăcut să fac asta, dar, surescitat, lăsase să-i scape aceste cuvinte.

Mi-am râs în barbă de enervarea lui.

— Oricum, o să pun curînd mîna pe tine! spuse. De îndată ce vor captura nava-amiral.

— Pînă atunci, am rostit, încearcă asta!

Și l-am lovit cu tot ce aveam, pătrunzîndu-i în minte, rănindu-l cu toată ura de care eram în stare. I-am simțit durerea și asta m-a îndîrjit. Pentru toți anii de exil pe care-i trăisem, l-am biciuit, căutînd măcar această satisfacție. Pentru că m-a azvîrlit în plină ciumă, i-am atacat granițele echilibrului mental, căutînd să mă răzbun. Pentru accidentul de mașină, de

care eram sigur că el era de vină, l-am lovit, căutînd să-l torturez în schimbul durerii mele.

Controlul începu să-i scadă, iar frenezia mea crescuse. Am năvălit asupra lui, iar forța lui asupra mea începu să slăbească.

— Diavole! strigă într-un tîrziu și întinse mîna să acopere cartea pe care o ținea.

Contactul se întrerupse, iar eu am rămas tremurînd.

Reușisem. Eram mai bun decît el în războiul voințelor. De-acum înainte n-o să-mi mai fie teamă de fratele meu tiran, în orice formă de luptă în doi. Eram mai puternic decît el.

Am inspirat adînc de mai multe ori și am stat încordat, pregătît pentru momentul în care ar fi apărut răceala unui nou atac mental. Dar știam că n-o să mai apară, oricum nu din partea lui Eric. Se temea de furia mea.

Am privit în jur și am văzut lupta. Deja pe punți era sînge. Un vas venise de-a lungul nostru și fuseserăm abordați. O altă navă încerca aceeași manevră pe partea opusă. O săgeată suieră pe lîngă fruntea mea.

Mi-am scos spada și m-am năpustit în încăierare.

Nu știu cîți am ucis în ziua aceea. Am pierdut șirul după al doisprezecelea sau al treisprezecelea. Oricum, de vreo două ori mai mulți, în incursiunea mea de unul singur. Forța cu care este înzestrat de obicei un prinț din Amber, forță care-mi permitea să ridic un Mercedes, m-a ajutat în ziua aceea, astfel încît am putut ridica un om într-o singură mînă, azvîrlindu-l peste bord.

I-am ucis pe toți cei de pe navele de abordaj, după care am deschis bocaporturile, trimițîndu-i spre Rebma, unde Random avea să se amuze de măcel. În bătălie pierdusem jumătate din echipajul meu, eu eram acoperit de tăieturi și zgîrieturi, dar nici una nu era gravă. Am mers în ajutorul unei alte nave și am mai doborât alți invadatori de-ai lui Caine.

Supraviețuitorii de pe nava salvată au venit la bordul navei-amiral și aveam iar un echipaj întreg.

— Sînge! am strigat. Dați-mi sînge și răzbunare astăzi, războinicii mei, și veți fi pomeniți veșnic în Amber!

Și, ca un singur om, au ridicat armele și au strigat: „Sînge!“ Și, în ziua aceea, sîngele a curs galoane, nu — rîuri! Am mai distrus încă două dintre navele lui Caine, completîndu-le cu supraviețuitorii din flota noastră. Cînd ne îndreptam către a șasea, m-am cățarat pe arborele mare și am încercat să fac o evaluare rapidă.

Părea că raportul era de trei la unu în favoarea lor. Din flota mea rămăseseră între patruzeci și cinci și cincizeci și cinci de nave.

Am cucerit-o pe cea de-a șasea, și n-a mai trebuit să le căutăm pe-a șaptea și a opta. Au venit ele la noi. Le-am cucerit și pe ele, dar am căpătat mai multe răni în lupta ce m-a lăsat iarăși cu doar o jumătate de echipaj. Umărul stîng și coapsa dreaptă îmi fuseseră crestate adînc, iar tăietura de pe șoldul drept mă durea.

Cînd trimiteam navele acelea spre adîncuri, alte două s-au îndreptat spre noi.

Am fugit și am cîștigat un aliat într-una dintre navele mele care ieșise victorioasă în bătălie. Am combinat încă o dată echipajele, de data asta transferînd stindardul pe celălalt vas, ce suferise mai puține stricăciuni decît al meu, care începuse să ia apă și să se scufunde la tribord.

Nu ne puteam îngădui nici o clipă de răgaz, întrucît se apropia un alt vas, iar oamenii încercau să-l abordeze.

Oamenii mei erau obosiți, și eu la fel. Din fericire, nici celălalt echipaj nu era într-o formă mai bună. Înainte ca a doua navă a lui Caine să-i vină în ajutor, îi nimiciserăm, am trecut la bordul ei și am transferat din nou stindardul. Vasul acela arăta mult mai bine.

L-am nimicit și pe următorul și am rămas astfel cu o navă bună, patruzeci de oameni și răsufierea întretăiată.

Nu se zărea nimeni care să ne vină acum în ajutor. Fiecare dintre navele ce-mi mai rămăseseră erau în luptă cu cel puțin una a lui Caine. O navă de-a lor tocmai se îndrepta spre noi, drept care am luat-o la goană.

Am cîștigat astfel poate vreo douăzeci de minute. Am încercat să navighez înspre Umbră, dar asta e un lucru dificil

cînd te afli atît de aproape de Amber. E mult mai ușor să te apropii de cetate decît să pleci, deoarece Amber este centrul, legătura. Dacă aș fi avut încă zece minute, aș fi reușit.

Dar n-am avut.

Cînd nava se apropie, am văzut încă una îndreptîndu-se în direcția noastră. Arborase stindardul negru cu verde lîngă culorile lui Eric și inorogul alb. Era nava lui Caine. Vroia să fie de față la măcel.

Am cucerit prima navă și nici n-am avut timp să-i deschidem trapele, cînd Caine năvăli peste noi. Am fost surprins pe puntea plină de sînge, cu o duzină de oameni în jurul meu, în timp ce Caine se îndreptă spre prova vasului său și-mi strigă să mă predau.

— Dacă fac asta, îi lași în viață pe oamenii mei? l-am întrebat.

— Da, spuse. Aș pierde și eu cîțiva oameni din echipaj dacă n-aș face-o, și nu e nevoie de așa ceva.

— Pe cuvîntul tău de prinț? am întrebat.

Se gîndi o clipă, apoi încuviință.

— Atunci, spune-le oamenilor tăi să lase jos armele și să vină la bordul navei mele, cînd voi ajunge lîngă tine.

Mi-am băgat spada în teacă și am încuviințat la rîndul meu.

— Ați luptat foarte bine, și vă iubesc pentru asta, le-am spus oamenilor mei. Dar în locul ăsta am pierdut. Mi-am șters mîinile de mantie în timp ce vorbeam, și le-am șters cu grijă, ca și cum mi-ar fi displăcut să murdăresc o operă de artă. Lăsați armele jos și aflați că isprăvile voastre de astăzi nu vor fi uitate niciodată. Într-o bună zi, vă voi preamări înaintea curții din Amber.

Oamenii, cei nouă uriași roșii și cei trei păroși care mai rămăseseră, izbucniră în plîns cînd puseră jos armele.

— Să nu credeți că e totul pierdut în bătălia pentru cetate, am spus. N-am pierdut decît o luptă, dar războiul continuă încă, în altă parte. Fratele meu Bleys își croiește drum către Amber în acest moment. Caine se va ține de cuvînt și vă va cruța viețile, cînd va vedea că am plecat să mă alătur lui Bleys pe

pământ, pentru că n-are de unde să știe că a jurat strîmb venind în Amber. Îmi pare rău că nu vă pot lua cu mine.

Și, acestea fiind zise, am scos din pachet cartea cu Bleys și am ținut-o în fața mea, cît mai jos, ca să nu fie văzută de pe celălalt vas.

Caine ajunsese în dreptul meu: am simțit o mișcare pe suprafața aceea, rece, rece.

— Cine e? întrebă Bleys.

— Corwin, am rostit. Cum îți merge?

— Am cîștigat bătălia, dar am pierdut mulți oameni. Acum ne odihnim înainte de a mărșalui mai departe. La tine cum e?

— Cred c-am distrus aproape jumătate din flota lui Caine, dar pînă la urmă a învins. Acum e pe punctul de a mă aborda. Ajută-mă să scap.

Întinse mîna, am atins-o și m-am prăbușit în brațele lui.

— Începe să devină un obicei, am mormăit, și atunci am observat că și el era rănit la cap și avea un bandaj la mîna stîngă.

— A trebuit să apuc o sabie de capătul greșit, explică el cînd îmi zări privirea. Doare!

Mi-am recăpătat răsufarea, după care ne-am îndreptat spre cortul lui, unde a deschis o sticlă de vin și mi-a oferit pîine, brînză și niște carne uscată. Avea încă o mulțime de țigări și am fumat una în timp ce un medic militar îmi bandaja rănile.

Efectivul său atingea cifra de o sută optzeci de mii de oameni. În picioare, pe vîrful colinei, la căderea nopții, învăluit de întunericul care se lăsa, am avut viziunea tuturor taberelor militare în care fusesem, răspîndite în timp și spațiu, pe nenumărați kilometri și de-a lungul secolelor. Lacrimile începură să-mi scalde obrajii, gîndindu-mă la oamenii care nu sînt ca prinții din Amber, trăind doar o clipă scurtă și transformîndu-se în țărînă, mulți dintre ei trebuind să-și găsească sfîrșitul pe cîmpurile de bătălie ale lumii.

M-am întors în cortul lui Bleys și am terminat împreună sticla de vin.

VII

În noaptea aceea a fost o furtună cumplită. Nu s-a liniștit nici cînd zorile se luptau să acopere lumea cu argint, și a continuat de-a lungul întregii zile de mărșăluit.

E un lucru foarte demoralizant să umbli pe jos și să te plouă, mai ales cînd ploaia e rece. Cît am putut să urăsc noroiul prin care mi se pare că am petrecut secole mărșăluind!

Am căutat o cale a Umbrei în care să nu plouă, dar nici o încercare n-a fost încununată de succes.

Am fi putut mărșălui spre Amber, dar am fi făcut-o cu hainele lipite de noi, în zgomotul tunetelor, cu străfulgerările trăznetelor în spatele nostru.

În noaptea următoare temperatura scăzu brusc, iar dimineața am privit dincolo de steagurile țepene și am văzut o lume devenită albă, sub un cer cenușiu, bîntuit de rafale de zăpadă. Respirația se transforma în dîre în urma mea.

Trupele erau prost echipate pentru așa ceva, în afară de cei păroși, și atunci i-am silit pe toți să se miște mai repede, pentru a preveni degerăturile. Uriașii roșii sufereau. Lumea din care veneau ei era o lume caldă.

În ziua aceea am fost atacați de tigri, urși polari și lupi. Tigrul ucis de Bleys măsura aproape patru metri și jumătate din vîrfurile cozii pînă la bot.

Mărșăluiam în noapte de multă vreme cînd a început dezghețul. Bleys sili trupele să nu se oprească nici o clipă pentru a le scoate dincolo de Umbrele reci. Atuul pentru Amber arăta că acolo domnea o toamnă caldă, uscată, iar noi ne apropiam de Pămîntul real.

Pînă la miezul acelei nopți trecuserăm prin lapoviță și zloată, ploi reci, ploi calde, și apoi înainte, într-o lume uscată.

Am ordonat să se instaleze tabăra, cu triple cordoane de securitate. Avînd în vedere starea de oboseală a oamenilor, puteam deveni ușor victimele unui atac. Dar oștenii se clătinau pe picioare și nu puteau fi siliți să meargă mai departe.

Atacul s-a produs cîteva ore mai tîrziu și a fost condus de Julian. Amănunte am aflat ulterior din descrierea făcută de supraviețuitori.

Atacul a constat din raiduri de comando împotriva taberelor noastre celor mai vulnerabile, la extermitățile corpului principal. Dacă aș fi știut că e Julian, m-aș fi folosit de Atuul lui ca să încerc să-l opresc, dar am aflat de-abia după aceea.

Am pierdut aproape două mii de oameni în iarna tăioasă, și încă nu știu cîtora le-a făcut de petrecanie Julian.

Deși trupele dădeau semne de demoralizare, au ascultat ordinul de înaintare.

Ziua următoare a fost o ambuscadă continuă. O mînă de oameni de talia noastră nu-și putea permite să se bată îndeajuns pentru a înfrunta raidurile de hărțuială pe care Julian le declanșa pe flancurile noastre. Am ucis cîteva din oamenii lui, dar nu destui — cîte unul de-al lor pentru zece de-ai noștri, cred.

La amiază traversam valea care mergea paralel cu țărmul mării. Pădurea din Arden era înspre nord, în stînga noastră. Amber se afla drept înainte. Brizele erau răcoroase și pline de aromele pămîntului și ale vegetației sale dulci. Cîteva frunze căzură. Amber era la o sută treizeci de kilometri distanță, întrezărindu-se ca o sclipire deasupra orizontului.

În după-amiaza aceea, cu o aglomerare de nori, dar cu o ploaie ușoară, fulgerele începură să cadă din ceruri. Apoi furtuna încetă și se ivi soarele care zvîntă totul în jur.

După un timp, am simțit mirosul de fum.

După încă un timp, l-am văzut, îndreptîndu-se spre cei aflați de jur-împrejurul nostru.

Apoi, limbile de foc începură să se ridice și să coboare. Se îndreptau către noi, cu pași scîrțîitori, constanți; pe măsură ce se apropiau, am început să simțim dogoarea și undeva, în

rîndurile din spate ale oștii, izbucni panica. Se auziră strigăte, pe măsură ce coloanele de foc se ridicau și înaintau.

Am început să alergăm.

Fulgi de cenușă cădeau în jurul nostru, iar fumul devenea tot mai dens. Alergam înainte, iar flăcările se năpusteau din ce în ce mai neîndurătoare. Pinzele de lumină și căldură alcătuiau un fulger crescînd pe măsură ce alergam, valurile de căldură ne izbeau, ne măturau. Curînd, ajunseră să ne încadreze dintr-o parte și din alta, cîtiva copaci mai mărunți se contorsionară mușcați de flăcări. Cît vedeai cu ochii, drumul nostru era o alee de foc.

Am alergat mai repede, pentru că simțeam că în curînd lucrurile urmau să se înrăutățească.

Și nu ne-am înșelat.

Copaci imenși începură să se răstoarne în calea noastră. Am sărit peste ei, i-am ocolit. Cel puțin ne aflam pe un drum...

Căldura deveni sufocantă, ne era tot mai greu să respirăm. Cerbi și lupi și vulpi și iepuri topăiau pe lîngă noi, fugind o dată cu noi, ignorînd nu numai prezența noastră, ci și pe a dușmanilor lor obișnuiți. Aerul de deasupra fumului părea plin de țipetele păsărilor. Căderea lor printre noi trecea neobservată.

Incendierea acestei păduri vechi, la fel de venerabilă ca Pădurea din Arden, mi se părea a fi aproape un sacrilegiu. Dar Eric era prinț în Amber, și curînd avea să fie rege. Cred că și eu aș fi făcut la fel...

Sprîncenele și părul îmi erau pîrlite. Gîtul îmi era ca un horn. Cîți oameni ne va costa acest asalt? mă întrebam.

O sută de kilometri cu păduri se întindeau între noi și Amber, și peste cincizeci în spatele nostru, spre capătul pădurii.

— Bleys! am spus, gîfîind. La vreo cinci kilometri în fața noastră e o bifurcație! Dacă o luăm la dreapta, putem ajunge mai repede la fluviul Oisen, care se îndreaptă spre mare! Cred că e singura noastră șansă! Întreaga Vale a Garnath-ului e pe cale de a fi făcută scrum! Singura noastră speranță este să ajungem la apă!

Bleys aprobă.

Ne-am continuat cursa, dar focurile ne depășeau.

Am reușit să ajungem la bifurcație, înăbușind flăcările de pe hainele noastre fumnegînde, scoțîndu-ne cenușa din ochi, scuipînd-o din gură, trecîndu-ne mîinile prin păr cînd scînteile săreau peste noi.

— Încă un sfert de kilometru, am spus.

Fusesem izbit de mai multe ori de crengi care se prăbușeau. Toate părțile expuse ale pielii zvîcneau de o durere arzătoare, dar nu numai ele, ci și trupul. Am trecut printre ierburi arzînde, îndreptîndu-ne spre un povîrniș la baza căruia, cînd am ajuns, am văzut apa, iar viteza noastră a crescut, deși nu credeam că așa ceva e posibil. Ne-am azvîrlit în apă și ne-am lăsat îmbrățișați de umezeala rece.

Bleys și cu mine am izbutit să plutim cît mai aproape posibil unul de altul, în ciuda curentului care ne purta pe cursul sinuos al Oisenului. Crengile împletite ale copacilor de deasupra erau precum grinzile unei catedrale a focului. Pe măsură ce se rupeau și cădeau în apă, trebuia să ne întoarcem pe burtă și să înotăm sau chiar să ne scufundăm, dacă eram prea aproape de locul în care cădeau. Apele din jurul nostru erau pline de resturi sfîrîind sau înnegrite, iar în spatele nostru, capetele celor care supraviețuiseră din armata noastră păreau un șir de nuci de cocos plutitoare.

Apele erau întunecate și reci, rănile au început să ne doară; tremuram și ne clăntăneau dinții.

Am parcurs mai mulți kilometri pînă am scăpat de pădurea în flăcări și am ajuns la cîmpie, un loc ideal în care să fim așteptați de Julian cu arcașii săi. I-am spus asta lui Bleys și el a dat din cap, semn că se gîndise la același lucru, dar socotea că nu puteam face mare lucru. Am fost silit să-i dau dreptate.

Pădurile ardeau în jurul nostru, iar noi înotam și eram purtați de curent.

Păruse că trecuseră ore întregi, deși probabil a fost mai puțin, pînă cînd temerile mele se adevăriră și prima salvă de săgeți se abătu asupra noastră.

M-am scufundat și am înotat mult pe sub apă. Deoarece mă deplasam în direcția curentului, am parcurs un drum lung înainte de a ieși la suprafață.

Cum am ieșit am fost ținta și mai multor săgeți.

Doar zeii puteau ști cît avea să dureze acest duel al morții, dar eu nu-mi doream să fiu acolo ca să aflu.

Am inspirat adînc și m-am scufundat iar.

Am atins fundul și mi-am croit drum printre stînci.

Am înaintat cît de mult am putut, apoi m-am îndreptat către malul drept, expirînd pe măsură ce reveneam la suprafață.

Am țîșnit din apă gîfîind, am tras adînc aer în piept și m-am scufundat iar, fără să arunc nici o privire în jur.

Am înotat pînă mi-au explodat plămîinii, apoi am ieșit iar deasupra.

De data asta n-am mai avut noroc. O săgeată m-a străpuns în biceps. Am reușit să mă scufund și să rup săgeata cînd am atins fundul. Apoi i-am scos vîrfu și am continuat să înot ca broasca, folosind brațul drept. Data viitoare cînd voi ieși, voi fi pierdut, mi-am zis. Așa că m-am căznit să rămîn la fund, pînă cînd am văzut stele verzi, iar în creier mi s-a făcut întuneric. Cred că am stat sub apă vreo trei minute.

Dar cînd am ieșit la suprafață nu s-a mai întîmplat nimic. Am bătut apa, gîfîind din răsputeri.

Mi-am croit drum spre malul stîng și m-am apucat de arbuști.

Am privit în jur. Pe aici copacii erau rari, iar focul nu ajunsese atît de departe. Amîndouă malurile păreau pustii, la fel și fluviul. Să fi fost eu singurul supraviețuitor? Puțin probabil. Mai ales că eram foarte mulți cînd începuse ultimul marș.

Eram pe jumătate mort de oboseală și tot trupul îmi era biciuit de durere și suferință. Fiecare centimetru de piele părea ars, numai că apele erau atît de reci, încît tremuram și eram probabil vînat de frig. Trebuia să ies cît mai repede din rîu, dacă voiam să trăiesc. Simțeam că mai pot face cîteva incursiuni subacvatice, și m-am hotărît să le încerc înainte de a părăsi adîncurile protectoare.

Am mai reușit încă patru scufundări, și am simțit că dacă o mai încerc și pe-a cincea s-ar putea să nu mai revin la suprafață. Așa că m-am agățat de o stîncă, mi-am recăpătat suflul, apoi m-am tîrît pe mal.

M-am rostogolit pe spate și am privit în jur. N-am recunoscut locurile. Focul încă nu ajunsese aici. În dreapta mea era un pîlc des de arbuști și m-am tîrît către el, am intrat între arbuști, m-am prăbușit cu fața în jos și am adormit.

Cînd m-am trezit, mi-aș fi dorit să n-o fi făcut. Fiecare centimetru din trup mă durea și mă simțeam rău. Am zăcut acolo ore întregi, pe jumătate delirînd și abia într-un tîrziu am reușit să mă îndrept, clătinîndu-mă, înapoi spre rîu, din care am băut apă cu multă poftă. M-am reîntors la pîlcul de arbuști și am adormit din nou.

Mă durea peste tot cînd mi-am recăpătat cunoștința, dar eram ceva mai întremat. M-am mai dus o dată la rîu, am revenit *în ascunzătoare și cu ajutorul Atuului înghețat am aflat* că Bleys era încă în viață.

— Unde ești? m-a întrebat după ce am stabilit contactul.

— Al dracului să fiu dacă știu, am răspuns. Sînt norocos că sînt undeva. Oricum, lîngă mare. Aud valurile și recunosc mirosul.

— Ești lîngă rîu?

— Da.

— Pe care mal?

— Stîngul, cum stai cu fața spre mare. Spre nord.

— Atunci rămîi acolo, îmi spuse, și o să trimit pe cineva după tine. Acum reunesc forțele noastre. Deja am peste două mii, iar Julian n-o să se aventureze pînă la noi. Mulți care s-au rătăcit ni se vor alătura imediat.

— E-n regulă, am spus și asta a fost tot.

Am rămas pe loc. Am adormit de îndată.

I-am auzit strecurîndu-se în apropierea arbuștilor și m-am trezit. Am dat cîteva rămurele la o parte și am privit cu atenție.

Erau trei dintre uriașii roșii.

Mi-am pus în ordine veșmintele, mi-am periat ciorapii, mi-am trecut o mîină prin păr, m-am ridicat, am inspirat adînc de cîteva ori și am pășit înainte.

— Sînt aici, am spus.

Doi dintre ei se răsuciră brusc, cu spadele în mâini, în clipa în care îmi auziră vorba.

Dar își reveniră imediat, zîmbiră, făcură o plecăciune și mă conduseră înapoi în tabără. Era cam la trei kilometri distanță. Am reușit să merg fără să fiu sprijinit.

— Acum avem peste trei mii, mă informă Bleys de cum mă văzu.

Apoi chemă un medic militar să aibă din nou grijă de mine.

Nu ne-a tulburat nimeni în noaptea aceea, iar restul trupezor noastre s-au adunat pe parcursul nopții și în ziua următoare.

Aveam deja aproape cinci mii de oameni. Amberul se zărea în depărtare.

Am dormit, iar în dimineța următoare am pornit mai departe.

Pe la amiază parcurseserăm vreo douăzeci și cinci de kilometri. Am mărșăluit de-a lungul plajei și n-am zărit nici urmă de Julian.

Durerea arsurilor mele începuse să scadă. Coapsa mi se însănătoșise, dar umărul și brațul mă dureau încă îngrozitor.

Am mărșăluit mai departe și, curînd, ne aflam la mai puțin de șaiszeci de kilometri de Amber. Vremea era frumoasă, iar pădurea din stînga noastră era o ruină dezolantă, înnegrită. Focul distrusese cea mai mare parte a lemnului din vale, ceea ce, pentru prima dată, era în favoarea noastră. Nici Julian, nici altcineva, nu ne mai puteau prinde într-o ambuscadă. L-am fi văzut venind de la distanță. Am mai parcurs încă cincisprezece kilometri înainte de apusul soarelui și ne-am instalat tabăra pe plajă.

A doua zi mi-am amintit că mai era foarte puțin pînă la încoronarea lui Eric și i-am amintit asta și lui Bleys. Aproape că pierduserăm șirul zilelor, dar ne-am dat seama că mai rămăseseră doar cîteva.

Am mărșăluit forțat pînă la amiază, apoi ne-am odihnit. Ne aflam la patruzeci de kilometri distanță de poalele Kolvirului. În amurg, distanța era de cincisprezece kilometri.

Și am continuat marșul pînă la miezul nopții cînd ne-am instalat iarăși tabăra. Începeam să mă simt din nou plin de

viață. Am exersat câteva atacuri cu spada și aproape că mi-au reușit. În ziua următoare mă simțeam și mai bine.

Am mărșăluit pînă am ajuns la poalele Kolvirului, unde eram așteptați de toate forțele lui Julian, unite cu cele ale flotei lui Caine, care acționau acum ca infanteriști.

Bleys rămase pe loc și blestemă cumplit, ca Robert E. Lee la Chancellorsville*, după care am atacat.

Rămăsesem, poate, vreo trei mii de oameni cînd am ieșit victorioși în lupta cu armatele trimise de Julian împotriva noastră. Julian firește că a scăpat.

Dar noi am cîștigat. În noaptea aceea a fost sărbătoare. Cîștigaserăm.

Mi-era foarte teamă, și i-am împărtășit temerile mele lui Bleys. Trei mii de oameni împotriva Kolvirului.

Eu pierdusem flota, iar Bleys pierduse peste nouăzeci și opt la sută din infanteriști. Țasta nu mi se părea motiv de bucurie.

Era o treabă care nu-mi mirosea a bine.

Dar a doua zi am început ascensiunea. Exista o scară care îngăduia oamenilor să meargă cîte doi, unul lîngă altul. Din păcate, urma să se îngusteze, obligîndu-ne să mergem în șir.

Am urcat o sută de metri pe Kolvir, apoi două sute, apoi trei.

Apoi dinspre mare izbucni furtuna, dar ne-am ținut tare, deși eram biciuiți de vînturi.

Cînd s-a isprăvit furtuna, am descoperit că pierduserăm cîteva sute de oameni.

Ne-am încăpățînat să mergem mai departe, dar curînd începură ploile. Drumul devenise abrupt, mai alunecos. Străbătuserăm poate un sfert din drum cînd ne-am întîlnit cu o coloană de oameni înarmați, care cobora. Primul dintre ei schimbă cîteva lovituri cu șeful avangardei noastre, și doi oameni căzură. Am mai cîștigat două trepte, și un altul se prăbuși.

* Robert Edward Lee (1807-1870), general al forțelor confederate în timpul Războiului Civil american. În bătălia de la Chancellorsville armata unionistă, condusă de gen. Joseph Hooker, a fost înfrîntă de forțele conduse de Lee, în ciuda faptului că avea în favoarea sa un raport de forțe de 2 la 1 (n. red.).

Așa am continuat ascensiunea preț de încă o oră, după care am socotit că ne aflam cam la o treime de vîrf, iar șirul nostru se rărea văzînd cu ochii. Era bine că uriașii noștri roșii erau mai puternici decît oștenii lui Eric. Se mai auzea cîte un zăngănit de arme, cîte un strigăt scos de cel care se prăbușea. Uneori era un oștean roșu, din cînd în cînd unul dintre cei păroși, dar cel mai adesea purta culorile lui Eric.

Am reușit să străbaterăm jumătate din drum, luptînd pentru fiecare treaptă. Odată ajunși în vîrf am fi dat peste scara cea largă, a cărei dublură din Rebma nu era decît o reflectare a celei reale. Ne-ar fi condus către Marea Boltă, care era intrarea dinspre răsărit în Amber.

Din avangarda noastră rămaseră cincizeci. Apoi patruzeci, treizeci, douăzeci, o duzină...

Parcurseserăm deja două treimi din urcuș, iar scara se desfășura în zig-zag înainte și înapoi în fața Kolvirului. Scara estică este rareori folosită. Are un rol decorativ. Planurile noastre inițiale erau să pătrundem prin valea acum înnegrită și apoi să ocolim, să ne cătărăm și să intrăm prin calea vestică, peste munți, și să pătrundem în Amber prin spate. Focul și Julian ne-au silit să schimbăm tactica. Nereușindu-ne tentativa de a urca și ocoli, trebuia un atac frontal sau nimic. Și de nimic nu putea fi vorba.

Încă trei războinici ai lui Eric se prăbușiră, iar noi am mai cîștigat patru trepte. Deodată omul nostru din frunte se prăbuși și astfel am mai pierdut unul.

Briza dinspre mare era tăioasă și rece, iar păsările se adunau la poalele muntelui. Soarele se ivi printre nori; se părea că Eric renunțase la puterea lui de a influența vremea, acum cînd ne luptam cu oștenii lui.

Am mai înaintat șase trepte și am pierdut încă un om. Era straniu și trist și sălbatic...

Bleys stătea înaintea mea. Curînd îi va veni și lui rîndul. Apoi al meu, dacă el avea să piardă.

Rămăseseră șase din avangardă.

Zece trepte...

Apoi am rămas cinci.

Am înaintat, încet, și, pe fiecare treaptă, cît vedeam cu ochii înapoia mea, era sînge. Există o morală aici, undeva.

Al cincilea om a ucis alți patru înainte de a pieri el însuși.

Cel de-al patrulea lupta cu cîte o spadă în fiecare mînă. Era pentru el o cauză sacră; ardoarea și zelul său se vedeau la fiecare lovitură. Ucise trei înainte de a muri.

Următorul nu mai era atît de zelos, sau atît de bun în lupta cu spada. Căzu imediat, și mai rămaseră doi.

Bleys își scoase spada sa lungă, filigranată, și vîrful ei sclipi în soare.

— Curînd, frate, spuse, vom vedea ce pot face împotriva unui print!

— Numai unul, sper! am spus, și el chicoti.

Aș spune că parcurseserăm trei sferturi din drum cînd, în sfîrșit, îi veni rîndul lui Bleys.

Se repezi înainte, înlăturîndu-l imediat pe primul care îl înfruntă. Vîrful spadei străpunse gîtul celui de-al doilea, iar latul căzu de-a lungul capului celui de-al treilea, îndepărtîndu-l și pe acesta. Duelă cîteva clipe cu al patrulea și-l trimise pe lumea cealaltă.

Stăteam pregătit, cu spada în mînă, pe măsură ce-l priveam pe Bleys și înaintam.

Era bun, mai bun decît mi-l aminteam eu. Înainta ca un vîrtej, iar spada parcă prinsese viață în lumină. Cădeau sub ea — cum mai cădeau, prietene! Orice s-ar spune despre Bleys, în ziua aceea și-a onorat din plin rangul. Mă întrebam cît mai putea rezista.

În mîna stîngă avea un stilet, pe care-l folosea cu eficiență brutală ori de cîte ori ajungea să lupte corp la corp. Îl lăsă înfîpt în gîtul celei de-a unsprezecea victime.

Nu puteam zări capul coloanei care ne înfrunta. Din cît vedeam, probabil că se întindea pînă în vîrf. Speram să nu vină și rîndul meu. Aproape credeam că așa va fi.

Încă trei oameni zburară pe lîngă mine și ajunserăm pe un mic palier, la o cotitură. Bleys curăță și palierul și începu urcușul. L-am privit o jumătate de oră, iar dușmanii mureau pe capete. Auzeam murmurele de respect și admirație ale celor din spatele meu. Îl și vedeam izbutind să ajungă singur în vîrf.

Folosea orice truc posibil. Le bloca spadele și ochii cu mantia. Punea piedici războinicilor. Îi apuca de încheieturi și le răsucea bratele cu toată forța de care era în stare.

Am ajuns pe palier. Bleys avea puțin sînge pe mîncă, dar zîmbea încontinuu, iar războinicii din spatele celor pe care-i uidea erau palizi ca moartea. Asta îi era și lui de folos. Iar faptul că eu stăteam pregătit să-l înlocuiesc contribuia, de asemeni, la înfricoșarea lor și îi făcea să se miște mai încet, mai precauți. Auziseră deja de bătălia navală, dar asta am aflat-o mai tîrziu.

Bleys își croi drum către următorul palier, îl curăță, se întoarce, începu să urce. Nu mi-aș fi închipuit că poate ajunge atît de departe. Pe mine unul nu mă vedeam în stare să fi ajuns pînă aici. Era cea mai fenomenală demonstrație de artă a duelului și de rezistență pe care o văzusem de cînd Benedict reușise să apere trecătoarea peste Arden împotriva Călăreților Lunii din Ghenesh.

Observam însă că începe să obosească. De-aș fi găsit o cale să-l ajut, să-l înlocuiesc un timp...

Dar n-am găsit. Așa că l-am urmat, temîndu-mă că fiecare lovitură ar putea fi ultima.

Știam că începea să-și piardă puterile. Ne aflam la mai puțin de treizeci de metri de vîrf.

Dintr-odată mi s-a făcut milă de el. Era fratele meu și-mi făcuse numai bine. Nu cred că atunci se gîndise că va izbîndi, deși continua să lupte... pur și simplu dîndu-mi mie șansa să urc pe tron.

A mai ucis încă trei, dar spada lui se mișca de fiecare dată tot mai încet. Cu al patrulea s-a luptat vreo cinci minute înainte de a-l înfrînge. Eram convins că următorul va fi și ultima victimă.

Totuși, n-a fost așa.

Cînd îl ucise pe acesta, mi-am mutat spada din mîna dreaptă în stînga. Mi-am scos stiletul cu dreapta și l-am azvîrlit.

Intră pînă-n plăsele în gîtul războinicului.

Bleys sări două trepte și-l izbi în genunchi pe cel din fața sa, retezîndu-i tendoanele și prăbușindu-l în hău.

Pe următorul îl izbi puternic în pîntece, scotîndu-i mațele.

M-am năpustit înainte, ca să ajung exact în spatele lui, gata pregătit. Dar n-avea încă nevoie de mine.

Pe următorii doi îi ucise cu o nouă explozie de energie. Celor din spatele meu le-am cerut încă un stilet, care mi-a fost transmis din mână în mână.

L-am ținut pregătit pînă cînd l-am văzut pe Bleys înmuindu-se iarăși, și abia atunci l-am aruncat asupra celui cu care se lupta.

Individul era în fandare cînd primi lovitura, astfel încît fu izbit de plăsea, nu de tăiș. Îl lovi în cap, iar Bleys îl împinse cu umărul și-l aruncă în gol. Numai că următorul se repezi înainte, și, cu toate că am reușit să-l străpungem, îl lovi pe Bleys în umăr și căzură amîndoi peste margine.

Din reflex, aproape fără să știu ce fac, luînd totuși acele decizii de microsecunde pe care ți le explici de-abia după ce au avut loc, am dus mîna stîngă la centură, am smuls pachetul cu Atuuri și le-am azvîrlit spre Bleys, care păru că stă nemîșcat o clipă — atît de repede au reacționat mușchii și reflexele mele — și am urlat:

— Prinde-le, nebunule!

Și le prinse.

N-am mai avut timp să văd ce s-a întîmplat mai apoi, pentru că am parat și am atacat.

Atunci începu ultimul tur al călătoriei noastre pe Kolvir.

Să mai spunem doar că pînă la urmă am reușit și că eram aproape sfîrșit de oboseală cînd ostașii mei au venit să mă ajute acolo, pe palier.

Ne-am consolidat forțele și ne-am năpustit înainte.

Ne-a trebuit o oră să ajungem la Marea Boltă.

Am trecut prin ea. Am intrat în Amber.

Oriunde s-ar fi aflat Eric, sînt sigur că nu și-ar fi închipuit că vom ajunge atît de departe.

Și mă întrebam: unde era Bleys? Avusese oare ocazia să înșface un Atu și să-l folosească, înainte de a se zdrobi? Bănuiam că nu voi afla niciodată.

Subestimaserăm totul, de la început pînă la sfîrșit. Acum eram în inferioritate numerică, și singurul lucru care ne rămînea de făcut era să continuăm lupta pînă la capăt, cît mai

puteam rezista. De ce făcusem o asemenea nebunie, aruncându-i Atuurile mele lui Bleys? Știam că el n-are Aturi proprii și asta-mi dictase această reacție, probabil determinată și de anii petrecuți pe Umbra Pământ. Dar le-aș fi putut folosi pentru salvarea mea, dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură rea.

Și lucrurile chiar luară o întorsătură rea.

Am continuat lupta pînă în amurg, cînd am rămas numai o mică parte din noi.

Am fost împresurați într-un loc la o mie de metri în interiorul Amberului, situat încă departe de palat. Luptam în apărare și oamenii mureau pe capete. Eram copleșiți numericeste.

Llewella sau Deirdre mi-ar fi putut oferi adăpost. De ce făcusem asta?

Am ucis încă un om și am uitat de întrebare.

Soarele apunea și întunericul năpădea cerul. Mai rămăseserăm cîteva sute, și nu ne apropiaserăm prea mult de palat.

Atunci l-am văzut pe Eric și l-am auzit urlînd cîteva ordine. Ah, dac-aș fi putut ajunge la el!

Dar n-am putut.

Probabil m-aș fi predat, pentru a-i salva pe ostașii care supraviețuiseră, care mă slujiseră extraordinar pînă atunci.

Dar nu era nimeni căruia să mă predau, nimeni care să ceară să ne predăm. Eric nu m-ar fi putut auzi, chiar dacă aș fi strigat. Era izolat, și nu făcea altceva decît să ordone oamenilor săi să înainteze.

Am continuat lupta pînă am rămas o sută de oameni.

Să punem punctul pe „i”.

Au fost uciși toți, în afară de mine.

Asupra mea au aruncat plase și au tras săgeți boante.

În cele din urmă, m-am prăbușit și am fost legat fedeleș, și după aceea totul a dispărut, în afară de un coșmar care s-a agățat de mine și n-a vrut să dispară, orice am încercat.

Pierduserăm.

M-am trezit într-o carceră subterană din Amber, îndurerat că ajunseseam pînă aici.

Faptul că eram încă în viață însemna că Eric plănuia ceva în legătură cu mine. Mi-am imaginat instrumente de tortură

și cătușe, flăcări și clești, zăcînd acolo pe paiele jilave, și am anticipat umilirea mea viitoare.

Cît timp fusesem fără cunoștință? Habar n-aveam.

Am cercetat celula în căutarea unui mijloc de a mă sinucide. N-am găsit nimic care să-mi servească acestui scop.

Toate rănille ardeau ca niște sori, și eram atît de obosit...

M-am întins pe jos și am adormit iar.

M-am trezit, și încă nu venise nimeni după mine. Nimeni care să poată fi mituit, nimeni care să poată fi torturat.

De asemenea, nimic de mîncat.

Zăceam acolo, înfășurat în mantie, și revedeam tot ce se-ntîmplase din clipa în care mă trezisem în Greenwood și refuzasem să fac injecția. Poate era mai bine să nu mă fi trezit.

Am știut atunci ce-nseamnă disperarea.

Curînd Eric va fi încoronat rege al Amberului. Probabil că evenimentul avusese deja loc.

Dar somnul era un lucru atît de plăcut, iar eu eram atît de obosit...

Era prima mea ocazie să mă odihnesc și să uit de rănille mele. Celula era întunecată, împutită și jilavă...

VIII

De cîte ori m-am trezit și am adormit la loc, nu mai știu. De două ori am găsit pîine, carne și apă pe o tavă lîngă ușa. De ambele dăți, am golit tava. Celula mea era neagră ca smoala și foarte friguroasă. Am așteptat, și-am așteptat...

Apoi au venit după mine.

Ușa se deschise cu un zgomot și se zări o lumină slabă care mă făcu să clipesc și mi se spuse să ies.

Coridorul era plin pînă la refuz cu oameni înarmați, astfel încît nu puteam încerca nimic. Mi-am pipăit barba țepoasă de pe obraz și am mers unde m-au dus ei.

După un drum lung, am ajuns în holul scării în spirală și am început să urcăm.

N-am întrebat nimic pe parcurs și nimeni nu mi-a zis nimic.

Cînd am ajuns la capătul scării, am fost condus mai departe în palatul propriu-zis. M-au dus într-o încăpere caldă, curată și mi-au poruncit să mă dezbrac, ceea ce am și făcut. Apoi am intrat într-o cadă cu apă fierbinte și a sosit un slujitor care m-a frecat cu peria, m-a bărbierit și mi-a tuns părul.

Cînd m-am uscat, mi s-au dat haine noi, negru cu argintiu.

Le-am îmbrăcat și mi s-a pus pe umeri o mantie neagră, avînd drept cataramă un trandafir argintiu.

— Sînteți gata, spuse sergentul gărzii. Veniți pe aici.

L-am urmat, iar restul gărzii a mers în urma mea.

Am fost dus departe, în spatele palatului, unde un fierar mi-a pus cătușe la încheieturi, lanțuri la glezne, legate între ele cu zale prea grele ca să le pot rupe. Dacă aș fi opus rezistență, știam că aș fi fost bătut crunt și rezultatul ar fi fost același. Nu voiam să fiu iarăși bătut, așa că m-am resemnat.

Apoi lanțurile au fost ridicate de cîțiva gardieni și am fost dus înapoi la intrarea în palat. N-aveam ochi pentru măreția din jurul meu. Eram un prizonier. Curînd voi fi ucis sau tras pe roată. Acum nu puteam face nimic. Cînd am trecut prin încăperile unde mă jucasem, copil fiind, o privire furișă pe fereastră îmi dezvălui că era pe înnoptate și nu mai era timp pentru nostalgii.

Am fost condus printr-un coridor lung și apoi în marea sufragerie.

Peste tot erau mese, și oamenii stăteau lîngă ele, iar pe mulți dintre ei îi cunoșteam.

Toate toaletele și costumele superbe din Amber sclipeau în jurul meu pe trupurile nobililor, se auzea muzică în surdină lîngă lumina făcliilor, mîncarea era deja pe mese, cu toate că nimeni nu mîncea încă.

Am văzut figuri pe care le-am recunoscut, de pildă pe Flora, și cîteva figuri străine. Era și menestrelul, Lordul Rein — da, eu îl făcusem cavaler — pe care nu-l văzusem de secole. Și-a întors privirea cînd m-am uitat spre el.

Am fost dus la picioarele mesei imense din centru și silit să mă așez acolo.

Gardienii au rămas în picioare în spatele meu. Au fixat capetele lanțurilor mele în inele proaspăt instalate în podea. Locul din capul mesei mele era încă liber.

N-am recunoscut-o pe femeia din dreapta mea, dar bărbatul din stînga era Julian. L-am ignorat și m-am uitat la doamnă, o blondă micuță.

— Bună seara, am spus. Nu cred că ne cunoaștem. Mă numesc Corwin.

Femeia privi neajutorată spre bărbatul din dreapta ei, un tip mătăhălos, roșcat, plin de pistrui. Acesta se făcu că nu vede și deveni brusc interesat de conversația animată cu femeia din dreapta lui.

— Puteți vorbi cu mine liniștită, nu vă fie teamă. Nu e contagios.

Reuși să zîmbească slab și spuse:

— Eu sînt Carmel. Ce mai faci, Prinț Corwin?

— Ai un nume drăguț, am răspuns, și mă simt foarte bine. Dar ce caută o fată drăguță ca tine într-un asemenea loc?

Bău rapid o gură de apă.

— Corwin, rosti Julian mai tare decît ar fi fost nevoie. Am senzația că doamna te găsește obraznic și respingător.

— Asta ți-a spus ție doamna pînă acum, în seara asta? l-am întrebat și el nu se înroși. Se albi.

— Ajunge! M-am săturat!

M-am încordat ca un arc și am zăngănit anume lanțurile. Pe lîngă efectul produs, am aflat și cîtă libertate de mișcare aveam. Nu destulă, firește. Eric avusese grijă de asta.

— Vino mai aproape și șoptește-mi la ureche obiecțiile tale, frate, am spus.

Dar n-o făcu.

Fusesem ultimul care se așezase la masă, astfel încît știam că sosise timpul. Așa era.

Din șase trompete țîșniră cinci note și Eric își făcu apariția.

Toată lumea se ridică în picioare.

În afară de mine.

Cu greu reușiră gardienii să mă ridice în picioare, mai mult trăgîndu-mă de lanțuri, și așa mă și ținură.

Eric zîmbi și coborî pe scara din dreapta mea; abia zăream culorile lui sub roba de hermină pe care o purta.

Merse pînă în capul mesei și se așeză în fața scaunului său. Sosi un slujitor care rămase în spatele lui, iar paharnicii începură să toarne vinul.

Cînd toate paharele fură umplute, Eric îl ridică pe al lui.

— Fie să trăiți veșnic în Amber, care să dăinuie veșnic! rosti și toată lumea ridică paharele.

În afară de mine.

— Ridică-l! spuse Julian.

— Bagă-ți-l tu undeva! i-am răspuns.

Nu mă ascultă, fulgerîndu-mă doar cu privirea. Dar m-am aplecat rapid înainte și am ridicat paharul. Erau aproape o sută de oameni între noi, dar vocea mea ajunse la el. Iar Eric era cu ochii pe mine cînd am spus:

— Pentru Eric, cel care stă la picioarele mesei!

Nimeni nu îndrăzni să sară la mine cînd Julian își goli paharul pe podea. Toți ceilalți făcură la fel, dar am reușit să dau pe gît jumătate din al meu înainte de a-mi fi smuls din mîină. Eric se așeză și nobilii făcură la fel, iar eu am fost lăsat să cad în scaunul meu.

Acum se aduceau bucatele și, pentru că mi-era foame, am mîncat la fel de bine ca ceilalți, chiar mult mai bine decît mulți dintre ei.

Muzica răsuna încontinuu, iar masa dură peste două ore. Nimeni nu-mi adresă vreun cuvînt în tot acest timp, și nici eu n-am spus nimic. Dar prezența mea se făcea simțită, iar masa noastră era mai tăcută decît celelalte.

Caine stătea în capătul depărtat al mesei. În dreapta lui Eric. Mi-am dat seama că Julian nu e în grații. Nu erau de față nici Random, nici Deirdre. Mai erau mulți alți nobili pe care-i cunoșteam, unii pe care îi considerasem cîndva prieteni, dar nici unul dintre ei nu-mi întoarse privirea.

Mi-am dat seama atunci că, pentru a deveni rege în Amber, Eric avea nevoie doar de o mică formalitate.

Și aceasta a urmat la scurtă vreme.

După masă n-au fost discursuri. Eric se ridică în picioare și așa rămase, nimic mai mult.

Se auzi un alt semnal de trîmbițe și un sunet hîrîit în aer.

Apoi avu loc o procesiune, care se îndrepta înspre sala tronului din Amber.

Știam ce urmează.

Eric rămase în picioare în fața tronului și toată lumea făcu o plecăciune; în afară de mine, iar eu am fost forțat de ei să îngenunchez.

Astăzi era ziua încoronării lui.

Se lăsă o liniște mormîntală. Apoi Caine aduse perna pe care era pusă coroana Amberului. Îngenunche și încremeni în această poziție, ridicînd perna deasupra capului.

Atunci am fost smucit în picioare și tîrît înainte. Știam ce-o să urmeze. Mi-am dat seama într-o clipă și m-am împotrivit. Dar am fost lovit și silit să îngenunchez la picioarele scării din fața tronului.

Muzica crescuse ușor în intensitate — era „Greensleeves”^{*} — și undeva în spatele meu Julian rosti:

— Priviți încoronarea unui nou rege în Amber!

Apoi spre mine, în șoaptă:

— Ia coroana și înmînează-i-o lui Eric. Se va încorona singur!

Priveam coroana Amberului pe perna purpurie pe care-o ținea Caine.

Era fasonată în argint și avea șapte vîrfuri, fiecare în capăt cu cîte o piatră scumpă. Era bătută în smaralde și avea două rubine imense de fiecare parte.

Nu m-am mișcat, gîndindu-mă la vremurile în care văzusem chipul tatălui meu încoronat.

— Nu, am spus simplu și am simțit o lovitură pe obrazul stîng.

— Ia-o și dă-i-o lui Eric, repetă Julian.

Am încercat să-l lovesc, dar lanțurile erau strînse tare. Am fost lovit iarăși.

M-am uitat la vîrfurile coroanei.

— Foarte bine, am spus într-un tîrziu și am luat coroana.

Am ținut-o un timp cu ambele mîini, apoi brusc, mi-am pus-o pe cap și am strigat:

— Mă încoronez eu, Corwin, rege al Amberului!

Mi-a fost smulsă imediat și apoi pusă pe pernă.

Am primit mai multe lovituri în spate. Un murmur străbătu sala.

— Acum ridic-o și mai încearcă o dată, repetă Julian. Ia-o și dă-i-o lui Eric!

Încă o lovitură.

Bine, am acceptat simțind cum mi se udă cămașa.

De data asta am azvîrlit-o, sperînd să-i scot un ochi lui Eric.

Acesta o prinse în dreapta și zîmbi spre mine, în timp ce loviturile se prăvăleau asupra mea.

* Greensleeves, melodie tradițională din Anglia, secolul al XVI-lea (n. red.).

— Mulțumesc, spuse. Și-acum, ascultați-mă, voi cei din față și voi cei care mă auziți în Umbră. Preiau coroana și tronul în această zi. Iau în mâinile mele sceptrul regatului Amber. Am cîștigat astăzi cîstit tronul și îl iau și-l voi păstra prin dreptul pe care mi-l dă sîngele meu.

— Mincinosule! am strigat, și o mîna îmi astupă gura.

— Mă încoronez eu însumi, Eric Întîiul, Rege al Amberului!

— Trăiască regele! strigară nobilii de trei ori.

Atunci se aplecă înainte și-mi șopti:

— Ochii tăi au fost martori la cea mai frumoasă priveliște pe care o vor mai vedea vreodată... Gărzi! Duceți-l pe Corwin la fierărie, și să-i fie scoși ochii! Fie ca ziua de astăzi să fie ultimul lucru pe care să și-l amintească! Apoi azvîrliți-l în întunecimea celei mai adînci temnițe de sub Amber și fie-i uitat numele!

Am scuipat, și asupra mea s-a abătut o ploaie de lovituri.

M-am luptat pentru fiecare pas, dar am fost luat pe sus din sală. Nimeni nu m-a privit cînd am fost scos de-acolo, și ultimul lucru pe care mi-l amintesc a fost imaginea lui Eric așezat pe tronul lui, binecuvîntîndu-i pe nobilii din Amber și zîmbind. Mi s-a făcut ceea ce ordonase să mi se facă și, din fericire, am leșinat înainte de-a se termina.

Habar n-am cît a trecut pînă cînd m-am trezit în întuneric deplin și am simțit durerile cumplite din cap. Poate atunci am rostit blestemul, sau poate atunci cînd fierul înroșit în foc cobora spre ochii mei. Nu mai țin minte, dar știu că Eric nu va rămîne pe tron, pentru că blestemul unui prinț din Amber, rostit cu toată furia de care e în stare, are întotdeauna efect.

Mi-am înfipt mîinile în paie, în întunericul absolut din celula mea, dar nici o lacrimă nu se prelinse. Asta era cumplit. După un timp — numai voi, zei, și cu mine știm cît a durat — somnul veni din nou.

Cînd m-am trezit, durerea era la fel de intensă. M-am ridicat în picioare. Am măsurat dimensiunile celulei mele. Patru pași în lățime, cinci în lungime. În podea se afla o gaură pentru nevoi și o saltea de paie într-un colț. Ușa avea o mică fantă la bază, iar dincolo de ea se afla o tavă pe care erau o bucată de pîine mucegăită și o sticlă de apă. Am mîncat și am băut, dar nu m-am înviorat.

Capul mă durea îngrozitor și sufletul îmi era sfișiat. Am dormit cît de mult am putut și n-au venit să mă vadă. M-am trezit, am traversat celula și am pipăit după mîncare, și-am mîncat după ce am găsit-o. Am dormit cît de mult am putut.

După șapte reprize de somn nu mai simțeam durerea în orbite. Îl uram pe fratele meu care era rege în Amber. Mai bine m-ar fi ucis.

M-am întrebat ce reacție ar fi avut poporul dacă ar fi știut ce s-a întîmplat, dar n-am găsit răspuns.

Dar cînd întinericul se va abate asupra Amberului, oricum Eric se va căi, îmi ziceam. De asta eram sigur, și m-am mai liniștit.

Astfel începură zilele mele de beznă, și n-aveam nici un mijloc de a măsura trecerea lor. Chiar dacă aș fi avut ochi în orbite, n-aș fi putut deosebi ziua de noapte.

Timpul își vedea de drumul lui, ignorîndu-mă. Erau momente în care mă treceau sudorile la gîndul ăsta și mă cutremuram. Eram aici de luni de zile? Sau ore? Sau săptămîni? Sau ani?

Uitasem complet de timp. Dormeam, băteam celula în sus și-n jos (știam exact unde să pun piciorul și unde să mă întorc), și mă gîndeam la lucrurile pe care le făcusem sau pe care nu le făcusem. Uneori stăteam cu picioarele încrucișate și respiram lent și adînc, îmi goleam mintea și rămîneam astfel cît de mult puteam. Asta mă ajuta să nu mă gîndesc la nimic.

Eric acționase inteligent. Deși puterea era în mine, acum era inutilă. Un orb nu putea merge printre Umbre.

Barba îmi crescuse pînă la piept, iar părul era foarte lung. La început, aveam tot timpul senzația de foame, dar după un timp pofta scăzu. Uneori amețeam cînd mă ridicam prea brusc în picioare.

Încă puteam vedea, în coșmarurile mele — dar lucrul ăsta mă îndurera mult mai mult cînd eram treaz.

Cu toate astea, mai tîrziu, am început să mă simt cumva detașat de evenimentele care mă aduseseră aici. Era aproape ca și cînd i s-ar fi întîmplat unei alte persoane. Și asta era, într-un fel, adevărat.

Pierdusem foarte mult în greutate. Mă imaginam palid și slab. Nici măcar nu puteam să plîng, deși simțisem nevoia de cîteva ori. Ceva nu era în regulă cu canalele lacrimale. Era un lucru cumplit ca un bărbat să fie adus în starea asta.

Și, într-o zi, am auzit o zgîrietură ușoară pe ușă. N-am luat-o în seamă. Se auzi iar, și tot n-am reacționat.

Apoi cineva îmi șopti numele, ca o întrebare. Am traversat celula.

— Da? am răspuns.

— Sînt eu, Rein, spuse o voce. Cum te simți?

Am izbucnit în rîs la întrebarea asta.

— Minunat! Oh, minunat! Fripturi și șampanie în fiecare seară, și femei. Doamne! Ar trebui să vii și tu într-o zi!

— Îmi pare rău că nu pot face nimic pentru tine.

I-am simțit durerea din glas.

— Știu.

— Aș face dac-aș putea, îmi spuse.

— Știu și asta.

— Ți-am adus cîte ceva. Fii atent!

Ușita de la baza celulei scîrțîi ușor, deschizîndu-se de cîteva ori la rînd.

— Ce-i aici? am întrebat.

— Cîteva haine curate, trei pîini proaspete, o bucată mare de brînză, carne, două sticle de vin, un cartuș de țigări și o mulțime de chibrituri.

Vocea mi se gîtui de emoție.

— Îți mulțumesc, Rein. Ești un tip extraordinar. Cum ai reușit?

— Îl cunosc pe gardianul care e de serviciu. N-o să scoată un cuvînt. Îmi e prea mult dator.

— Ar putea încerca să scape de datorii țipînd. Așa că n-o mai face încă o dată. Oricît de mult mi-ar plăcea. Inutil să-ți spun că voi distruge dovezile.

— Aș fi vrut ca lucrurile să fie altfel, Corwin.

— Și eu. Îți mulțumesc că te-ai gîndit la mine cînd ți s-a ordonat să n-o faci.

— N-a fost chiar atît de greu.

— De cît timp mă aflu aici?

— Patru luni și zece zile, spuse.

— Ce vești ai din Amber?

— Eric domnește. Asta-i tot.

— Unde-i Julian?

— Înapoi în pădurea din Arden, cu gărzile lui.

— De ce?

— S-au petrecut de curînd unele lucruri stranii în Umbre.

— Înțeleg. Dar Caine?

— E încă în Amber, se distrează. Umblă din tîrfă în tîrfă și bea, ca de obicei.

— Și Gérard?

— E amiralul întregii flote.

— Și Random?

— În celula de sus.

— Cee? A fost prins?

— Da. A parcurs Modelul în Rebma și a apărut aici cu o arbaletă. L-a rănit pe Eric înainte de a fi prins.

— Adevărat? De ce n-a fost ucis?

— Ei bine, umblă vorba că e căsătorit cu o nobilă din Rebma, și, din cauza asta, Eric n-a vrut să riște un incident acum. Moire stăpînește un regat și se spune că Eric are în vedere s-o ceară de nevastă. Numai bîrfe, desigur. Dar interesante.

— Așa e.

— Moire te-a plăcut, nu-i așa?

— Într-un fel. Cum de-ai aflat?

— Eram de față cînd a fost condamnat Random. Am apucat să vorbesc cu el o clipă. Lady Vialle, care pretinde că-i e soție, a cerut să meargă împreună cu el la închisoare. Eric nu știe încă ce răspuns să dea.

M-am gîndit la fata oarbă, pe care n-o întîlnisem niciodată, și m-am minunat de ce auzeam...

— Cînd s-au întîmplat toate astea? am întrebat.

— Mmm... Acum treizeci și patru de zile, răspunse. Atunci s-a arătat Random. O săptămîină mai tîrziu, Vialle a făcut cererea.

— Trebuie să fie o femeie ciudată dacă-l iubește cu adevărat pe Random.

— Asta a fost și impresia mea, răspunse Rein. Nu-mi pot imagina o combinație mai neobișnuită.

— Dacă reușești să-l mai vezi, transmite-i salutările și regretele mele.

— Da.

— Cum le merge surorilor mele?

— Deirdre și Llewella au rămas în Rebma. Lady Florimel a intrat în grațiile lui Eric și are o poziție înaltă la curte. Nu știu unde se află Fiona.

— S-a mai auzit ceva despre Bleys? Sînt convinși că a murit.

— Precis a murit, spuse Rein. Totuși trupul nu i-a mai fost găsit.

— Și Benedict?

— Nici un semn, ca de obicei.

— Dar Brand?

— Nici un semn.

— Păi, am senzația că am trecut prin tot arborele genealogic al familiei, la această oră. Ai mai scris vreo baladă nouă?

— Nu, spuse. Încă lucrez la „Asediul Amberului“, dar va fi doar un hit *underground* dacă va fi ceva.

Am întins mîna prin spațiul strîmt de la baza ușii.

— Aș vrea să-ți strîng mîna, am spus, și i-am simțit mîna atingînd-o pe a mea. Frumos din partea ta că ai făcut asta pentru mine. Totuși să n-o mai faci. Ar fi o nebunie să înfrunți mînia lui Eric.

Îmi strînse mîna, mormăi ceva și plecă.

Am luat pachetul cu AJUTOARE și m-am îndopat cu carne, care era marfa cea mai perisabilă. Lîngă ea am mîncat un codru de pîine și mi-am dat seama că aproape uitasem ce gust poate avea mîncarea bună.

Apoi m-am moleșit și am adormit. Nu cred c-am dormit foarte mult, și cînd m-am trezit am deschis una din sticlele cu vin.

Nu mi-a trebuit prea mult timp, în starea de slăbiciune în care mă aflu, să mă ametesc. Mi-am aprins o țigară, m-am așezat pe saltea, m-am rezemat de zid și am meditat.

Îl știam pe Rein din copilărie. Eram deja băiat mare pe-atunci și el candida pentru măscăriciul curții. Un puști

slăbuț, isteț. Lumea îl lua cam mult peste picior. La fel și eu. Dar eu scriam muzică, eu compuneam balade, iar el își făcuse rost de o lăută de undeva și învățase de unul singur să cînte la ea. Curînd, am început să cîntăm pe două voci și în scurtă vreme l-am îndrăgit și am început să muncim împreună, să practicăm artele marțiale. Nu prea se pricepea, dar mie îmi părea rău de felul în care mă purtasem cu el înainte, ca să nu mai vorbesc de faptul că se străduia și muncea intens să învețe, așa încît l-am stimulat și am făcut din el un spadasin onorabil. N-am regretat niciodată, și cred că nici el. La scurt timp a devenit menestrelul curții din Amber. L-am făcut pajul meu atunci, și cînd au început războaiele împotriva obiectelor întunecate din Umbră, numite Weirmonken, l-am făcut scutierul meu și am plecat împreună la luptă. L-am făcut cavaler pe cîmpul de luptă, la Jones Falls, onoare pe care o merita din plin. După asta, a continuat să fie mai bun decît mine în materie de versuri și muzică. Culorile lui erau purpurii, iar cuvintele de aur. Îl iubeam, fiind unul dintre cei doi sau trei prieteni ai mei din Amber. Nu mi-aș fi închipuit însă că o să riște să-mi aducă o masă decentă. Nu mi-aș fi închipuit despre nimeni că ar putea să riște așa ceva. Am mai sorbit din băutură și am mai fumat o țigară în cinstea lui, pentru a-l sărbători. Era un om bun. M-am întrebat cît va mai supraviețui.

Am aruncat toate mucerile de țigară și sticla goală. Nu voiam ca nimic din jur să arate că „mă simțisem bine“, în cazul în care s-ar fi făcut o inspecție neașteptată. Am mîncat toată hrana gustoasă pe care mi-o adusese, și m-am simțit ghiftuit pentru prima dată de cînd eram în detenție. Am păstrat cea de-a doua sticlă pentru o porție masivă de betie și uitare.

Și după ce-a trecut și asta, m-am reîntors la ciclul meu de acuzații.

Speram, mai ales, ca Eric să nu cunoască în totalitate puterile noastre. Era rege în Amber, recunosc, dar nu știa chiar totul. Nu încă. Nu în felul în care știuse Tata. Mai exista o șansă la un milion care ar fi putut acționa în favoarea mea. Destul de slabă, dar măcar mă ajuta să-mi păstrez mintea limpede, aici, în pragul disperării.

Dar poate că un timp mi-am și pierdut mințile, nu-mi dau seama. Există zile care îmi par mari goluri de memorie, acum cînd stau aici, la marginea Haosului. Numai Dumnezeu știe ce s-a petrecut cu ele, și n-o să merg niciodată la un psihiatru ca să aflu.

Oricum, dragi medici, nici unul dintre dumneavoastră nu poate face față familiei mele.

Zăceam și umblam în bezna care mă amorțea. Devenisem foarte sensibil la sunete. Ascultam tropăitul lăbuțelor șobolanilor prin paie, geamătul îndepărtat al celorlalți prizonieri, ecourile pașilor gardianului care se apropia cu o tavă de mîncare. Astfel am început să pot aprecia distanțele și direcția.

Bănuiesc că am devenit mai sensibil și la mirosuri, dar am încercat să nu mă gîndesc prea mult la asta. Pe lîngă duhoarea imaginabilă a mai existat acolo, pentru multă vreme, ceva ce aș fi jurat că era un iz de carne în descompunere. Mă gîndeam: dacă voi muri, cît timp va trece pînă să observe cineva? Cîți dumicați de pîine și cîte căni cu zeamă lungă trebuia să rămînă neatînse înainte ca paznicului să-i treacă prin minte să verifice dacă mai exist în celulă?

Răspunsul la această întrebare putea fi foarte important.

Mirosul morții rămînea în jur multă vreme. Am încercat să gîndesc iarăși în termeni temporali, și astfel mi-am dat seama că dispărea cam într-o săptămînă.

Deși îmi impusesem cu grijă o rație, rezistînd tentației, ispitei aflate la îndemînă, m-am trezit, într-un tîrziu, că am ajuns la ultimul pachet de țigări.

L-am desfăcut și mi-am aprins una. Avusesem un cartuș de *Salem* și fumasem unsprezece pachete. Asta însemna două sute douăzeci de țigări. Odată măsurasem timpul cu o țigară, și-mi trebuiseră șapte minute ca s-o fumez. Rezulta un total de o mie cinci sute patruzeci de minute petrecute fumînd, sau douăzeci și cinci de ore și patruzeci de minute. Eram convins că petrecusem cel puțin o oră între țigări, poate chiar o oră și jumătate. Să spunem o oră jumătate. Acum, să zicem că am dormit șase pînă la opt ore pe zi. Rămîneau șaisprezece pînă la optsprezece ore de veghe. Cred că fumam zece sau două-

sprezece țigări pe zi. Asta însemna că erau cam trei săptămîni de la vizita lui Rein. Îmi spusese că trecuseră patru luni și zece zile de la încoronare, ceea ce însemna că acum trecuseră cam cinci luni.

Am gospodărit cu grijă ultimul pachet, bucurîndu-mă de fiecare țigară ca de o poveste de dragoste. Cînd s-au terminat, m-am simțit disperat.

Apoi a trecut altă vreme îndelungată.

Am început să mă gîndesc la Eric. Cum se descurca în calitate de conducător? Cu ce probleme se confrunta? Ce-avea de gînd acum? De ce nu se arătase pe-aici, ca să mă tortureze? Oare chiar puteam fi uitat de cei din Amber, doar pentru că așa suna un decret imperial? Niciodată, eram sigur de asta.

Și ce se întîmplase cu frații mei? De ce nu mă contactase nici unul? Ar fi fost atît de simplu să extragă Atuul meu și să încalce decretul lui Eric.

Nimeni n-a făcut-o, din păcate.

M-am gîndit mult timp la Moire, ultima femeie pe care-o iubisem. Ce făcea? Se mai gîndea la mine? Probabil că nu. Poate că acum era amanta lui Eric, sau regina lui. Oare-i vorbise de mine vreodată? Probabil că nu, îmi spuneam din nou.

Și surorile mele? Dă-le-ncolo! Niște stricate, toate.

Mai orbisem o dată înainte, din cauza străfulgerării unui tun, în secolul optsprezece, pe Umbra Pămînt. Dar nu durase decît vreo lună și-mi revenise vîzul. Eric avusese ceva mai permanent în minte cînd dăduse acest ordin.

Încă asudam și tremuram, iar uneori mă trezeam urlînd, ori de cîte ori îmi revenea amintirea drugilor înroșiți în foc — atîrnînd deasupra ochilor mei — și apoi atingerea!

Am gemut ușor și am continuat să merg.

Nu era absolut nimic de făcut. Asta era partea cea mai cumplită a întregii situații. Eram la fel de neajutorat ca un embrion. Mi-aș fi vîndut sufletul ca să mă nasc încă o dată și să văd și să mă pot răzbuna măcar o oră, cu spada în mînă, ca să mă duelez încă o dată cu fratele meu.

M-am tolănit pe saltea și am adormit. Cînd m-am trezit, mîncarea sosise, am mîncat iar și-am început să merg prin celulă. Unghiile de la mîini și de la picioare îmi crescuseră mult.

Barba era foarte lungă, iar părul îmi cădea continuu peste față. Mă simțeam împruțit și mă scărpinam tot timpul. Mă-ntrebam dacă nu cumva aveam păduchi.

Faptul că un prinț de Amber putea fi adus într-o asemenea stare îmi provoca o tulburare cumplită în străfundul ființei mele, oriunde ar fi fost acesta. Fusesem educat să cred despre noi că sîntem niște entități invincibile, curate, cu sînge rece și dure ca diamantul, exact ca imaginile noastre de pe Atuuri. Era limpede că nu eram. Sau, să zicem, eram destul de asemănători cu ceilalți oameni ca să ne descurcăm prin propriile noastre mijloace.

Am jucat jocuri ale minții, mi-am spus singur povești. Mi-am rechemat amintiri plăcute — și aveam multe. Mi-am reamintit elementele: vînt, ploaie, zăpadă, căldura verii și adierile răcoroase ale primăverii. Avusesem un mic aeroplan pe Umbra Pămînt și, cînd zburasem, avusesem o senzație minunată. Mi-am reamintit scînteietoarele panorame de culoare și spațiu, orașele în miniatură, adîncul albastru al cerului, pîlcurile de nori (unde erau acum?) și întinderea curată a oceanului sub aripile mele. Mi-am amintit femeii pe care le-am iubit, petreceri, războaie. Și cînd s-au isprăvit toate, și nu mai puteam să mă abțin, m-am gîndit la Amber.

O dată, cînd am făcut asta, glandele lacrimale au început să funcționeze iar. Am plîns.

După o perioadă parcă nesfîrșită și mult somn, am auzit pași care s-au oprit în fața ușii celulei mele, și am auzit zgomotul unei chei în lacăt.

Trecuse atîta timp de la vizita lui Rein, încît uitasem gustul vinului și al țigărilor.

N-aș putea spune exact cît, dar trecuse foarte multă vreme...

Pe coridor erau doi bărbați. Am ghicit asta după pașii lor, mult înainte de-a le auzi vocile.

Am recunoscut una din ele.

Ușa se deschise și Julian îmi spuse numele. N-am răspuns imediat, și el l-a repetat.

— Corwin? Vino aici.

Întrucît nu prea aveam de ales, m-am ridicat și am avansat. M-am oprit cînd am știut că mă aflu lîngă el.

— Ce vrei? l-am întrebat.

— Vino cu mine!

Și m-a luat de braț.

Am mers de-a lungul coridorului; el nu scoase o vorbă și afurisit să fiu dacă aveam de gând să îl întreb ceva.

După ecouri, mi-am dat seama că am intrat în sala cea mare. Curînd după asta mă conduse pe scară.

Ne aflam în palatul propriu-zis.

Am fost dus într-o încăpere și așezat într-un scaun. Un bărbier se îngriji de părul și barba mea. Nu i-am recunoscut vocea cînd m-a întrebat dacă vreau să-mi scurteze barba sau să mi-o radă de tot.

— *De tot! i-am spus, după care un altul se ocupă de unghiile mele, toate douăzeci.*

Apoi am fost îmbrăiat, și cineva m-a ajutat să îmbrac veșminte curate. Atîrnau pe mine. Am fost și despăduchiat, dar să trecem peste asta.

Apoi am fost condus într-un alt spațiu negru, plin de muzică, și de aromele mîncării bune, și de sunetele multor voci, și de rîsete. Am recunoscut încăperea: era sufrageria.

Vocile scăzură puțin cînd Julian mă conduse înăuntru și mă așază.

Am stat acolo pînă cînd sunară trîmbițele, moment în care am fost forțat să mă ridic.

Am auzit strigîndu-se toastul:

— Încoronarea lui Eric Întîiul, Rege al Amberului! Trăiască regele!

N-am băut pentru asta, dar nimeni nu părea să fi observat. Vocea care strigase toastul era al lui Caine, de undeva din partea cealaltă a mesei.

Am mîncat cît de mult am putut, pentru că era cel mai bun prînz care mi se oferise de la încoronare. Am înțeles din conversațiile pe care le auzeam că astăzi era aniversarea încoronării lui Eric, ceea ce însemna că petrecusem un an de zile în temniță.

Nimeni nu-mi vorbi și nici eu n-am încercat să deschid vreo discuție. Eram acolo doar ca o fantomă. Pentru a fi umilit, și

pentru a le reaminti, fără îndoială, fraților mei de prețul înfruntării stăpînului. Și tuturor li se poruncise să mă uite.

Am continuat pînă târziu în noapte. Cineva îmi turna mereu vin, ceea ce era un lucru nemaipomenit, și am stat acolo ascultînd muzica tuturor dansurilor.

Mesele au fost mutate în acest scop, iar eu am fost așezat undeva, într-un colț.

M-am îmbătat groaznic și, cînd totul s-a sfîrșit, am fost pe jumătate tîrît, pe jumătate cărat înapoi în celulă, pentru că aici se făcea curățenie. Singurul meu regret a fost că nu mi s-a făcut îndeajuns de rău ca să murdăresc podeaua sau veșmintele frumoase ale cuiva.

Astfel s-a încheiat primul meu an de beznă.

IX

N-o să vă mai plictisesc cu repetări. Cel de-al doilea an a fost destul de asemănător cu primul, cu același final. Idem, al treilea.

Rein a venit de două ori în cel de-al doilea an, cu un coș de bunătați și cu gura plină de bîrfe.

De ambele dăți i-am interzis să mai vină. În al treilea an a venit de șase ori, la fiecare două luni și, de fiecare dată, i-am interzis să mai vină și am mîncat mîncarea lui și am ascultat ce-avea de spus.

Ceva nu era în ordine în Amber. *Lucruri* stranii își făceau apariția dintre Umbre și se înfățișau cu violență, tuturor, fără excepție. Erau distruse, firește. Eric încerca să înțeleagă ce se întîmpla. N-am amintit de blestemul meu, deși mai tîrziu m-am bucurat că începea să se împlinească.

Random, ca și mine, era încă prizonier. I se alăturase și soția lui. Pozițiile celorlalți frați și surori rămaseră neschimbate. Asta m-a atîtat în timpul celei de-a treia aniversări a încoronării, și m-a făcut să mă simt iarăși în viață...

Regenerat...

Regenerat! S-a întîmplat într-o zi. Și asta m-a făcut atît de fericit, încît am făcut praf de îndată ultima sticlă de vin adusă de Rein și am desfăcut ultimul pachet de țigări, pe care-l pusesem deoparte. Am fumat, am băut și m-am bucurat la gîndul că, într-un fel, îl bătusem pe Eric. Dacă afla asta, simțeam că mi-ar fi fost fatal. Dar eram sigur că nu știa.

Așa încît m-am bucurat, fumînd, bînd și chefuind în lumina a ceea ce se întîmplase.

Da, lumina!

Am zărit o mică fișie strălucitoare, undeva în dreapta mea.

Bun, hai s-o luăm așa: m-am trezit într-un pat de spital și am aflat că-mi revenisem în totalitate, prea repede. V-ați prins?

Mă vindec mult mai repede decît alții care au fost răniți. Toți nobilii din Amber au cîte ceva din această însușire.

Am supraviețuit ciumei, am supraviețuit asediului Moscovei...

Mă regenerez repede și mai bine decît oricare altul.

Napoleon a făcut odată o remarcă pe tema asta. La fel și generalul MacArthur*.

Cu țesutul nervos îmi trebuia ceva mai mult timp, asta-i tot.

Văzul începea să-mi revină, asta însemna acea splendidă fișie de lumină, undeva în dreapta mea.

După un timp, mi-am dat seama că era mica suprafață cu gratii din ușa celulei.

Îmi „crescuseră” alți ochi, asta-mi spuneau degetele. Mi-au trebuit peste trei ani, dar am reușit. Era acea șansă de unu la un milion de care vorbeam mai devreme, lucru pe care nici măcar Eric nu fusese în stare să-l prevadă, din cauză că puterile erau foarte variate la cei din familia mea. Îl învinsesem din punctul ăsta de vedere: aflasem că-mi pot dezvolta noi globi oculari. Dintotdeauna am știut că-mi pot regenera țesuturile nervoase, dacă aveam timp suficient. Rămăsesem paralizat în urma unei răni la coloană, provocate în timpul războaielor franco-prusace. După doi ani, mă vindecasem. Nutrisem speranța — nebunească, recunosc — că puteam face cu ochii mei arși ceea ce făcusem atunci cu coloana. Și avusesem dreptate. Îi simțeam intacti, iar vederea îmi revenea, treptat.

Cît mai era pînă la următoarea aniversare a încoronării lui Eric? M-am oprit din mers și inima mi-a bătut mai puternic.

* Douglas MacArthur (1880-1964), general american ce a jucat un rol important în Al Doilea Război Mondial (n. red.).

De îndată ce vreunul ar fi observat că mi-am recăpătat ochii, i-aş fi pierdut din nou.

Aşadar, trebuia să evadez înainte de trecerea celor patru ani.

Cum?

Nu mă gândisem prea mult la asta în tot acest timp, deoarece chiar dacă aş fi găsit o cale să ies din celulă, n-aş fi reuşit să ies din Amber sau din palat fără ochi sau ajutor. Ori aşa ceva nu-mi era la îndemână.

Acum, totuşi...

Uşa celulei mele era mare, grea, ținuită cu alamă, cu un mic grătar la o înălțime de aproape un metru și jumătate, în scopul de a privi înăuntru ca să vadă dacă sînt în viață, dacă i-ar fi păsat cuiva de asta. Chiar dacă aş fi reuşit să îl scot de acolo, nu cred că aş fi putut ajunge la lacăt. Era o mică porțiță mobilă la baza ușii, destul de largă să mi se împingă mîncarea înăuntru și cam asta era tot. Balamalele erau fie pe dinafară, fie între ușă și cadru, nu știam sigur. Oricum ar fi fost, nu puteam ajunge la ele. Alte uși nu mai erau.

Era aproape ca și cum aş fi fost orb, în afară de lumina aceea slabă și liniștitoare care pătrundea prin grătar. Știam că văzul nu mi-a revenit în totalitate. Mai era cale lungă pînă acolo. Dar chiar de-ar fi fost așa, oricum era aproape întuneric beznă. Știam asta, deoarece cunoșteam temnițele subterane ale Amberului.

Am aprins o țigară, am început din nou să mă plimb, și mi-am inventariat obiectele, căutînd ceva ce mi-ar fi putut fi de ajutor. Erau hainele, salteaua de dormit și paiele umede. Aveam, de asemeni, chibrituri, dar am respins imediat ideea de a da foc paielor. Mă îndoiam că va veni cineva să deschidă ușa, dacă aş fi făcut-o. Cel mult ar fi venit și ar fi rîs, dacă ar fi venit. Aveam o lingură pe care o furasem la ultimul banchet. De fapt, aş fi vrut un cuțit, dar Julian mă prinsese încercînd să fur unul și-l înșfăcase imediat. Ceea ce nu știuse însă era că asta fusese cea de-a doua încercare. Deja aveam lingura pitită în cizmă.

Și la ce-mi folosea?

Auzisem și eu poveștile acelea despre tipii care-și săpaseră drumul afară din celule cu cele mai ciudate lucruri — catărame de centură (ceea ce eu n-aveam), și altele. Numai că eu n-aveam timp să mă joc de-a contele de Monte Cristo. Trebuia să fiu afară în câteva luni, altfel ochii nu mi-ar fi fost de nici un folos.

Ușa era din lemn masiv. Stejar. Era întărit cu patru benzi metalice. Una mergea de jur-împrejur, aproape de capătul de sus, una lîngă bază, și încă două mergeau de sus în jos, trecînd de-o parte și de alta a grătarului lat de jumătate de metru. Știam că ușa se deschidea în afară, iar lacătul era în stînga mea. Din amintiri știam că ușa are o grosime de vreo cinci centimetri și mi-am reamintit poziția aproximativă a lacătului, pe care am verificat-o împingîndu-mă în ușă și simțind tensiune în acel punct. Mai știam că ușa era și barată, dar despre asta urma să-mi fac griji mai tîrziu. Puteam să încerc să ridic bara, strecurînd coada lingurii între ușă și canatul ei.

Am ingenuncheat pe saltea și, cu lingura, am săpat lemnul în jurul locului unde era lacătul. Am muncit pînă mi-a amortit mîna — poate vreo două ore. Apoi mi-am trecut unghia peste suprafața lemnului. Nu săpasem prea adînc, dar era un început. Am luat lingura în stînga și am continuat, pînă mi-a amortit și mîna asta.

Continuam să sper că Rein își va face apariția. Eram sigur că-l puteam convinge să-mi dea stiletul lui, dacă lucrurile evoluau cum îmi doream eu. Nu și-a făcut însă apariția, așa încît am continuat să zgîrii și să scobesc.

Am muncit zi de zi, pînă am pătruns aproape doi centimetri în lemn. De fiecare dată cînd auzem pașii temnicerului, mutam salteaua înapoi la zidul opus și mă trînteam pe ea, cu spatele spre ușă. După ce trecea, îmi reluam munca. Apoi a trebuit să mă opresc un timp, deși uram treaba asta. Îmi înfășurasem mîinile în fișii din hainele mele, dar tot am făcut bășici care s-au spart și, după un timp, carnea vie de dedesubt a început să sîngereze. Așa încît mi-am luat o pauză ca să se vindece.

Am hotărît să dedic acest timp planurilor legate de ceea ce voi face după ce aveam să evadez.

După ce o să pătrund destul de adânc prin ușă, o să ridic bara. Zgomotul căderii ei va face să vină, probabil, un gardian. Numai că atunci voi fi de mult afară. Cîteva lovituri zdravene vor sparge ușa la care lucram, iar lacătul putea rămîne liniștit la locul lui. Calea îmi va fi deschisă, iar eu mă voi trezi față în față cu gardianul. El va fi înarmat, iar eu nu. Va trebui să-lucid.

Se va crede stăpîn pe situație, crezînd că eu nu văd. Pe de altă parte, va fi și puțin speriat cînd își va reaminti cum am intrat eu în Amber. Oricum, va muri și atunci eu voi face rost de o armă. Mi-am pipăit musculatura. Zei! Cît slăbisem! Dar măcar eram din viță de Amber și simțeam că pînă și într-o asemenea condiție puteam învinge un om obișnuit. Poate că mă păcăleam, dar eram dator să încerc.

Apoi, dacă izbîndeam, cu o spadă în mînă, nimic nu mă mai putea opri să ajung la Model. Aș intra în el și, cînd aș ajunge în centru, m-aș reface, și de data asta n-aș mai grăbi lucrurile. Chiar dacă mi-ar lua un secol, voi avea totul perfect pus la punct înainte de a ataca iarăși Amberul. În fond, din punct de vedere tehnic, eu eram stăpînul lui. Nu mă încoronasem singur, în prezența tuturor, înainte ca Eric să facă același lucru? Voi transpune în viață pretenția mea la tron!

Ce păcat că nu era posibil să mergi în Umbră direct din Amber! Atunci n-ar mai fi trebuit să mă încurc cu Modelul. Dar Amberul meu este centrul tuturor, și nu poți pleca din el chiar atît de ușor.

După, să zicem, o lună, mîinile mi s-au vindecat și în locul rănilor mi s-au făcut niște bătăături enorme. Am auzit pașii unui gardian și m-am năpustit în colțul celălalt al celulei. S-a auzit un scîrțîit scurt și mîncarea mi-a fost strecurată prin ușă. Apoi, iarăși pași, de data asta pierzîndu-se în depărtare.

M-am întors la ușă. Fără să mă uit, știam ce e în tavă: un codru de piine mucegăită, un hîrb cu apă și o bucată de brînză, dacă aveam noroc. Am aranjat salteaua, am îngenuncheat și am pipăit șanțul. Eram aproape la jumătate.

Atunci am auzit chicotitul.

Venea din spatele meu.

M-am întors, neavînd nevoie de ochi ca să știu că mai era cineva în celulă. Un bărbat care stătea lîngă zidul din stînga. chicotind.

— Cine e? am întrebat și vocea îmi sună straniu. Mi-am dat seama că acestea erau primele cuvinte pe care le rostisem după multă vreme.

— Evadare, zise. Încercare de evadare.

Și chicoti iar.

— Cum ai intrat aici?

— Mergînd, răspunse.

— De unde? Cum?

Am aprins un chibrit care m-a orbit, dar am rezistat.

Era un tip mic de statură. Plăpînd — ar fi un cuvînt mai potrivit. Avea cam un metru cincizeci și era cocoșat.

Părul și barba era la fel de mari ca ale mele. Singurele lucruri diferite în masa asta enormă de blană erau nasul lung, coroiat și ochii aproape negri, acum strînși din cauza luminii.

— Dworkin! am exclamat.

Chicoti din nou.

— Așa mă cheamă. Dar pe tine?

— Nu mă mai recunoști, Dworkin?

Am aprins un alt chibrit și l-am apropiat de fața mea.

— Privește atent! Scade barba și părul. Mai adaugă cincizeci de kilograme la greutate. Tu m-ai desenat pînă la cele mai mici detalii pe mai multe pachete de cărți de joc.

— Corwin, spuse într-un tîrziu. Îmi amintesc de tine. Da.

— Credeam că ai murit.

— Și totuși n-am murit. Vezi? și făcu o piruetă în fața mea. Ce mai face tatăl tău? L-ai văzut de curînd? El te-a aruncat aici?

— Nici Oberon nu mai e, i-am răspuns. Fratele meu Eric domnește în Amber, iar eu sînt prizonierul lui.

— Atunci am o vechime mai mare, pentru că eu sînt prizonierul lui Oberon.

— Oh? Nimeni dintre noi n-a știut că Tata te-a trimis în închisoare.

L-am auzit plîngînd.

— Da, spuse după un timp. N-a avut încredere în mine.

— De ce nu?

— I-am spus că m-am gîndit la o cale de a distruge Amberul. I-am descris-o și atunci m-a întemnițat.

— N-a fost prea frumos din partea lui.

— Știu, încuviință el, dar mi-a dat un apartament drăguț și o groază de lucruri cu care să fac cercetări. Numai că, după un timp, nu m-a mai vizitat. Obişnuia să-mi aducă oameni care-mi arătau pete de cerneală* și mă făceau să le spun povești despre ele. Drăguță chestie, pînă cînd am spus o poveste care nu-mi plăcea și l-am transformat pe un tip într-o broască. Regele s-a înfuriat cînd n-am mai vrut să-l transform la loc, și a trecut atîta vreme de cînd n-am mai văzut pe nimeni, încît l-aș transforma chiar acum, dacă ar mai vrea. Odată...

— Cum ai ajuns aici, în celula mea? l-am întrebat iar.

— Ți-am spus. Am mers.

— Prin zid?

— Firește că nu. Prin zidul Umbră.

— Nimeni nu poate trece prin Umbre în Amber. În Amber nu există Umbre.

— Ei bine, am trișat, recunosc el.

— Cum?

— Am desenat un nou Atu și am pășit prin el, ca să văd ce e de partea asta a zidului. Oh, Doamne! Tocmai mi-am amintit. Nu mă pot întoarce fără el. Va trebui să fac altul? Ai ceva de mîncare? Și ceva de desenat? Și ceva pe care să desenez?

— Ia o bucată de pîine, am spus și i-am dat-o, iar aici ai o bucată de brînză. Merge cu pîine!

* Testul petelor de cerneală sau testul Rorschach, metodă de evaluare psihologică bazată pe interpretarea de către pacient a unor planșe cu pete de cerneală (n. red.).

— Mulțumesc, Corwin, și le înfulecă, bîndu-mi apoi toată apa. Acum, dacă mi-ai da un creion și o bucată de pergament, m-aș putea întoarce în apartamentul meu. Vreau să termin o carte pe care începusem s-o citesc. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine. Îmi pare rău de Eric. O să mai vin cîndva și o să mai vorbim mai mult. Dacă-ți mai vezi tatăl, spune-i să nu fie supărat pe mine pentru că o să...

— N-am nici creion, nici pergament, i-am potolit eu șuvoiul de vorbe.

— Doamne, spuse, nu prea e civilizată lumea pe aici.

— Știu. Dar, la urma urmei, nici Eric nu e.

— Ei bine, dar tu ce ai? Prefer apartamentul meu locului ăsta. Cel puțin e mai bine luminat.

— Ai cinat cu mine, am spus, și acum vreau să-ți cer un serviciu. Dacă-mi îndeplinești cererea asta, îți promit că o să fac tot posibilul să aranjez treaba dintre tine și Tata.

— Ce dorești? întrebă.

— De multă vreme îți admir munca, și există ceva ce mi-am dorit întotdeauna, ceva care să fie făcut de mîinile tale. Îți amintești de Farul din Cabra?

— Firește. Am fost de multe ori acolo. Îl cunosc pe paznic, Jopin. Obişnuiam să joc şah cu el.

— Mă gîndesc la asta mai mult ca la orice, pentru că mare parte din viață mi-am dorit să văd una dintre schițele alea magice ale înaltului turn cenușiu.

— Un subiect foarte simplu, spuse el, și chiar atrăgător. Am făcut cîteva schițe preliminare în trecut, dar n-am mers niciodată mai departe. Mereu au intervenit alte lucruri. Am să-ți aduc una, dacă vrei.

— Nu. Mi-ar plăcea ceva trainic, să-mi țină companie aici, în celulă — să mă liniștească, pe mine și pe ceilalți care vor veni aici, după mine.

— Lăudabil ceea ce intenționezi, dar cum?

— Am aici un vîrf, i-am spus (lingura apucase să se ascuță destul de bine) și mi-ar plăcea să văd desenul pe peretele de-acolo, astfel încît să-l pot privi atunci cînd mă odihnesc.

Tăcu o clipă, apoi:

— Dar nu prea e lumină pe-aici, remarcă el.

— Am mai multe cutii de chibrituri. Le aprind și le țin eu. Am putea arde chiar câteva paie dacă se termină astea.

— Condițiile de lucru sînt departe de a fi ideale...

— Știu, și-ți cer scuze pentru asta, mărețe Dworkin, dar sînt singurele pe care ți le pot oferi. O operă de artă ieșită din mîinile tale va lumina peste măsură umila mea existență.

Chicoti iarăși.

— Foarte bine. Dar trebuie să-mi promiți că-mi vei face rost de lumină după aceea, astfel încît să-mi schițez și eu o cale înapoi către apartamentele mele.

— S-a făcut, am spus eu, și mi-am pipăit buzunarul.

Aveam trei pachete de chibrituri pline și parte din al patrulea.

I-am pus lingura în mînă și l-am condus spre zid.

— Simți instrumentul? l-am întrebat.

— Da, e o lingură ascuțită, nu-i așa?

— Da. O să fac lumină de îndată ce spui că ești pregătit. Va trebui să desenezi rapid, pentru că provizia mea de chibrituri e limitată. Am să repartizez o jumătate din ele pentru far și cealaltă pentru treaba ta.

— E-n regulă, spuse, iar eu am aprins un chibrit, în timp ce el începu să traseze linii pe zidul cenușiu și umed.

Mai întîi, făcu un dreptunghi pe verticală, pentru a încadra viitoarea schiță. Apoi, din câteva trăsături îndemînatice, farul începu să se schițeze. Era uluitor cum, așa smintit cum era, talentul îi rămăsese intact.

Țineam fiecare chibrit de la bază, scuiam pe arătătorul stîng și pe degetul mare, și cînd nu-l mai puteam ține în dreapta, întorceam chibritul și-l apucam de capătul ars, lăsîndu-l să ardă complet înainte de a aprinde altul.

Cînd se termină prima cutie, el isprăvisese turnul și lucra marea cu cerul. L-am încurajat, exprimîndu-mi admirația la fiecare linie.

— Minunat, într-adevăr minunat, am spus când părea că e aproape gata.

Apoi mă făcu să mai irolesc un chibrit în timp ce se iscălea. Eram deja la cea de-a doua cutie.

— Acum s-o admirăm, spuse.

— Dacă vrei să te întorci în apartamentele tale, va trebui să mă lași numai pe mine s-o admir. Ne-au rămas prea puține chibrituri ca să mai fim critici de artă acum.

Se bosumflă un pic, dar se duse la celălalt zid și începu să scrijelească de îndată ce am aprins un alt chibrit.

Schiță o mică încăpere, un craniu pe birou, un glob lângă el, pereți plini de cărți.

— Acum e bine, spuse, când terminasem a treia cutie și începusem ce mai rămăsese din a patra.

I-au mai trebuit șase bețe să termine și încă unul pentru semnătură.

Privi desenul în timp ce ardea al optulea chibrit — mai rămăseseră doar două — apoi făcu un pas și dispăru.

Chibritul îmi arse degetul și l-am lăsat să cadă; sfîrîi când atinse paiele umede și se stinse.

Am rămas acolo, tremurînd, plin de sentimente contradictorii, și apoi i-am auzit vocea și i-am simțit din nou prezența lângă mine. Se întorsese.

— Tocmai mă gîndeam la ceva. Cum poți vedea tabloul când aici e atît de întuneric?

— Oh. Eu pot vedea pe întuneric. Am trăit atît de mult cu el, încît mi-a devenit prieten.

— Înțeleg. Era doar un gînd. Acum, dă-mi o lumină ca să mă pot întoarce.

— Foarte bine, am încuviințat, gîndindu-mă la ultimele două bețe. Dar n-ar fi rău să-ți aduci propria ta sursă de lumină data viitoare cînd mai treci pe-aici. O să rămîn fără chibrituri după asta.

— E-n ordine.

Am aprins chibritul și el își examinează lucrarea, pași spre ea și se volatiliză încă o dată.

M-am întors brusc și am examinat Farul din Cabra înainte să se stingă chibritul. Da, forța era acolo. O simțeam.

Oare ultimul chibrit îmi va fi de ajuns?

Nu, nu cred. Îmi va trebui o perioadă mai mare de concentrare pentru a folosi un Atu drept ieșire.

Ce puteam aprinde? Paiele erau prea ude și poate nu ar fi luat foc. Ar fi fost cumplit să am ieșirea — calea mea spre libertate — chiar aici, cu mine, și să nu pot s-o folosesc.

Aveam nevoie de o flăcără care să dureze un timp.

Salteaua de dormit! Era o căptușeală de pînă umplută cu paie. Paiele puteau fi mai uscate, și ar fi ars și căptușeala.

Am curățat jumătate din podea, pînă am dat de piatra goală. Apoi am căutat lingura ascuțită, ca s-o folosesc la tăiatul balotului. Am înjurat. Dworkin o luase cu el.

M-am răsucit, m-am smucit și am tras de balot.

În cele din urmă se rupse și am scos afară paiele uscate din mijloc. Am făcut o grămăjoară din ele și am pus pînza alături, pentru a o folosi drept combustibil suplimentar în caz de nevoie. Cu cît mai puțin fum, cu atît mai bine. Ar fi atras atenția dacă ar fi trecut vreun gardian pe aici. Puțin probabil, totuși, din moment ce fusesem hrănit de curînd și primeam o singură masă pe zi.

Am aprins ultimul chibrit, apoi am dat foc cutiei de carton din care-l scosesem.

Cînd luă foc, am folosit-o pentru paie. Aproape nimic. Paiele erau mai ude decît crezusem, chiar dacă proveneau din mijlocul salteii mele. Dar, într-un tîrziu, apărură o strălucire, apoi o flăcărăuie. Mi-au mai trebuit două dintre celelalte cutii de chibrituri goale ca să reușesc isprava asta, și eram bucuros că nu le aruncasem în closet.

Am făcut o făclie din a treia cutie, am ținut căptușeala în stînga, m-am ridicat și m-am așezat în fața desenului.

Lumina se răspîndea pe zid, pe măsură ce flăcările se înălțau tot mai sus, iar eu m-am concentrat asupra turnului și l-am evocat în minte. Mi s-a părut că aud țipătul unui pescăruș.

Am adulmecat ceva ca o briză sărată, iar locul devenea din ce în ce mai real, pe măsură ce-l priveam.

Am aruncat căptușeala în foc, iar flăcările căzură o clipă, apoi izbucniră și mai puternic. Cît timp am făcut asta nu mi-am dezlipit ochii de pe tablou.

Magia era încă acolo, în mîna lui Dworkin, deoarece curînd farul îmi păru la fel de real ca și celula. Apoi păru unica realitate, în timp ce hruba era doar o Umbră în spatele meu. Auzeam zgomotul valurilor care se spărgeau și simțeam ceva ca un soare de amiază deasupra-mi...

Am făcut un pas înainte, iar piciorul nu-mi intra în flăcări.

Mă aflu pe țărmul nisipos, presărat de stînci, al insulei Cabra, pe care se afla marele far cenușiu ce lumina calea vaselor din Amber în timpul nopții.

Un stol de pescăruși înfricoșați se rotea și țipa deasupra mea, iar rîsul meu se confunda cu bubuitul valurilor și cu cîntecul liber al vîntului. Amber era la optzeci de kilometri în spate, spre stînga.

Evadasem.

X

Mi-am croit drum către far și am urcat scara de piatră care ducea la ușa din partea de vest. Era înaltă, lată, grea și etanșă. Și încuiată pe deasupra. La vreo trei sute de metri în spatele meu se afla un mic debarcader. Acolo erau legate două bărci. Una cu vîsle, cealaltă cu pînze. Se legăneau ușor și, în spatele lor, apa părea ca de mică sub razele soarelui. M-am oprit o clipă să le privesc. Trecuse atîta timp de cînd nu mai văzusem nimic, încît pentru o clipă mi-au părut mai mult decît reale, am simțit un nod în gît și am înghițit.

M-am întors și am bătut la ușă.

După o așteptare care mi s-a părut prea lungă, am bătut iar.

În cele din urmă am auzit un zgomot înăuntru și ușa se deschise, scîrțîind din cele trei balamale negre.

Jopin, paznicul, mă privi cu ochi injectați; răsufierea îi duhnea a whisky. Avea puțin peste un metru cincizeci înălțime și era cocoșat, încît îmi amintea de Dworkin. Barba îi era la fel de lungă ca a mea, deci firește că părea mai lungă, și avea culoarea fumului, în afară de cîteva fire galbene, lîngă buzele uscate. Pielea îi era la fel de poroasă ca o coajă de portocală, iar ploile și vînturile i-o închiseseră la culoare, încît semăna cu o piesă de mobilier vechi.

Ochii lui negri priviră cruciș, apoi se concentrară asupra mea.

Ca mulți oameni care sînt tari de ureche, vorbea destul de răstit.

— Cine ești? Ce vrei? întrebă.

Dacă eram atît de greu de recunoscut în starea mea de slăbiciune și plin de păr, am hotărît că era mai bine să-mi păstrez anonimatul.

— Sînt un călător din sud și am naufragiat de curînd, am răspuns. Am stat agățat de o bucată de lemn cîteva zile și am fost aruncat de ape pe țarm. Am dormit pe plajă toată dimineața. De-abia de puțină vreme mi-am revenit suficient ca să vin pînă la far, la tine.

Păși înainte și mă luă de braț. Îmi puse celălalt braț pe umeri.

— Intră, intră atunci, spuse. Sprijină-te de mine. Ia-o ușor. Vino pe-aici!

Mă conduse în locuința sa, care era îngrozitor de murdară, plină de cărți vechi, hărți și piese de echipament nautic. Nici el nu se ținea prea bine pe picioare, așa încît nu m-am sprijinit cîne știe ce, doar atît cît să păstrez impresia de slăbiciune de care încercasem să-l conving cînd mă ținusem de tocul ușii.

Mă conduse spre canapea, mă sfătui să mă întind și plecă să închidă ușa și să-mi pregătească ceva de mîncare.

Mi-am scos cizmele, dar aveam picioarele atît de murdare, încît le-am pus la loc. Dacă fusesem pe mare atîta vreme nu trebuia să fiu murdar. Nu vroiam să renunț la povestea mea, așa că am tras o pătură peste mine și m-am tolănit, odihnindu-mă de-a binelea.

Jopin reveni curînd cu o carafă de apă, o carafă de bere, o felie mare de carne și o jumătate de pîine pe o tavă de lemn pătrată. Curăță o măsuță, pe care o aduse apoi lîngă canapea. Puse tava pe ea și mă îndemnă să mănînc și să beau.

L-am ascultat. M-am îndopat. M-am ghiftuit. Am mîncat tot ce vedeam cu ochii. Am golit ambele carafe.

Apoi m-am simțit îngrozitor de obosit. Jopin încuviință cînd văzu că mă prinde oboseala și-mi spuse să mă culc. Nu-și isprăvi bine vorba, că adormisem deja.

Cînd m-am trezit era noapte și mă simțeam mult mai bine decît în săptămîinile trecute. M-am ridicat, am refăcut drumul dinainte și am plecat din clădire. Afară era frig, dar cerul era

limpede ca cristalul și parcă erau milioane de stele. Lentilele din vârful farului sclipeau în spatele meu, apoi se întunecau, sclipeau, se întunecau. Apa era rece, dar trebuia să mă spăl. M-am îmbăiat, mi-am spălat hainele și le-am stors. Am petrecut o oră făcînd asta. Apoi m-am întors la far, mi-am întins hainele pe speteaza unui scaun vechi, ca să le usuc, m-am băgat sub pătură, am adormit iar.

Dimineata, cînd m-am trezit, Jopin era deja în picioare. Mi-a pregătit un mic dejun copios, pe care l-am tratat la fel ca pe prînzul de cu o zi înainte. Apoi i-am cerut un brici, o oglindă și o pereche de foarfeci și m-am bărbierit singur, încercînd să mă și tund cît de cît. M-am îmbăiat din nou după asta și, cînd mi-am pus hainele sărate, țepene, curate, aproape că mă simțeam din nou o ființă omenească.

Jopin se holbă la mine cînd m-am întors de la mare și spuse:
— Îmi pari destul de cunoscut, amice.

Am dat din umeri.

— Acum povestește-mi despre naufragiul tău.

Așa am și făcut. Tot ce știam. Ce dezastru i-am mai descris! Pînă la ruperea arborului mare, firește.

Mă bătu pe umăr și-mi turnă de băut. Îmi dădu o țigară și mi-o aprinse.

— Odihnește-te aici, îmi spuse. Am să te duc pe țărm cînd dorești, sau am să semnalizez vreunei nave care trece, dacă vezi una pe care-o recunoști.

I-am acceptat ospitalitatea. Nu puteam să refuz o asemenea ofertă, care îmi putea salva viața. Am mîncat hrana lui, i-am băut băuturile și l-am lăsat să-mi dăruiască o cămașă prea mare pentru el. Fusese a unui prieten de-al lui care se înecase în mare.

Am stat cu el trei luni, pînă cînd mi-am refăcut forțele. L-am ajutat cît am putut — controlînd farul în nopțile în care el se făcea pulbere, curățînd toate încăperile casei — ajungînd chiar să zugrăvesc două dintre ele și să înlocuiesc cinci geamuri

sparte — și supraveghind marea împreună cu el în nopțile cu furtună.

Nu-l interesa politica, mi-a spus. Nu-l interesa cine domnește în Amber. După părerea lui, toți eram niște nemernici. Atît timp cît putea să supravegheze farul său, să mănînce bine, să bea bere și să-și examineze liniștit hărțile de navigație, nu dădea o pară chioară pe ce se-ntîmpla pe țărm. Ajunsesem să mă atașez de el și, întrucît știam cîte ceva despre vechile hărți, am petrecut multe nopți plăcute corectînd cîteva. Navigasem departe în nord, cu mulți ani în urmă, și i-am dat o hartă nouă, bazată pe amintirile mele din cursul călătoriei. Păru deosebit de încîntat de felul în care descriam eu acele ape.

— Corey (ăsta era numele pe care mi-l dădusem), mi-ar plăcea să navighez împreună cu tine într-o bună zi. Nu mi-am dat seama că ai fost cîndva căpitanul propriului tău vas.

— Cine știe? i-am spus. Și tu ai fost cîndva căpitan, nu-i așa?

— De unde știi? mă întrebă.

Adevărul e că îmi amintisem, dar n-am zis nimic, am arătat doar obiectele din jurul meu.

— Toate obiectele astea pe care le-ai adunat. Și pasiunea ta pentru hărți. De asemenea, te comporți ca un tip care, cîndva, a comandat o navă.

Zîmbi.

— Da, spuse, e-adevărat. Am avut comanda timp de peste o sută de ani. Pare să fi trecut atît de mult de atunci... Hai să mai bem ceva...

Am sorbit din băutura mea și am dat-o deoparte. Luasem peste douăzeci de kilograme în greutate în lunile pe care le petrecusem aici. De la o zi la alta, mă așteptam să mă recunoască drept un membru al familiei.

Poate că o să mă toarne lui Eric — sau poate nu. Și cum între noi se stabilise o camaraderie, aveam și eu sentimentul că n-o va face. Dar nu voiam să risc numai ca să aflu.

Uneori, cînd stăteam și supravegheam farul, mă întrebam cît o să mai rămîn aici.

Nu prea mult, am hotărît, punînd un strop de grăsime într-un pivot. Ba chiar foarte puțin. Se apropia timpul cînd va trebui să pornesc la drum și să merg încă o dată printre Umbre.

Apoi, într-o zi, am simțit apăsarea, ușoară și greu de definit la început. Nu știam cu siguranță ce era.

Imediat am stat nemișcat, am închis ochii și mi-am eliberat mintea de gânduri. Au trecut cinci minute pînă cînd prezența neliniștitoare se retrase.

Apoi am început să mă plimb prin cameră și să mă gîndesc, și am zîmbit cînd mi-am dat seama cît de scurt era traseul meu. Inconștient, mergeam doar atît cît mi-ar fi permis celula din Amber.

Cineva tocmai încercase să intre în contact cu mine, prin Atuul meu. Să fi fost Eric? Își dăduse, în sfîrșit, seama de absența mea și încercase să mă localizeze astfel? Nu eram sigur. Cred că se temea de un contact mental cu mine. Sau Julian? Ori Gérard? Caine? Oricine ar fi fost, îl paralizasem complet, știam asta. Și aveam de gînd să refuz astfel de contacte cu oricare membru al familiei mele. Poate că pierdeam vreo veste importantă sau ceva care mi-ar fi fost de ajutor, dar nu-mi puteam permite să risc. Încercarea de contactare și eforturile mele de a bloca orice legătură mi-au provocat o senzație de frig. M-am cutremurat. M-am gîndit la asta tot restul zilei și am hotărît că sosise clipa să plec. Nu era bine pentru mine să rămîn atît de aproape de Amber cîtă vreme eram vulnerabil. Mă refăcusem îndeajuns ca să-mi croiesc drum printre Umbre, să plec în căutarea locului unde trebuia să ajung, dacă vroiam ca Amber să fie al meu pentru eternitate. Mă domolisem, duceam o existență destul de pașnică, datorită sprijinului bătrînului Jopin. Era dureros să-l părăsesc, pentru că, în lunile cît am stat împreună, ajunsese să-mi placă bătrînul. Astfel că, seara, după ce am isprăvit o partidă de șah, i-am destăinuit intenția mea de a pleca.

Turnă de băut, ridică paharul și spuse:

— Îți urez noroc, Corwin. Nădăjduiesc că într-o bună zi ne vom revedea.

Nu l-am întrebat de ce-mi spusese pe numele adevărat, iar el zîmbi cînd își dădu seama că nu mi-a scăpat.

— Ai fost extraordinar, Jopin. Dacă voi izbîndi în încercarea mea, n-am să uit ce-ai făcut pentru mine.

Clătină din cap.

— Nu vreau nimic. Sînt fericit aici unde sînt, făcînd exact ceea ce fac. Îmi place să mă ocup de turnul ăsta blestemat. E toată viața mea. Dacă vei izbîndi în ceea ce faci — nu, nu-mi spune despre ce e vorba, te rog! Nu vreau să știu! — sper că, odată, te vei opri și aici ca să mai jucăm un șah.

— Așa voi face, i-am promis.

— Dacă vrei, dimineată poți s-o iei pe „Butterfly“*.

— Mulțumesc.

„Butterfly“ era barca lui cu pînze.

— Înainte de a pleca, spuse, îți sugerez să iei ocheanul meu, să urci în turn și să te uiți spre Valea din Garnath.

— Ce-i de văzut acolo?

Ridică din umeri.

— Va trebui să hotărăști tu singur!

Am încuviințat.

— E-n regulă, așa voi face!

Apoi ne-am îmbătat temeinic, după care ne-am dus la culcare. Știam că o să-mi fie dor de bătrînul Jopin. Cu excepția lui Rein, el îmi fusese singurul prieten după întoarcerea mea. Mă întrebam vag despre valea care fusese o perdea de foc ultima dată cînd o traversasem. Ce-ar fi putut fi atît de neobișnuit acolo, după patru ani?

Bîntuit de vise cu vîrcolaci și Sabaturi, am adormit, și luna plină s-a ivit deasupra lumii.

M-am trezit în zori. Jopin încă dormea, ceea ce era bine, pentru că nu-mi doream de fapt să-mi iau rămas bun și aveam un sentiment ciudat că n-o să-l mai văd niciodată.

* Butterfly = fluture (n. tr.).

Cu oceanul în mînă, m-am urcat în încăperea care adăpostea farul. M-am dus la fereastra care dădea spre țărm și am îndreptat unealta spre vale.

Deasupra pădurii era ceață. Ceva rece, umed, cenușiu atîrna peste vîrfurile copacilor mărunți, cioturoși. Copacii erau negri, iar crengile lor răsucite ca degetele unor mîini care se luptă. Niște creaturi întunecoase bîntuiau printre ele, și, după felul cum zburau, știam că nu sînt păsări. Probabil erau lilieci. În pădure se simțea ceva rău, știam, și atunci mi-am dat seama ce anume. Eram eu însumi.

Făcusem asta prin blestemul meu. Eu transformasem liniștita Vale a Garnathului în ceea ce era acum: un simbol al urii mele față de Eric și față de toți ceilalți de lîngă el, care îl lăsaseră să înșface puterea și să mă orbească. Nu-mi plăcea înfățișarea pădurii aceleia și, privind-o, mi-am dat seama cum se materializase ura mea. Știam asta, pentru că era o parte din mine.

Creasem o nouă cale de intrare în lumea reală. Garnath era acum o potecă printre Umbre. Umbre întunecate și fioroase. Numai cei răi, cei invidioși pot trece pe-acolo. Asta era sursa acelor *lucruri* de care amintise Rein, lucruri care-l tulburaseră pe Eric. Lucru bun — într-un fel, dacă-l țineau ocupat. Dar, cînd am luat oceanul de la ochi, nu mi-am putut înăbuși sentimentul că făcusem, într-adevăr, un lucru foarte rău. Pe-atunci nu credeam c-o să mai văd vreodată lumina cerului strălucitor din timpul zilei. Acum îmi dădeam seama că dezlănțuisem ceva ce avea să provoace mari distrugerii. În timp ce mă uitam, forme ciudate păreau să mișune de colo-colo. Făcusem un lucru care nu mai fusese făcut niciodată înainte, nici măcar în timpul întregii domnii a lui Oberon: deschiseseam o nouă cale spre Amber. Și o deschiseseam numai răului. Va veni o zi cînd stăpînul Amberului — oricine va fi acela — va avea de rezolvat problema închiderii acestui drum înspăimîntător. Priveam și-mi spuneam că ăsta era rezultatul durerii, furiei și urii mele. Dacă voi domni vreodată în Amber va trebui să

mă confrunt cu propria mea muncă, ceea ce e întotdeauna un lucru diabolic de încercat. Am lăsat ocheanul jos și am oftat.

Așa să fie, mi-am spus. Pînă una-alta, îi dădea insomnii lui Eric.

Am mîncat ceva în grabă, am pregătit-o pe „Butterfly“ cît de repede am putut, am înălțat cîteva pînze, am desprins parîma și am pornit în larg. De obicei, la ora asta Jopin era treaz deja, dar, probabil, nici lui nu-i plăceau despărțirile.

Am îndreptat barca spre mare, știind încotro mă îndrept, dar nefiind foarte sigur cum voi ajunge acolo. Voi naviga printre Umbre și mări ciudate, dar oricum va fi mai bine decît drumul pe uscat, cu „opera“ mea în acea vale.

Mă îndreptam spre un țărm aproape la fel de strălucitor ca și Amberul, un loc aproape nemuritor, un loc care nu exista în realitate, mai bine zis nu exista deloc. Era un loc care dispăruse în Haos cu secole în urmă, dar din care precis mai supraviețuise o Umbră. N-aveam de făcut decît s-o găsesc, s-o recunosc și s-o fac din nou a mea, așa cum fusese în zilele de mult trecute.

Apoi, cu forțele mele care să mă susțină, urma să fac un alt lucru pe care Amberul nu-l cunoștea. Nu știam cum încă, dar mi-am jurat că tunurile vor bubui în cetatea nemuritoare în ziua reîntoarcerii mele.

Cum navigam în Umbră, o pasăre neagră sosi și se așeză pe umărul meu drept, iar eu am scris un bilețel pe care l-am legat de piciorușul ei. Bilețelul glăsuia: „Sosesc!“ și avea semnătura mea.

Nu-mi voi găsi odihna pînă cînd nu mă voi răzbuna și nu voi cuceri tronul, și spun adio, prințisor, oricui va sta între mine și dorințele mele.

Soarele cobora în stînga mea, iar vîntul umfla pînzele și mă împingea înainte.

Am tras o înjurătură și apoi am izbucnit în rîs.

Eram liber și fugăr, dar reușisem să ajung pînă aici. Acum aveam șansa pe care mi-o dorisem atît de mult.

O pasăre neagră sosi și se așeză pe umărul stîng, iar eu am scris un bilețel, l-am legat de piciorușul ei și am trimis-o spre vest.

Bilețelul glăsuia: „Eric, o să revin“ și era semnat „Corwin, Prinț de Amber“.

Un vînt diabolic mă împingea spre răsărit.

ROGER ZELAZNY

Nouă prinți din Amber

A fost un poet, în primul rînd, în ultimul rînd, întotdeauna. Cuvintele lui cîntau. A fost un povestitor neegalat. A creat unele dintre cele mai colorate, exotice și memorabile lumi întîlnite vreodată în acest gen.

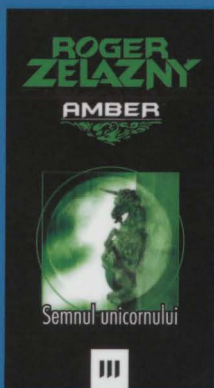
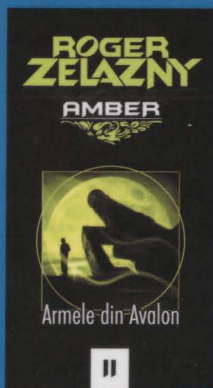
George R. R. Martin

Cred că Roger a fost, probabil, cel mai bun scriitor de fantasy/SF din anii '60 și '70, atunci cînd era în formă.

Neil Gaiman

Roger Zelazny nu poate fi încadrat într-o categorie anume. Scrie despre știință ca și cînd ar fi magie și despre magie ca și cînd ar fi știință.

New York Times Book Review

ISBN 978-973-733-121-2

9 789737 331212

t...
TRITONIC

fiction.ro